

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Octubre 2012 · núm. 143 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.org

www.cgtbalears.org

VAGA GENERAL

rescat als bancs,
retallades a
sanitat i educació,
reformes laborals,
augment de l'IVA,
privatitzacions,
corrupció...

QUE NO T'
ESPREMIN MÉS!

Organitza't i lluita

Papers

de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 143 · Octubre 2012 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

VAGA GENERAL

rescat als bancs,
retallades a
sanitat i educació,
reformes laborals,
augment de l'IVA,
privatitzacions,
corrupció...

QUE NO T'
ESPREMIN MÉS!
Organitza't i lluita

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 - cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerc., 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt.mollet.vo@gmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tàrraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
fbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, cgrubi@gmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Roselló 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

Editorial

A la vaga general

Laboral, social i de consum

Els darrers mesos el conjunt de la CGT ha estat analitzant i debatent quines respostes hauríem de donar a les agressions que estem patint la immensa majoria de la població: treballadors/es assalariats/des i autònoms, pensionistes, estudiants, aturats/des, etc.

En el marc d'aquest procés, des de la nostra organització hem participat i promogut en conflictes i vagues a nivell d'empresa, hem participat en mobilitzacions ciutadanes junt a altres col·lectius i organitzacions i hem dinamitzat mobilitzacions sectorials de treballadors/es.

Com a part d'aquest procés de construir una resposta àmplia que sigui capaç de revertir les mesures ultraliberals imposades per la UE i els governs estatals i autonòmics, des del mes de juliol hem propiciat consultes amb altres organitzacions sindicals a Catalunya, Balears i el conjunt de l'Estat per avaluar la possibilitat de convocar una vaga general.

Finalment des de la CGT hem acordat convocar una vaga general de 24 hores a tots els sectors i a tot l'Estat pel proper 31 d'octubre, després d'haver contactat amb les organitzacions sindicals que ja ens havien dit que, amb més o menys matisos, estaven a favor d'una vaga general. A partir d'aquí hem intentat fer més ampli el llistat de convocants i consensuar el procés de treball fins a arribar a aquesta data. Com ja hem anat proclamant en diverses ocasions creiem que aquesta ha de ser una vaga "en general". En la mesura en que diferents sectors socials ens la fem nostra, la preparació, construcció i realit-

zació de la protesta no ha de ser patrimoni exclusiu de cap organització, ja sigui sindical o de qualsevol altre tipus.

La data feta pública per la CGT pretén facilitar la cobertura legal per a fer possible aquest procés de sumar i assenyalar un punt de sortida per a tots els debats ja mantinguts entre nosaltres. Però tampoc aquesta pretén ser només una aturada de

treballadors/es assalariats/des amb contracte. La nostra voluntat és fer d'aquesta una vaga de la gran majoria de la societat que pateix les retallades socials i laborals, on combinem l'aturada tradicional en els centres de treball amb una vaga de consum i àmplies mobilitzacions a barris i

viles. Per fer-la realitat caldrà ser imaginatius.

Per tot això, cridem a participar-hi a les organitzacions i moviments socials, que fa temps que estan treballant per una societat més justa i en contra les agressions i pèrdua de drets que estem patint.

Agurrelj

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana**: Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Estivill, Xavi Rojials, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Didac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya**: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears**: Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista**: www.revistacatalunya.cat.

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Drets dels subscriptors:

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447. comunicacio@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

*"Som som,
vida quan ho creiem.
Som, som,
ànima quan la lluitem.
Som, som,
llamps que il·luminen els rostres,
mirades perdudes,
amics presents..."*

Atzacac

REPORTATGE

Les classes populars, que no han provocat la crisi, no s'han de fer càrrec d'un deute il·legítim que ha servit per rescatar les entitats financeres i beneficiar el capital

No pagar el deute és un dels eixos per plantejar les lluites

El deute que ens ofega

El deute públic: un mecanisme de redistribució de riquesa de pobres a rics

Ivan Gordillo, del Seminari d'Economia Crítica Taifa

“L'única part de l'anomenada riquesa nacional que entra realment i veritablement en possessió col·lectiva dels pobles moderns és... el deute públic.” de El Capital, Karl Marx (1867).

Els darrers esdeveniments econòmics i polítics estan succeint a una velocitat vertiginosa. L'enderrocament del govern de Grècia i d'Itàlia en escassos deu dies ha estat un cop duríssim dels anomenats mercats a les febles democràcies parlamentàries tal com les enteníem fins ara.

El cop d'estat dels financers iniciat el 2008 amb el pla de rescat públic pel capital financer privat ha pres forma literal: els tecnòcrates provinents de la banca internacional, de Goldman Sachs com a màxim exponent i del Banc Central Europeu (BCE), ocupen les posicions de control dels Estats grec i italià.

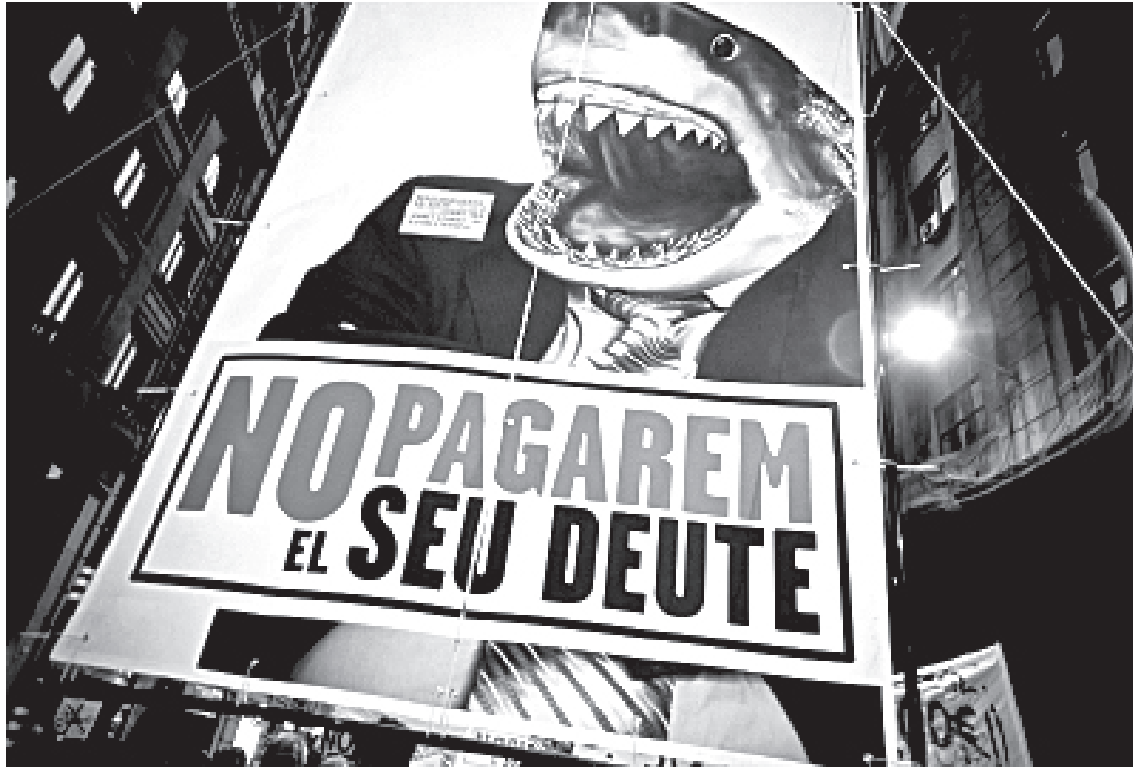
Les portes giratòries ara giren també a l'inrevés; no només els càrrecs polítics retirats ocupen els llocs dels consells d'administració de les grans empreses sinó que també càrrecs tècnics del capital privat ocupen les carteres públiques d'uns governs la legitimitat dels quals està esgotada. Ja no només es fa complir la màxima del capitalisme -privatitzar els beneficis i socialitzar les pèrdues- sinó que a sobre es dicta com fer-ho.

Qui dicta, si no ha estat escollit com a representant, no és un dictador? Si fossin militars parlariem d'un cop d'estat militar. Tot plegat és un abús més del poder, que abans també procurava afavorir un sector social en detriment de l'altre. Ara, però, s'han perdut les formes.

Aquesta vegada tots els dubtes assenyalats pels anomenats mercats es troben al voltant del deute públic dels països de la perifèria europea. Però, com han arribat a endeutar-se tant aquests Estats?

Desequilibris comercials, problemes pel capitalisme

En el capitalisme global hi ha una sèrie d'economies que tenen un sector exterior competitiu que els permet ser exportadores netes, és a dir, exporten

més mercaderies de les que importen. Aquest seria el cas de la Xina o d'Alemanya. Aquestes economies s'han especialitzat en una producció que altres països demanden àmpliament: productes tecnològics, maquinària o automòbils com és el cas alemany, o manufactures, tot i que també molta tecnologia, com és el cas xinès. La configuració d'aquesta producció, a part del factor tecnològic, es basa en una taxa d'explotació de la seva classe treballadora molt alta, perpetuant unes condicions inhumanes per milions de persones, com en el cas xinès, o amb uns salaris congelats des de fa dècades (des de 1989?) com en el cas alemany.

Tot i que els manuals d'economia emprats a les universitats determinen que una economia sòlida i competitiva és aquella que té un sector exportador important, fins ara desconeixem la capacitat d'exportar mercaderies a la Lluna, a Mart o a qualsevol altre planeta del sistema solar. L'evidència ens diu que si una economia exporta és perquè n'hi ha d'altres que importen, encara que tertulians i economistes ens diguin que d'aquesta crisi es surt exportant, no tots els països poden exportar, alguns hauran d'importar.

Hi ha països exportadors nets, com els que hem anomenat, i països importadors nets, és a dir, que importen més mercaderies de les que exporten.

Aquest és el cas de l'economia espanyola i d'altres de la perifèria europea. El model productiu espanyol centrat en els sectors de la construcció, el turisme i els serveis, i en menor mesura l'automòbil, és un model productiu caduc, amb fortes dependències de l'exterior i generador d'atur i precarietat.

Les economies amb superàvits comercials com l'alemanya, no empenen els fons obtinguts d'aquest avantatge competitiu en millorar l'Estat del benestar per la seva població, ni en augmentar els salaris de la seva classe treballadora. Tampoc en jubilar abans les treballadores, ni tant sols en inversió en el seu sector productiu industrial. A què han dedicat doncs aquest gran volum de capital? A finançar els déficits d'altres economies, com l'espanyola, prestant diners a través del sector financer.

La barra lliure de crèdit que va permetre la bombolla immobiliària, havia de provenir d'algun lloc que no fos l'Estat espanyol donat que la seva economia era deficitària, depenia de l'exterior. Els bancs i caixes de l'Estat espanyol van poder prestar a constructores, promotores, empreses i famílies gràcies a que demanaven diners a la banca europea. El deute espanyol creixia, tant pel déficit de les compres de mercaderies com pel deute financer. El negoci era perfecte i es va desenvolupar un fort sector

bancari obtenint rendibilitats de la intermediació entre el finançament exterior i l'economia productiva interior. Dèiem era perfecte, fins que la crisi va colpejar.

L'esclat de la crisi

La crisi es va desencadenar en l'àmbit financer i es pot datar el seu inici l'agost de 2007, quan el primer fons de capital risc va fer fallida després de l'esclat de la crisi de les hipoteques escombraria als Estats Units d'Amèrica. La crisi financera va ser la primera onada d'un tsunami l'epicentre del qual es troba terra endins: en els propis mecanismes d'explotació i acumulació del capital que havien arribat als seus límits. Per una banda, el model productiu del capitalisme en aquesta fase anomenada neoliberal ja no podia extraure les plusvàlues esperades per retornar els crèdits empresarials. Per altra banda, la barra lliure de crèdits al consum, que en el context de salaris decreixents dels darrers anys havia pogut mantenir el poder adquisitiu i directament la venda de mercaderies (automòbils, pisos, etc.), no podia perpetuar-se.

Unes diran que vam viure per sobre de les nostres possibilitats. Nosaltres contestem que el capitalisme porta explotant-nos per sobre de les nostres possibilitats durant molts anys. Si no

hagués aparegut el crèdit massiu, al cap i a la fi diners buscant on invertir, a qui prestar a canvi d'un preu, d'un interès per saciar la seva set de benefici, la crisi hagués esclatat abans i de forma diferent. El sistema de crèdit aplacava ficticiament la resolució del problema, que en el capitalisme sempre és a través de l'únic mecanisme que compleix la seva lògica: la crisi. La crisi és quelcom inherent al sistema, intrínsec al capitalisme i, fins i tot, necessari per a la seva reproducció en el temps; necessita d'aquesta purga dels capitals ineficients i de la concentració dels que sobreviuen. De les crisis una part del capital surt enfortit mentre que una part de les poblacions reben el cop de veure's al carrer sense cap forma d'ingressos més enllà dels subsidis públics.

La segona gran onada del tsunami va provocar un aturada generalitzada de l'activitat productiva en la majoria de sectors de l'economia. A l'Estat espanyol calia sumar l'esclat de la bombolla immobiliària, tant anunciat i advertit que ens espanta la inoperància de qui ens governa. La destrucció de milions de llocs de treball a causa del tancament d'empreses, fent augmentar l'atur fins a nivells mai vistos abans, és el gran drama social de la crisi.

Intervenció de l'Estat en la crisi, el rescat dels poderosos

Durant els primers compassos de la crisi, el govern espanyol, després de reconèixer tard i malament la magnitud d'aquesta, va implementar una sèrie de mesures per intentar pal·liar els seus efectes negatius. Les polítiques més importants, erràtiques i en ocasions contradictòries, es van centrar en una forta intervenció de l'Estat per rescatar el sector financer, amb seriosos problemes per l'augment de la morositat, especialment les caixes d'estalvi.

Aquestes ajudes s'han desenvolupat a través del Fons d'Adquisició d'Actius Financers (FAAF), el Fons de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB) i un seguit d'avalis i crèdits al sector bancari. L'intent de contenir la crisi de la construcció amb el Plan E, dotat amb més de 10.000 milions d'euros, la subvenció a la compra d'automòbils amb el Plan 2000E i el fons d'Economia Sostenible que ascendia a 20.000 mi-

lions més, completaven el rescat dels poderosos. Es va ajudar les entitats financeres, molt menys l'activitat de les empreses productives i quasi res la creació d'ocupació.

L'aparició del dèficit fiscal, un problema només de les despeses?

A aquestes intervencions altament dispendioses per les arquitectures públiques cal sumar l'augment de la despesa pel subsidi d'atur que ha suposat destruir quasi tres milions de llocs de treball des de l'inici de la crisi. Aquest nivell d'atur, 21,52% el tercer trimestre de 2011, suposa una despesa anual de més de 30.000 milions d'euros.

Aquest augment important de les despeses va contribuir a que es passés d'una situació de superàvit fiscal de l'1,9% del PIB el 2007 a un dèficit de l'11,1% a finals de 2009. Davant d'això i pressionats amb força per la UE, les governants han establert un dur règim de disminució de la despesa pública. La necessitat de contenir les despeses per frenar el dèficit creixent, provocat especialment -no cal oblidar- pel rescat dels poderosos, esdevé una tasca important. Recolzats pels mitjans de comunicació convencionals, han llençat un bombardeig mediàtic centrat en la idea de reduir les despeses que es plantejen com excessives. Convergència i Unió al capdavant de la Generalitat de Catalunya ha esdevingut la punta de llança d'una política de retallades que s'acabarà imposant a tot l'Estat. Aquest programa s'està centrant en la retallada de la despesa social, en el desmantellament de l'escarriant Estat del benestar, obrint la sanitat i l'ensenyament públics al capital privat.

El dèficit fiscal té dues vessants: per una banda les despeses, que ja hem vist d'on prové el seu augment els darrers anys, i per altra banda els ingressos. Els ingressos del sector públic s'obtenen sobretot de la recaptació d'impostos. El sistema fiscal de l'Estat espanyol és clarament regressiu i insuficient, la pressió fiscal està al voltant del 32% del PIB, molt per sota de la mitjana europea. Les reformes dels darrers anys han anat reduint els impostos a les rendes altes i al capital i augmentant la pressió fiscal de les rendes salarials i els impostos indirectes, com és el

cas de l'IVA (Impost sobre el Valor Afegit). Al voltant del 45% de la recaptació de l'Estat prové precisament d'aquest impost, totalment injust, donat que grava el consum independentment dels ingressos de les persones. Les darreres modificacions d'aquest impost, ja en plena crisi, per obtenir més ingressos públics, va consistir en augmentar-lo, primer del 7% al 8% i del 16% al 18%, i el passat juliol del 8% al 10% i del 18% al 21%, mentre la promesa d'apujar els impostos als rics queda en una simple declaració propagandística.

Un altre impost important és l'IRPF (Impost sobre la Renda de les Persones Físiques). A finals dels anys 70, la fiscalitat "que havia de permetre la democràcia" imposava un tipus de gravamen de l'IRPF a les rendes més altes de més del 63% (als EUA i altres països d'Europa era força superior). Actualment els més rics només paguen un 43%. La reducció d'impostos per les estalviadores (qui pot estalviar ara mateix?) que ha suposat l'establiment d'un tipus impositiu fix del 19%-21% a les rendes del capital, les múltiples modalitats d'exempcions fiscals als fons de pensions, a les hipoteques, a les inversions empresarials, juntament amb les darreres eliminacions dels impostos de patrimoni i de successions, són algunes de les modificacions que s'han portat a terme i que han beneficiat el sector més benestant de la població.

L'existència de formes societàries com les SICAV (Societat d'Inversió de Capital Variable), que utilitzen les grans fortunes i que només tributen un 1%, són un insult en temps de crisi. Pel que fa al l'Impost de Societats (IS), aquest tributa en teoria un 30% sobre els beneficis de les empreses (un 25% per les petites i mitjanes empreses). Les grans empreses espanyoles (les que cotitzen a l'IBEX-35) tenen un tipus efectiu mig del 17%. És a dir, el que acaben pagant realment, després de trobar totes les vies possibles d'exempcions que els permet la legalitat i, a voltes, la frontera d'aquesta, com podrien ser els paradisos fiscals, és un percentatge molt inferior a l'IS.

Qui paga més impostos en aquest país són les treballadores a través de les rendes salarials. Això és especialment greu pel conjunt de les classes populars perquè en els darrers anys la participació dels salaris en la riquesa generada pel conjunt de l'economia

s'ha reduït beneficiant les rendes del capital. Al mateix temps, un sistema fiscal centrat fortament en les rendes salarials explica que quan es produeix una destrucció d'ocupació com a l'actual crisi per una banda augmenta la despesa d'atur i per l'altra s'enfonsen els ingressos del sector públic.

L'endeutament públic com a mecanisme de desposseïció de les classes populars

Aquest dèficit s'ha de finançar d'alguna manera. Les emissions de deute públic són el mecanisme que utilitzen els Estats per trobar el gran volum de finançament que necessiten per a les despeses que no poden cobrir amb els ingressos obtinguts de la recaptació. Els bons del tresor donen dret a les finançadores a cobrar un interès pels diners prestats, i al final del període establert se'ls hi retorna el principal, l'import prestat. El tipus d'interès, el preu al qual es presten aquests diners, el determinen els anomenats mercats, segons les seves consideracions sobre el risc que assumeixen i la solvència dels Estats deutors. Les pressions especulatives per fer augmentar la prima de risc i exigir interessos més alts estan a l'ordre del dia, especialment durant

les col·locacions importants de bons. Els anomenats mercats no són res més que l'entramat d'empreses del sector financer: bancs i caixes, gestores dels grans fons d'inversió i fons de pensions, asseguradores, fons sobirans, fons de capital risc, etc. Empreses que centren el seu negoci en aconseguir beneficis invertint els diners d'aquests grans capitals i estalviadores del món, buscant rendibilitats en el negoci financer de deixar diners a canvi d'un interès, de finançar projectes empresarials o en el cas del deute públic de finançar els estats.

Al créixer el deute públic i ser finançat per aquestes empreses, és a elles a les que es destina una part cada vegada creixent dels ingressos públics que, com hem indicat, recauen sobre les rendes salarials i els impostos que paguen les poblacions. La partida pressupostària referent al cost de finançament està creixent fortament mentre que la despesa social pateix la retallada. El deute públic és un mecanisme més de desposseïció que empra el capital per redistribuir la riquesa generada pel treball de les classes populars cap a les estalviadores i capitals internacionals.

Això ha esdevingut un negoci perfecte gràcies a la influència política dels financers que han aconseguit imposar, a través d'organismes com el FMI, el BCE i la UE, les polítiques d'ajustament necessàries, no per sor-

tir de la crisi, ni per garantir el pagament del deute públic, sinó per augmentar els seus beneficis a qualsevol preu. No importa si això és a costa del patiment de les poblacions, de la reducció dels salaris i de les condicions de treball, de la destrucció de l'Estat de benestar i l'anomenada classe mitjana, de convertir l'elevat atur en quelcom crònic que després passaran a etiquetar com a estructural, i d'augmentar el nombre de famílies en el llindar de la pobresa. El problema és que aquestes mesures, per la seva naturalesa, tampoc permetran retornar el deute, ni resoldre cap dels problemes greus de les economies endeutades, entre elles, la de l'Estat espanyol. De fet això ja s'està demostrant veient la gestió de la quitança del 50% del deute grec contret amb la banca alemanya i francesa i l'augment del fons de rescat de les institucions europees.

Darrere d'aquests moviments es troba la necessitat del capital de gestionar aquesta crisi sense que es pugui plantejar una sortida alternativa. I la crisi ja dura molt. La darrera seqüela d'aquesta pel·lícula de terror es titula la crisi del deute, o de com els financers es van espavilar per traslladar la seva bombolla financera als balanços del sector públic. El nivell d'endeutament del conjunt de l'economia és un pes massa gran, especialment quan les governants d'arreu estan disposades a sortir al pas amb recursos públics per cobrir qualsevol problema que tingui el sector financer. En un context on l'economia productiva no apareix -ni se l'espera- i al contrari d'intentar ressuscitar-la allò que s'aconseguirà és enfonsar-la a través dels plans d'ajustament, sembla difícil creure que la generació de riquesa, necessària ja no per sortir de la crisi sinó per retornar els deutes, sigui una possibilitat.

Enfront d'aquesta conjuntura exigir no pagar el deute esdevé un dels eixos sobre els quals cal plantejar les lluites. Exigir que les classes populars no paguin les conseqüències d'una crisi de la que no són responsables passa per exigir que no es faci càrrec d'un deute il·legítim que ha servit per rescatar les entitats financeres i beneficiar el capital.

* Ivan Gordillo és membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa.

Els deutes sempre han de pagar-se?

L'auditoria del deute com a sortida per a canviar el rumb de la gestió de la crisi

Daniel Gómez-Olivé Casas

L'autor exposa per què ha de considerar-se il·legítim un deute públic que ha crescut espectacularment des del començament de la crisi.

Algú dirà que els deutes sempre han de pagar-se. De fet, al pagament d'un deute també s'hi denomina "honrar" un deute, ja que sembla que es tracta d'una cosa més que d'una mera tornada: es tracta, abans de res, de complir amb una paraula donada. No obstant això, en realitat, l'exigència del pagament d'un deute –sobretot quan es tracta d'un deute sobirà– hauria de dependre de com es va originar, de qui el va contreure, sota quines condicions i per a quins beneficis. En cas contrari, seria injust reclamar al poble que es fes càrrec de deutes que en cap cas va contreure i/o que no li van aportar cap benefici. Injust i tal vegada il·legítim.

En el cas del deute públic espanyol sembla, com en tants altres tants casos (llegeixi's Grècia, per no citar a qualsevol dels països empobrits) que ens trobem amb deutes públics que podrien considerar-se il·legítims (puix que encara no se'ls pot consi-

derar il·legals).

Il·legítim és un terme que comporta connotacions morals o ètiques, però que de vegades poden tenir més força que el mateix pes de la llei. Il·legítim és retallar els pressupostos d'educació i sanitat en 10.000 milions d'euros i pocs dies més tard sortir al rescat de Bankia estant amantent a condonar-li deutes per valor de gairebé 4.500 milions d'euros i donar-li suport amb més de 19.000 milions. Il·legítim és estar disposat a nacionalitzar deutes que van ser contres per promotors, constructors i banquers, que es van beneficiar amb l'especulació immobiliària, i no honrar el pagament de serveis socials bàsics.

Il·legítim és avalar el pagament de deutes que van ser contres per aquells que ens van dur a aquesta situació de fallida pel simple fet que els van contreure amb la banca alemanya, francesa o nord-americana (avals que en el cas de Bankia s'estimen en gairebé 30.000 milions) i no garantir drets socials bàsics que creïem garantits per a tota la vida.

Il·legítim és permetre que el senyor Blesa i el senyor Rato facin negocis amb el maó amb els seus col·legues de partit (llegeixi's Esperanza Aguirre, Juan José Olivas o Francisco Camps), de forma totalment irres-

ponsable, i que ara, quan el castell de naips s'està enfonsant, no se'ls exigeixi responsabilitat alguna –ni a uns ni als altres– per aquest escàndol.

Il·legítim és que el Govern estigui barrejat i viciat amb aquells que tenen interessos econòmics i que sembli que ara tan sols li preocupi trobar la manera de com ajudar-los a pagar els plats trencats de la seva festa amb els nostres diners.

Per tot això, part de la societat espanyola està reclamant la suspensió unilateral de pagaments, acompanyada d'una auditoria del deute que permeti conèixer el seu origen, repudiar tot el deute il·legítim i encausar als responsables, tant nacionals com estrangers, que han dut al país a la fallida. Aquesta part de la societat civil, organitzada sota la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute No devem, no paguem!, és conscient de la necessitat de construir un camí ciutadà pel qual sigui possible un canvi en la correlació de forces per a poder auditar el deute.

Així, igual que s'ha fet en altres països que duen anys sentint el cop del deute, com és el cas d'Equador, es fa necessària una auditoria que expliqui com i per què el deute públic s'ha més que doblat en tan sols cinc anys, passant del 36% del PIB de 2007 al

80% estimat per a finals de 2012. Una auditoria que pugui decidir sobiranament què és legítim pagar i què no, per a conèixer quant de l'augment del deute públic ha servit per a salvar al sistema financer espanyol i ajudar als seus executius a evadir les seves responsabilitats.

Una auditoria del deute que pugui dirimir si és just i legítim que en l'any 2012 l'Estat hagi de pagar més de 28.848 milions d'euros en interessos que provenen de deutes dels quals desconexem el seu origen.

Una auditoria del deute que ens permeti exigir responsabilitats polítiques i judicials a aquells que s'han enriquit il·legalment amb diners públics.

Una auditoria ciutadana com mesura de pressió i de contenció per a evitar que el Govern transfereixi tot el deute privat bancari a deute públic (tal com ja va succeir a Argentina el 2001, a

Islàndia el 2008, a Irlanda el 2010 i a Portugal el 2011).

Una auditoria social per a controlar el forat del deute privat espanyol. Una auditoria del deute com excusa, i com una peça més en el camí, que ajudi a conscienciar i polititzar a la ciutadania, amb l'objectiu que fem el nostre el futur i no tornem a deixar en mans de banquers i polítics professionals corruptes la nostra destinació i el de les generacions que estan per viure en el nostre país.

Tal com estan les coses, aquesta sembla l'única sortida que permetrà al poble recuperar el poder de la seva sobirania econòmica, social i política; és a dir, l'única sortida realment "honrosa".

** Daniel Gómez-Olivé és investigador de l'Observatori del Deute en la Globalització*

La segona transició era això

Raimundo Viejo

Les retallades anunciades per Rajoy agreujaran la recessió fins a 2013": així titulava El País el paquet de mesures amb el qual s'inicia el protectorat econòmic imperial de la UE i els mercats. El titular podria haver estat un altre no menys consistent i corejat: "No és una crisi! És una estafa!". Al cap i a la fi, estem assistint a la pitjor operació d'extorsió que hàgim conegut.

L'extorsió, recordi's, és un "delicte consistent a forçar –per mitjà de violència o intimidació– a realitzar o ometre un acte o negoci jurídic amb ànim de lucre i amb la intenció de produir un perjudici de caràcter patrimonial, o bé del subjecte passiu, bé

d'un tercer". Per al cas, la intimidació ve a ser l'exercida pels mercats, i l'acte o negoci jurídic amb ànim de lucre, les mesures aprovades a les Corts amb l'objecte d'arruïnar les vides del 99% en benefici del 1%.

Però, realment hi ha crisi? La consciència explícita que les mesures no només no solucionen, sinó que perllonguen i agreugen la crisi, desvetlla alguna cosa molt més preocupant, si cap, que l'òbvia irresponsabilitat del des govern. A saber: que 1) l'Estat nacional ja no és el centre de poder sobirà de la modernitat, 2) la democràcia liberal i el govern representatiu han fracassat a conciliar institucionalment capital i treball; 3) el comandament que ens governa s'instància avui en algun lloc a mig camí entre institucions supranacionals com la UE i institucions finan-

ceres com les agències de rating –per citar dos exemples evidents d'un entramat molt més complex–.

Així les coses, quin tipus de (des) govern és aquell que es basa a perllongar agreujant conscientment el malestar de la ciutadania? Sens dubte un govern il·legítim. També, com hem apuntat, un govern que no és tal, sinó més aviat la corretja de transmissió d'instàncies decisòries no menys il·legítimes, ja que escapen a tot control democràtic. Sobretot, és un des/govern que respon a una lògica que ha de ser diagnosticada en els seus funcionaments, denunciada en els seus efectes i combatuda amb una estratègia eficaç.

La lògica del des/govern pot ser identificada amb un tipus de règim que s'instaura amb cada mesura aprovada: la cleptocràcia. Del grec klepts,

substracció, i kratos, comandament, pot ser definida com "el govern dels que sostreuen". Atès que es tracta d'una substracció il·legítima, podria dir-se, directament, el "govern dels lladres". Es tracta d'un tipus de règim consistent en no governar des de, per i per a –com en democràcia–, sinó al servei de la lògica de la privatització dels recursos que abans eren públics. Un senzill exemple: si pugen les taxes universitàries i només una minoria les pot pagar, però tots i totes financem per igual la universitat pública amb els nostres impostos, on està la redistribució de la riquesa? on la igualtat d'oportunitats? on els principis de l'Estat de benestar? on la Constitució? Així és, no obstant això, com funciona la cleptocràcia: sostreu al 99% per donar al 1%.

El deute és el mecanisme que fa pos-

sible el robatori legalitzat: el deute privat que de forma il·legítima es converteix en deute públic; el deute que, com un deus ex machina, ens condemna a la pobresa. El deute consumeix avui l'avenir i, al mateix temps, redueix les existències a la seva dimensió merament vegetativa. Deixar de pagar resulta un imperatiu en defensa de la vida digna. Enfront d'un comandament que se'ns presenta com un automatisme financer, urgeix avui avançar per la via de la desobediència, en l'apoderament autònom, cap al règim polític del comú.

** Raimundo Viejo és Llicenciat en Geografia i Història i Doctor en Ciència Política i de l'Administració, actualment professor a la UPF de Barcelona. Article publicat al núm. 179 de la revista Diagonal.*

TREBALL-ECONOMIA

A la vaga general hi són cridats els treballadors/es assalariats/des i precàries, la població aturada, els/les pensionistes, els/les estudiants i tota la població afectada per les retallades

Apostem per una vaga del conjunt de la societat

La CGT convoca vaga general de 24 h. el 31 d'octubre

SP CGT Catalunya

La CGT ha contactat amb altres organitzacions sindicals i socials per tal de definir el procés que portarà a la vaga general i sumar lluites i projectes.

A la vaga general hi són cridats, a més dels treballadors/es assalariats/des, els i les treballadores precàries, la població aturada, els/les pensionistes i el conjunt de la població afectada per les retallades.

Els darrers mesos el conjunt de la CGT ha estat analitzant i debatent quines respostes hauriem de donar a les agressions que estem patint la immensa majoria de la població: treballadors/es assalariats/des i autònoms, pensionistes, estudiants, aturats/des, etc.

En el marc d'aquest procés des de la nostra organització hem participat i promogut en conflictes i vagues a nivell d'empresa, hem dinamitzat mobilitzacions sectorials de treballadors/es i hem participat en mobilitzacions ciutadanes junt a altres col·lectius i organitzacions.

Com a part d'aquest procés de construir una resposta àmplia que sigui capaç de revertir les mesures ultraliberals imposades per la UE i els governs estatals i autonòmics, des del mes de juliol hem estat efectuant consultes amb altres organitzacions sindicals catalanes i del conjunt de l'Estat per avaluar la possibilitat de convocar una vaga general.

Finalment, el dia 12 de setembre a Catalunya i el 13 de setembre a nivell estatal des de la CGT hem decidit convocar una vaga general de 24 hores a tots els sectors i a tot l'Estat pel proper 31 d'octubre, treballant perquè altres organitzacions sindicals se sumin a la convocatòria i consensuar quin serà el procés de treball que emprendrem fins a arribar a la jornada de vaga.

Com ja hem anat proclamant en diverses ocasions creiem que aquesta ha de ser una vaga "en general". En la mesura en que diferents sectors socials ens la fem nostra, la preparació, construcció i realització de la protesta no ha de ser patrimoni exclusiu de cap organització, ja sigui sindical o de qualsevol altre tipus.

La convocatòria efectuada per la CGT pretén facilitar la cobertura per a fer possible aquest procés de sumar. Però tampoc aquesta pretén ser només una aturada de treballadors/es assalariats/des amb contracte. La nostra voluntat és fer d'aquesta una vaga del conjunt de la societat, on combinem l'aturada tradicional en els centres de treball amb una vaga de consum i àmplies mobilitzacions a barris i viles. Per fer la realitat caldrà ser imaginatius.

Per què convoquem una vaga general el 31 d'octubre?

Una vaga general, laboral, social, de consum, ciutadana

Gabinet de Premsa
Confederal de la CGT

Per què una vaga general?

El 31 d'octubre de 2012, la Confederació General del Treball (CGT) juntament amb altres organitzacions, convoca Vaga General (VG) de 24 hores de durada en tot l'Estat espanyol perquè el Govern, amb la seva política de retallades i reformes, ens està portant a una autèntica situació d'emergència social, perquè està aplicant una política econòmica, neoliberal i antisocial que està al servei dels mercats financers, els especuladors, al servei d'una Unió Europea (UE) governada per la banca alemanya, el Banc Central Europeu (BCE) i el Fons Monetari Internacional (FMI). En definitiva, una VG perquè volem un nou model social que no afavoreixi a una minoria de privilegiats (1%), no exploti a la majoria de la població (99%), un nou model social que es fonamenti en el repartiment, la llibertat i la justícia social.

Amb aquesta VG, com societat hem de trencar el cercle de desmotivació, resignació i desmobilització a la qual ens intenta conduir el sindicalisme institucional.

Per a la CGT, aquesta VG és una proposta des de la dignitat, que presenta i proposa a la societat, a tota la població, a totes les organitzacions perquè la facin seva, la utilitzem, la guanyem i comencem un nou camí de restauració de drets i llibertats.

La CGT convoca VG perquè aquestes polítiques han provocat que 6 milions de persones estiguin en atur, que el 52% de la joventut no tingui treball i hagi d'emigrar, que més de 700.000 persones hagin estat desallotjades del seu habitatge, que milions de persones estiguin en el llindar de la pobresa, que ens estiguin estafant a tota la població per a pagar la seva crisi.

La CGT convoca VG perquè el Govern està aplicant una política de retallades en despeses socials, en sanitat, en educació, en serveis públics per a privatitzar-los i desmantellar els serveis públics bàsics.

Una VG perquè amb les retallades, la pujada de l'IVA, pujada d'impostos, congelació de pensions, la pèrdua de salaris, reducció de prestacions a l'atur, eliminació de beques, la pèrdua d'ocupació, estan robant milers de milions d'euros a tot el poble i a

les arques públiques per a pagar el deute il·legítim i els seus interessos, per a rescatar a la banca i les grans empreses.

Una VG perquè hi ha amnistia fiscal als defraudadors, hi ha privilegis fiscals a les grans fortunes. Una VG perquè la crisi la paguin qui l'han provocat, perquè es persegueixi a qui defrauden.

Qui estem convocats a la vaga? Quin tipus de vaga?

La VG del 31 d'Octubre és, en primer lloc, una Vaga Laboral, una Vaga dels i les treballadores per a parar les empreses, els transports, els serveis, les comunicacions, les administracions. És una Vaga per a confluïr totes les lluites sectorials i exigir la restauració de tots els drets laborals que ens arravassat.

La VG és també una Vaga de Consum per a atacar al capitalisme en la seva essència i redefinir el model desenvolupat que s'està carregant la vida en el planeta.

La VG és una Vaga Social per a exigir els drets, les llibertats, el canvi de model que beneficia a la majoria de la població, des d'una democràcia directa, participativa.

Per tant, tota la població estem cridats a no anar al treball, a no consumir, a formar part dels piquets informatius, a participar en les accions i mobilitzacions, a visibilitzar-se en el carrer amb tota la pluralitat de reivindicacions.

Totes i tots, treballadors, aturats, joves, estudiants, pensionistes, desnonats, exclosos, amb papers o sense papers... tota la població, totes les organitzacions socials, sindicals, estem cridats a la VG per a fer-la gran, per a aconseguir els objectius proposats i que el Govern i els poders atenguin al clam del carrer, al poble.

Per què la vaga general? Propostes i alternatives a la crisi

- Derogar tota la legislació i reformes aprovades contra els drets de la població (Reforma Laboral, Negociació Col·lectiva, Pensions, Reforma Constitucional, Estrangeria, exigència de les 35 peonades per a cobrar el subsidi, Projecte de Llei sobre l'avortament...)

- Protecció econòmica suficient als milions de persones aturades.

- Protecció davant els desnonaments. Moratòria fins a la sortida de la crisi i programa social d'accés a l'habitatge.

- Repartiment de l'ocupació, reducció de la jornada laboral, reducció de l'edat de jubilació, prohibició dels ERO, hores extres, treball a preu fet i beques que oculten llocs de treball.

- No a la privatització de la Sanitat, Educació, Transports, energia, aigua... Expropiació de les empreses que van ser públiques anteriorment i que presten serveis bàsics a la societat

- Garantia d'accés universal als serveis públics a les persones amb i sense papers.

- Repartiment del treball de cures. Desenvolupament de les ajudes a la Dependència.

- Reforma fiscal perquè paguin més qui més tenen i augment de la tributació de les empreses i grans fortunes. Persecució del frau fiscal.

- Banca Pública sota control social que permeti l'accés als recursos a les famílies.

- No pagar el deute ni els seus interessos. Auditoria del deute mitjançant un procés participatiu sota control ciutadà com pas previ a l'anul·lació de tot el deute il·legítim. Exigència de responsabilitats penals als causants de la crisi.

- Ús dels diners públics per a la satisfacció de les necessitats de les persones i no per a rescatar bancs. Exigim el tancament dels casinos financers, paradisos fiscals.

- Llibertat sense càrrecs per a totes les persones jutjades amb motiu de la seva militància sindical o social. No a la repressió i la seva criminalització.

- El seu model de democràcia no ens val. Apostem per un nou model de democràcia directa, participativa i des de baix.

- Rebutgem a la Unió Europea com institució impulsora de les polítiques neoliberals.

- Abandó d'una política econòmica encaminada al creixement il·limitat i substitució per una altra que s'inscriu en els límits de recursos del nostre planeta.

- Afrontar decididament les crisis energètica, climàtica i de biodiversitat, claus per a la supervivència de milions de persones.

Declaració del Sindicalisme de Classe i Alternatiu

En aquests moments estem assistint a un procés accelerat de la deteriorament de les condicions de vida i de treball així com a una pèrdua creixent de drets i llibertats. Per a això s'està utilitzant l'instrument del deute públic amb la finalitat de deteriorar i privatitzar tot el sistema públic.

Les polítiques portades a terme pels governs del PSOE i del PP i dels seus socis nacionalistes ens han conduït a aquesta situació d'emergència social. Per tant, des del sindicalisme de classe i alternatiu no anem a propiciar l'apuntament del sistema capitalista amb pegats o mesures parcials, abans al contrari, ens pronunciem per la lluita i la mobilització com elements fonamentals de transformació social, enfront de les imposicions de la troica (FMI, BCE i Comissió Europea) i a les polítiques dels governs que, de genolls, les assumeixen i ens les imposen.

Continuem oposant-nos a les polítiques sindicals de concertació social (representades per CCOO i UGT) que tan desastroses conseqüències han portat durant anys per a la majoria de la població. El referèndum no pot ser utilitzat com element retardatori ni moneda de canvi d'una futura i necessària Vaga General, ni com un instrument de desmobilització ni de bon tros per a sol·licitar un govern de concentració nacional. La voluntat popular està sobradament expressada en les mobilitzacions i en els carrers.

Ens oposem a la pujada de l'IVA, que de manera especial castiga a la població la totalitat dels ingressos de la qual està destinada al consum d'aliments bàsics. Denunciem que els diners destinats al rescat del sistema financer es faci a costa dels contribuents, fins i tot per sobre del pressupostat per als serveis públics, tal com van acordar PSOE i PP amb la reforma constitucional de fa un any.

Assistim a una monumental estafa, que hauria de tenir conseqüències d'enjudiciament i presó dels culpables d'aquesta situació. Exigim una auditoria del deute.

Des del sindicalisme de classe i alternatiu donem suport els processos assemblearis i les lluites impulsades per les plataformes ciutadanes que defensen valors solidaris, d'oposició a l'actual sistema capitalista i de construcció d'un nou model social, polític i econòmic al servei dels interessos generals. Contra la por, cal respondre amb la unitat i la lluita.

Considerem imprescindible proposar, de forma coordinada, un calendari de mobilització permanent que tendeixi a unificar les diverses lluites, a recollir les propostes fetes des de les moviments de base i assemblearis i, en definitiva, a crear condicions per a una nova convocatòria de Vaga General, l'horitzó de la qual situem abans

de l'aprovació dels pròxims Pressupostos Generals de l'Estat. Per a això, vam convocar per al dia 26 de setembre una Jornada de Lluita en tot l'Estat i per a això anem a impulsar assemblees, aturades, manifestacions... que debatin a més sobre la convocatòria d'una Vaga General.

Exigim la derogació de tots els Decrets (Reformes Laborals i retallades salarials, retallades en Sanitat, en Educació, Serveis Socials, mesures fiscals, drets vulnerats de les persones immigrants, ...) per considerar que atempten contra els drets i llibertats de la classe treballadora i de la societat en el seu conjunt i beneficien en exclusiva als poders econòmics. La defensa inequívoca dels Serveis Públics és una garantia del manteniment dels drets de la ciutadania.

El sindicalisme de classe i alternatiu que representem dona suport la lluita dels treballadors i treballadores de la mineria, del transport, del camp andalús (derogació de l'exigència de les 35 peonades per a cobrar el subsidi), així com la Vaga General convocada a Euskal Herria pels sindicats nacionalistes, el sindicalisme de classe i alternatiu i els moviments socials.

Ens convoquem per a una reunió el pròxim 6 d'octubre a Andalusia per a continuar coordinant les accions impulsades pel sindicalisme de classe i alternatiu de forma unitària.

Per tot això, plantejem:

- No pagar el deute ni els seus interessos. Exigim una auditoria del deute i penes de presó per als culpables. Exigim la nacionalització de la Banca i la creació d'una Banca Pública.

- El nostre desacord amb el creixent armamentisme i ens reafirmem en el NO a l'OTAN.

- Rebutgem rotundament les mesures repressives que, de manera creixent,

es vénen prenent contra els activistes socials i sindicals que s'oposen a les mesures del govern.

- Contra la reforma laboral i contra les retallades salarials.

- Negativa a seguir sol·licitant diners per a dedicar-los al sistema financer.

- Defensa dels Serveis i Empreses Públiques (així com terres públiques i altres béns). No a la seva deterioració ni a la seva privatització.

- Persecució del frau fiscal. No a les amnisties.

- Per la igualtat de drets dels immigrants.

- Contra l'exclusió social i la pobresa.

Que les classes populars tinguin accés garantit a: aliments, aigua, medicaments (sanitat), llibres (educació i cultura) i habitatge.

- Dimissió del Govern central i dels respectius Governos Autònoms, així com de qualsevol altre que estigui al servei de la Troica, per ser il·legítims, ja que les seves mesures atempten contra els interessos generals de la població.

- Construcció mitjançant la democràcia directa d'una alternativa social i política que defensí els interessos de les classes populars.

Per tot això, cridem al conjunt dels treballadors i treballadores, persones en atur, pensionistes, estudiants, col·lectius de desnonats, immigrants i components de moviments socials perquè es mobilitzin amb el sindicalisme de classe i alternatiu en pro de la convocatòria d'una Vaga General.

8 de setembre de 2012

Confederació General del Treball (CGT) - Corriente Sindical Izquierdas de Asturias (CSI) - Intersindical de Aragón - Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC) - Confederación Intersindical - Confederación Nacional del Treball (CNT) - Sindicato Andaluz de Trabajadores (SAT) - Intersindical Canaria - Coordinadora Sindical de Clase (CSC) - Solidaridad Obrera - Sindicato de Comisiones de Base (Cobas) - Sindicato de la Elevación (SE) - Movimiento Asambleario de Trabajadores de la Sanidad (MATS) - Alternativa Sindical de Trabajadores (AST) - Sindicato Obrero de Puertos Canarios - Frente Sindical Obrero Canario (FSOC) - Convergencia Sindical Canaria - Sindicato Asambleario de Sanidad

Vaga general, vaga de dones

Isa Garnika, Secretària de Gènere CGT Catalunya

Amb la vaga general construïm poder popular. Només el poble salva al poble. Som el 99%.

Ens trobem en un context de sever empobriment de la classe treballadora provocat pel sistema capitalista-patriarcal i pels poders espanyol, català i europeu al seu servei: atur, desnonaments, retallades de drets individuals i col·lectius, precarietat laboral i de vida, reformes laborals que ens volem esclaves del Kapital. A més des de la pujada al poder de la dreta i l'extrema dreta espanyola i catalana, representades per PP i CIU, volen fer retrocedir el dret de les dones a decidir envers el nostre cos, a l'hora que les retallades en drets socials expulsen les dones del mercat laboral per tal d'obligar-nos a tornar a casa amb treball, però sense salari.

Però la lluita dels últims anys, especialment el 2011, les experiències de lluita de treballadors i treballadores, les lluites al sector públic, al transport públic, de les treballadores de la llar, de les treballadores sexuals, del moviment feminista pel dret a l'avortament lliure i gratuït, ens demostren que existeix un potencial que tot just acaba de començar i que cal organitzar per crear poder popular.

El moviment assembleari al marge de les institucions és el camí més vàlid per crear poder popular. Ens cal construir un moviment popular de base, de democràcia directa, amb la força al carrer, autònom de les forces polítiques i sindicals de concertació nacional i obrir un Procés Consistent per dir que:

- Exigim els nostres drets a un habitatge digne a preus populars, sanitat, educació i serveis socials públics i de qualitat, energia neta, cooperatives de consum, economia solidària, repartiment de tot el treball i la riquesa entre totes les persones, dret a l'autodeterminació del poble català. I construïrem poder popular amb la participació de persones i col·lectius, des dels llocs de treball, els barris, els pobles i tot el territori.

Des de la CGT de Catalunya fem una crida a totes les persones i col·lectius a aportar a la convocatòria de Vaga General del 31 d'octubre. Fem una crida a les aturades, desnonades, treballadores de la llar, a les precàries, a les pensionistes, treballadores sexuals, dones joves en situació d'embaràs no desitjat, en situació de violència masclista.

Fem també una crida a fer Vaga de Consum. Cal trobar-nos a la plaça i al carrer per pensar el nostre futur, per pensar el Procés Consistent del que nosaltres, les dones, cal que siguem protagonistes.

Perquè sense les dones no hi ha revolució!

L'ALTRA REALITAT

Catalunya independent

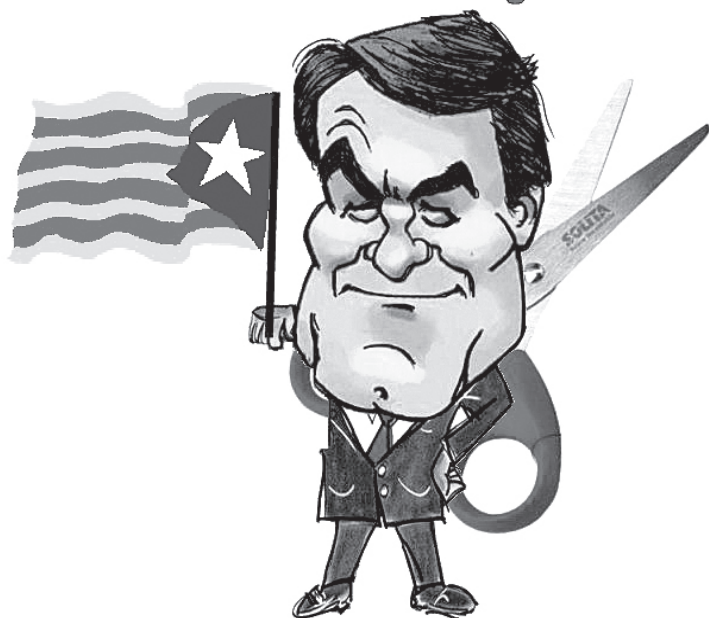
Pepe Berlanga

És recurrent instruir com la realitat supera la ficció gairebé sempre o més aviat sempre? La passada celebració de la Diada de l'11 de setembre va simbolitzar tal revulsiu que alguns encara continuen pessigant-se tement despertar d'un somni impensable. Feia temps que la societat no s'agermanava al voltant d'un argument tan emocional com és el dret d'autodeterminació o, que alguns intenten disfressar, dret a decidir.

Com en anteriors ocasions ens dirigim a l'Enciclopèdia Wikipedia para rescatar una definició que sigui més o menys acceptable, així, defineix el Dret d'autodeterminació com el dret d'un poble a decidir les seves pròpies formes de govern, perseguir el seu desenvolupament econòmic, social i cultural, i estructurar-se lliurement, sense ingerències externes i d'acord amb el principi d'igualtat.

La lliure determinació està recollida en alguns dels documents internacionals més importants, com la Carta de les Nacions Unides o els Pactes

Necessito una estelada més grossa...

... per tapar les estisores!

Internacionals de Drets Humans, encara que no en la Declaració Universal dels Drets Humans. També nombroses resolucions de l'Assemblea

General de l'ONU fan referència a aquest principi i el desenvolupen. Bé, ja disposem d'una definició, sobre la qual no cabrien excessives

objeccions, excepte alguna puntualització, i amb la qual fins i tot els anarcosindicalistes podríem conve- nir una certa comoditat, no obstant això, a un li fa l'efecte que sota aquest quadre s'oculta la intenció d'encobrir la mesquinesa dels nostres governants, l'espoli dels diners públics, les polítiques econòmiques neoliberals i tantes mesures que començaven a col·locar contra la paret als detentadors del poder.

No seré jo qui dificulti i no recone- guí com s'ha vingut acumulant un injust desequilibri entre les aportacions que des de Catalunya realitzen la seva ciutadania i el que l'Estat espanyol retorna per al desenvolupament del país; la negativa del govern central al progrés de l'autogovern; el menyspreu al nou Estatut; les constants intrusions utilitzant del Tribunal Constitucional;... Però d'altra banda, no podem fer creu i ratlla sobre aquesta legislatura de contínues retallades, on s'ha governat a tisorada neta, rebaixat els salaris als funcionaris, desmuntat el minso Estat de benestar en qüestions tan elementals com sanitat, educació i serveis socials, amb una economia en

recessió i unes arques públiques que reclamen un rescat de 5.023 milions d'euros, mentre els desocupats continuen pujant i ja són 821.600 qui no tenen ocupació, això sí, li va faltar temps al President Mas per eliminar l'impost de successions que gairebé exclusivament havien de reemborsar les grans fortunes, un crebant de 150 milions, mentre s'obliga al copagament sanitari, sent pioners a recaptar l'euro per recepta per a tota la població, 20 milions en dos mesos.

Per a executar aquestes polítiques socials han comptat amb la inestimable ajuda del PP català, qui en contrapartida ha disposat del suport de CiU en totes les mesures de reformes i retallades que han vingut aplicant-se des del govern central.

La independència pot germinar tramposament, no encarnant un canvi substancial de les actuacions polítiques, de la permanència en organismes internacionals que ofeguen la nostra subsistència, de la continuïtat de la corrupció,... Per aquests motius, és exigible claredat absoluta en el full de ruta, tan important com la consulta és el model de societat que pretenem construir.

El Ministeri de Defensa ha generat una bombolla armamentística

Camino Simarro

El Ministeri de Defensa dirigit per la ministra Carme Chacón, amb un canvi de Govern a la vista, es va veure obligat a fer clars els comptes, destapant l'existència d'un altre forat a l'economia espanyola: el d'una bombolla armamentística que pot superar els 40.000 milions d'euros.

Des de 1996, el Ministeri de Defensa ha adquirit uns compromisos econòmics entre 31.000 i 37.000 milions d'euros, als que s'han de sumar uns 15.000 milions d'euros aportats pel Ministeri d'Indústria per prefinançar la indústria militar. Quan parlem de bombolla armamentística ens referim al conjunt de la despesa que s'ha compromès en armament i que conforma un deute financer, tot i que, tècnicament, no es computa com a deute als Pressupostos Generals de l'Estat per una qüestió evident: agreujaria l'imatge econòmica i la credibilitat financera de l'Estat a nivell europeu i internacional, en un moment tant delicat com el present. No obstant, estem davant una bombolla armamentística que possibilita adquirir nous armaments sobre la base dels mecanismes financers que permeten un endeutament sobredimensionat i de futur.

D'aquestes xifres imprecises de l'endeutament militar, a desembre de 2010, es va calcular que hi havia uns 31.031,6 milions d'euros compromesos en 19 Programes Especials d'Armament (PEA), el que va representar un 3% del PIB de

l'Estat. D'aquest total, el Ministeri de Defensa només ha satisfet entre 4.000 i 5.000 milions d'euros, i ha reconegut que no pot fer front als 27.364M€ que és el que ha reconegut que li resta compromès. Aquests PEAs són programes per a nou armament que es desenvolupen a molt llarga durada (entre 20 i 30 anys), el que afegeix un altre problema: els contractes signats són contractes vius, és a dir, es signaren contractes sense conèixer l'import final del producte doncs el seu import es modifica amb el temps, en funció de les reprogramacions de pagaments o les modificacions dels productes. Uns productes que, a més, l'ex Secretari de Defensa va reconèixer que "no hauríem d'haver adquirit ni hauríem d'adquirir de present o de futur sistemes que no farem servir per a escenaris de confrontació que no existeixen, i -el que és més greu- amb uns diners que no teníem ni aleshores ni ara".

D'altra banda, per finançar el desenvolupament d'aquest nou armament, al 1996 es va dissenyar un "creatiu mecanisme financer" (segons experts militars) mitjançant el qual el Ministeri d'Indústria i Turisme prefinança les indústries que fabriquen aquests armaments amb crèdits per a R+D a un interès del 0% i a retornar en 20 anys, que amaguen el pressupost militar real de l'Estat, doncs és el Ministeri d'Indústria el que fa l'esforç financer extra sense que es computi al pressupost de Defensa. Aquest any, el valor acumulat dels crèdits en R+D del Ministeri d'Indústria superara els 15.500 milions d'euros. Aquest crèdits han estat destinats pràcticament en la

seva totalitat a les quatre empreses que conformen l'oligopoli de les armes en la indústria espanyola (Navantia, EADS-Casa, General Dynamics/Santa Bàrbara i Indra) i que acaparen entre el 75 i el 80% de la producció militar. El 60% del total s'han destinat a tres programes: l'Eurofighter, l'avió A400M i els submarins S-80. Amb aquest mecanisme de prefinançament es va aconseguir un triple objectiu: augmentar la despesa militar sense que es notés als pressupostos; de retruc, això tenia un doble impacte que mi-

llorava l'imatge d'Espanya a Europa, d'una banda perquè augmentava els fons destinats a R+D i d'altra, perquè augmentaria la presència militar espanyola a l'exterior per donar resposta als compromisos internacionals adquirits; i, per últim d'aquesta forma el recentment arribat govern del PP evitava que l'opinió pública espanyola s'oposés a una despesa militar desorbitada. En fi, avui dia hauria de ser prioritari reduir i eliminar aquesta bombolla armamentística, i existeixen múltiples opcions: rescindir els con-

tractes compromesos d'adquisició de noves armes, com ja va anunciar el Regne Unit; suspendre la concessió de nous crèdits per part del Ministeri d'Indústria; reduir el nombre d'efectius militars, com també van anunciar altres països. No obstant, ja sabem que quan es tracta de prioritats polítiques, els governs de torn prefereixen salvar els bancs i la indústria militar.

* Camino Simarro és investigadora del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs

Directius i Executius, una casta que s'enriqueix amb la crisi

Desiderio Martín

El Directius i Executius són una casta que es forra amb la crisi a costa de les persones assalariades de les seves empreses i del valor entregat als accionistes.

Les dades oferides per la Comissió Europea, relatives als països del sud d'Europa (Grècia, Portugal, Irlanda i Espanya) en allò referent als salaris entre 2007 i 2012 i en l'evolució dels mateixos, segons càrrecs en les empreses i en la classificació de directius/executius i la resta de persones assalariades, mostra clarament dues vergonyes:

1.- El creixement de les rendes del Directius i Executius ha estat superior a la del valor afegit de les empreses i, per tant, també s'han distanciat de l'evolució de la riquesa mitjana dels seus accionistes.

2.- La bretxa salarial entre els Directius i Executius de les empreses i els seus empleats s'ha ampliat fins a límits indecents, suposant que el sou mitjà de directius i executius és 90 vegades el de les seves plantilles.

Què està passant en les relacions de producció, des de l'inici de la gran crisi (2007) fins ara (2012) en aquests països de la perifèria d'Europa?

Que el divorci entre la propietat (accionistes) i qui exerceix el control de les empreses (directius i executius), s'ha traduït en un enriqueïment cada vegada més gran (s'estant "forrant") a costa dels propis accionistes (propietat) en una petita proporció i, especialment, a costa d'apropiar-se dels salaris dels treballadors i treballadores.

Les remuneracions dels treballadors i treballadores entre 2010 i 2012 han tingut una retallada superior al 20% a Grècia, al 10% a Portugal i al 6% a Irlanda i Espanya.

La productivitat a Espanya ha crescut molt per damunt de la mitjana de la UE i això ha estat possible per dos factors, el primer perquè seguim tenint una taxa d'activitat en la producció i distribució de mercaderies del 60%, quan aquesta riquesa és creada amb 3,2 milions menys de persones assalariades que el 2007, que són les persones expulsades del mercat laboral. I el segon, perquè els costos laborals de les persones assalariades que encara treballen ha disminuït a Espanya un mitjana d'un 2,97% entre 2010 i 2012, mentre la jornada laboral real ha augmentat en una hora més a la setmana.

El rànquing de directius i executius està encapçalat per Pablo Isla (grup Inditex) que va guanyar 1000 vegades més que la mitjana de la seva plantilla. El segueixen Alfredo Sáenz (Banc de Santander) que va guanyar 233 vegades més, César

Alierta (Telefónica) 266 vegades més, Antonio Brufau (Repsol) 185 vegades més, Sánchez Galán (Iberdrola) 142 vegades més, Florentino Pérez (ACS) 157 vegades més, Francisco González (BBVA) 101 vegades més, José Manuel Entrecanales (Acciona) 117 vegades més, Felipe Benjumea (Abengoa) 176 vegades més, Rafael Vilaseca (Gas Natural Fenosa) 79 vegades més,...

A més, aquest "forrar-se" de la casta de directius i executius tampoc es troba en consonància amb el valor afegit que es genera en les empreses ja que els seus salaris (incentius, pensions, retribucions variables, bonus, etc) creixen per damunt de la rendibilitat de les empreses i, a més, tornen a "forrar-se" perquè la seva contribució a la Hisenda Pública es menor del que els correspondria en termes proporcionals a la renda percebuda i acumulada, és a dir, tindrien que suportar majors càrregues fiscals, però les seves possibilitats de minimitzar les seves contribucions tributàries els fan apropiat-se encara més d'una major porció del pastís.

El que ells, banquers, polítics, executius, directius, tertulians,... anomenen crisi, en realitat és una gran ESTAFA portada a terme de forma orquestrada i autoritària contra les persones assalariades i treballadores. La ruptura entre ciutadans (treballadors i classes populars i les institucions econòmiques (direcció i control de les empreses, accionistes, classe política nacional i internacional) és total, ja que els treballadors i treballadores, les classes populars, estem sent espoliats i robats de les nostres rendes salarials, dels nostres llocs de treball, de les nostres cases, de la nostra educació i sanitat, de la nostra llibertat d'expressió, reunió i manifestació, i tot això en nom de

la barbàrie, és a dir, dels "mercats". En la pràctica quotidiana social i política de l'Estat espanyol -entre altres-, no existeix justícia ni retributiva ni distributiva, creant-se un estat de malestar i desigualtat on els rics, directius, executius i classe política en general, que suposen el 10% de la població, cada vegada viuen millor en els seus barris i cases, cada vegada tenen millor sanitat, cada vegada tenen millors possibilitats en educació i cada vegada generen un major empobriment material i moral, precarietat material i social, i exclusió social (política) i psicològica de les classes assalariades i populars que suposen el 90% de la població.

Li diuen democràcia i no ho és ja que estem sent ignorats, robats i

espoliats en rendes i drets, sense poder adoptar el 90% de la població cap decisió. És una dictadura, ja que no té cap sentit polític un Parlament que no legisla ja que el "legislador" s'ha convertit en el Butlletí Oficial de l'Estat, on només un grapat de ministres i el president del consell de ministres decideixen què és necessari, per a qui és necessari, amb independència del Parlament, i menys encara del que els ciutadans i ciutadanes opinin, vulguin o necessitin. I en última instància, els cossos repressius i judicials s'encarreguen de fer complir el "orden y mando".

* Desiderio Martín és Secretari de Salut Laboral del Comitè Confederal de la CGT. Article publicat al Rojo y Negro núm. 258.

El banc "dolent" és una mala notícia

Ecologistes en Acció

L'aprovació de la creació d'un "banc dolent" pel govern del PP torna a ser una bona notícia per a la banca i una mala notícia per a la ciutadania i el medi ambient, doncs implicarà que més recursos públics serviran per a ajudar al sector financer, en lloc d'anar a inversions ambientals i socials.

La clau del "banc dolent" és a quin preu comprarà els actius immobiliaris de la banca. Si ho fa per sobre del preu actual del mercat suposarà que s'estarà subvencionant amb diners públics a la banca. Si ho fa al preu de mercat deixarà en una situació molt delicada al ja malferit sector bancari, que va especular fortament amb el preu de l'habitatge. A continuació, aquests bancs serien, una vegada més, rescatats pel govern, com ha quedat clar en els casos de tots els bancs i caixes que han anat fent fallida, el màxim exponent dels quals és Bankia.

El Govern afirma que aquesta operació no costarà res a la ciutadania ja que, una vegada venuts els actius tòxics, es recuperarà els diners invertits. És molt dubtós que això passi, en la situació de forta crisi que existeix, amb la sobredotació d'habitatges que hi ha construïts (per exemple, el "banc dolent" d'Irlanda està optant per demolir per a recuperar el mercat i el que es demoleix mai es recupera) i amb la perspectiva que la crisi va per a molt llarg, doncs enfonsa les seves arrels en la crisi energètica com a conseqüència del bec del petroli.

En tot cas, si fos tan bon negoci, per què la banca es vol desfer d'aquests actius?, per què puja la prima de risc espanyola en previsió que aquests actius tòxics passaran a ser públics?

Però, més enllà d'elucubracions estan les dades del passat. L'última vegada que es va intentar una cosa semblant a Espanya va ser amb la fallida de Banesto. En aquell moment, el Fons de Garantia de Dipòsits va adquirir els actius tòxics del banc (perquè l'hi quedés el Santander ben sanejat). Aquests actius no van poder ser venuts i les arques públiques van perdre 1.000 milions d'euros.

Els diners per a aquesta nova subvenció a la banca tornaran a sortir de noves retallades socials i ambientals, de la privatització de serveis públics o de l'augment d'impostos a les classes populars. Bàsicament perquè, si no s'extreu del capital, haurien de fer-ho del gruix de la població.

Però Ecologistes en Acció considera que això no és inevitable sinó que, mitjançant la mobilització ciutadana, pot revertir-se. Una mobilització que ha de deixar clar que el deute que ens estan intentant imposar no és de la ciutadania i, per tant, és il·legítim i no ha de pagar-se. Per això, l'organització ecologista se suma a les múltiples convocatòries que hi ha en oposició a la política econòmica del Govern i de la Unió Europea., mobilitzacions que seran l'avantsala d'una escalada de respostes en aquesta tardor calenta.

La desigualtat en xifres a l'Estat espanyol

L'índex de desigualtat ha pujat gairebé tres punts des de 2007

Col·lectiu Ioé

Els autors, el col·lectiu IOÉ, expliquen el transvasament de recursos des del segment de la població més pobre cap a les llars més riques.

1. La situació de la població en atur

El 2007, últim any del "cicle triomfal" de creixement dominat pel capital financer, la taxa d'atur era del 8,3%, en el primer trimestre de 2012 va arribar al 24,4% (hi ha 3,8 milions de nous desocupats: 800.000 nous actius i tres milions que han perdut l'ocupació). Paral·lelament s'ha deteriorat la situació de la població desocupada, doncs es va incrementar notablement l'atur d'un any o més de durada (del 23,7% al 43,3% dels desocupats) i el percentatge de llars amb totes les persones actives sense ocupació (del 3,2% al 13,3%; de 390.000 a 1,7 milions).

A causa de aquesta dinàmica la taxa de cobertura de l'atur (nombre de persones amb prestació respecte al total de desocupades) va caure del 77,5% al 57% (les prestacions contributives van passar de 42,5 a 26,6% i les assistencials de 31,4 a 29%). En síntesis menys del 60% de la població en atur rep alguna prestació i la majoria només accedeix a una prestació assistencial, de menor quantia i

sempre condicional. En euros constants l'import mig anual percebut pels desocupats va passar de 2.989 a 2.447 entre 2007 i 2010. La perspectiva és una disminució continuada d'aquesta cobertura.

2. I la dels qui encara tenen ocupació

En el mateix període el total de persones ocupades va descendir des de 20,3 a 17,4 milions, la massa salarial va disminuir, en moneda constant, un 6,6% mentre que el salari mig anual pràcticament no ha variat (es manté entorn de 14.400 euros anuals, segons l'Agència Tributària).

Comparant la situació dels salaris declarats (és a dir, ignorant l'ocupació submergida i més precària) entre 2007 i 2010 el nombre total va disminuir de 19,3 a 18 milions de persones; no obstant això, qui no van superar el valor del salari mínim interprofessional van augmentar de 5,2 a 5,6 milions (de 26,9 a 31,2% del total; més del 50% en el cas de població estrangera).

Mentrestant, hi ha 156.000 persones el salari mig de les quals mensual és de 12.000 euros; ingressos magres comparats amb els dels 534 consellers i membres de l'alta direcció de les empreses incloses en l'Ibex 35, els ingressos mitjos del qual en 2011 van ser de 73.000 euros mensuals, superant en 25 vegades el salari mig de les seves empreses.

Les desigualtats salarials per sexe i edat han augmentat en l'última dècada. Si el 2000 la retribució mitja de les dones era un 22,7% inferior al salari mig global el seu desavantatge va passar al 31,5% en 2010; per la seva banda, el "retard" dels joves es va incrementar del 54,1% al 60,6%. Si sumem nacionalitat i sexe veiem que el salari mig anual de les dones espanyoles representa el 74,2% del que perceben els homes del mateix origen, el dels homes estrangers arribava al 48,3% i el de les dones immigrades tot just un 39,3%.

3. El repartiment del pastís

La renda per persona (el total del produït dividit entre la població del país) va créixer un 61% en el període 1994-2007 i va retrocedir un 10% entre 2007 i 2011. Durant la crisi, la renda disponible de les llars mesurada en euros constants, descomptant l'efecte de la inflació, va disminuir un 3%.

Com es reparteix aquesta aparent reclusa general? La desigualtat d'ingressos entre les llars mesurada pel coeficient de Gini (zero reflecteix igualtat perfecta, cent màxima desigualtat) s'ha incrementat del 31,2 el 2007 al 33,9 el 2010. I la taxa de pobresa va passar de 19,6% el 2007 a 21,8% el 2010, sumant dos milions de nous pobres. Però la renda només mesura el flux del que s'ingressa en

un any i ens oculta el que es té ja acumulat. Per això cal mesurar la riquesa. Segons l'Enquesta Financera de les Famílies la ràtio de desigualtat entre el 25% de les llars més riques i el 25% més pobre s'ha incrementat entre 2005 i 2009 de 39 a 50 vegades (en aquests quatre anys el patrimoni del segment més ric va créixer un 20% mentre el dels més pobres va disminuir un 6,4%). En llengua romanç: els pobres s'empobreixen i els rics segueixen incrementant el seu patrimoni.

Però això no és tot

Recentment dos capdavaners de la dreta empresarial ens han anunciat que volen molt més del mateix: la

presidenta del Cercle d'Empresaris ha reclamat reduir la massa salarial de les administracions públiques (llegeixi's: acomiadaments), una nova reforma laboral que abarateixi l'acomiadament i els costos salarials (més atur, retribucions menors) i més impostos indirectes (els que menys molesten als grans patrimonis). Per la seva banda, el president de la patronal bancària (AEB) afirmava que la població "ha d'entendre" que "els sous han de baixar durant cinc o deu anys".

Convé que entenguem el que ens preparen, per a saber a qui ens enfrontem.

* El Col·lectiu Ioé és un equip d'investigació que coordina el Baròmetre Social d'Espanya

Davant el desmantellament de l'ensenyament públic: No callarem!

Deixa de ser una illa - CGT Ensenyament Tarragona

“Qui calla, atorga”. És inevitable fer una crida recordant aquesta màxima. No estem vivint un moment en què sigui possible mirar cap a una altra banda, amagar el cap sota l'aixella, fer com que hi ha urgències quotidianes que no permeten mirar de front el que succeeix.

I tot plegat amb la dificultat afegida dels condicionants que la societat ens imposa. Condicionants que configuren les nostres vides sota la més absoluta soledat, aïllament, desconcert, ignorància i desorientació. Vivim més connectades que mai però alhora, paradoxalment o no, més soles.

És per això que fem un crit d'impotència: per denunciar les polítiques que ens veiem obligades a patir en la més absoluta impunitat. Polítiques injustes amb els que menys tenen, polítiques que estan

destinades a precaritzar l'educació i els altres sectors públics, polítiques que es tradueixen en retallades sagnants que a la llarga només repercutiran en la davallada qualitativa d'uns sectors necessaris per la seva característica constituent: el fet de ser públics, per a tothom, sense distincions de cap tipus.

Ens reunim en aquest acte per visibilitzar el nostre descontent, la nostra impotència, la nostra invisibilitat imposada, el nostre silenciament, la seva indiferència. Indiferència a les injustes retallades que saben que només serveixen per sotmetre a una ciutadania cada cop més aïllada i amb menys eines reals per fer-se sentir.

La vaga convocada pels docents, el primer dia d'inici de curs, volia mostrar el seu rebuig incondicional a les polítiques que el Departament d'Ensenyament està duent a terme. Polítiques que tindran repercussions en el dia a dia de les escoles, no només entre els professors i professores sinó també entre els educands i les seves famílies.

El maltractament i la indignitat amb què són tractades les interines/substitutes repercuteixen no només en la precarització de les seves vides sinó també en el debilitament d'una institució escolar que a poc a poc oblida la seva tasca d'apoderament educatiu per quedar relegada a la contenció social d'uns ciutadans cada cop més empobrits.

Som conscients de la dispersió de les crítiques però també sabem que el descontent es respira en la quotidianitat de totes nosaltres, en les nostres famílies, en els nostres veïns i veïnes, al nostre barri i a la nostra ciutat. És per això que fem una crida a la visibilització d'aquest descontent, a no callar, a sortir al carrer, a organitzar-nos, cadascú entre els seus possibles i els seus desitjos.

Fem una crida per fer-los veure que qui estan sols són ells i no nosaltres. Que nosaltres som la majoria de la població, que som una multitud sense feina, una multitud endeutada, robada i estafada pels bancs, robada i estafada pels polítics que ens

ignoren i ens menteixen. Uns polítics que miren pel seu propi benefici i pels dels seus amics. Uns polítics que no s'empobreixen amb aquesta crisi sinó que fan una purga per assegurar-se un major tros del pastís. Som moltes més les que estem fartes de la seva impunitat; només ens cal creure que, per una qüestió de dignitat personal, és necessari no callar i fer-se sentir. Els i les docents que fem vaga fem

aquesta aposta personal per la dignitat, sense importar-nos el número, perquè creiem que és una qüestió de solidaritat i de compromís. Si ens volen maltractar que, com a mínim, no sigui amb la nostra complicitat.

No callarem!

Deixa de ser una illa - CGT Ensenyament Tarragona tenim el bloc <http://deixadeserunaila.blogspot.com.es/>

Adéu, capitalisme

Entrevista a Jordi Garcia Jané: "Cal mobilitzar-se alhora i a fons a tot el continent"

Carles Masià i Marta Salinas

Jordi Garcia Jané és cooperativista i participa activament en diversos col·lectius socials a Catalunya, com la Xarxa d'Economia Solidària (XES) i l'Ateneu Popular Julia Romana, de Santa Coloma de Gramenet. A més, és escriptor i conferenciant habitual sobre temes d'economia solidària, democràcia participativa i alternatives socials en general. A part de nombrosos articles per a revistes com 'Illacrua', 'Nexe' o el setmanari 'Directa', és coautor de llibres com '¡Abajo los muros de los cuarteles!' (1981), 'Amb raó, insubmissió' (1989), 'La dimensió cooperativa' (2001, 2006), 'Economia solidaria y crisis capitalista' (2010) i 'Democracia económica' (2011), aquests tres darrers publicats a Icaria editorial. També amb aquesta editorial, ha publicat el 2012 el llibre 'Adéu capitalismo. 15M-2031'

- Què és el que t'impulsa a concebre un nou model de societat?

Jo no m'atreveiria a parlar de model, tan sols d'esbós de sistema. M'impulsen la necessitat i la possibilitat alhora. Fa anys que, participant en diferents moviments, penso que necessitem crear alternatives factibles al sistema capitalista per tal d'animar a l'acció col·lectiva, orientar les lluites socials i dotar-les de més credibilitat. D'altra banda, vaig tenir la sort de guanyar una beca convocada per Nova i altres organitzacions per proposar models socioeconòmics alternatius i això ha permès que em pugui dedicar durant uns mesos a cristal·litzar, depurar i vertebrar un munt de propostes alternatives que, d'una altra manera, no hauria tingut temps de fer.

- Dediques el llibre a Ramón Fernández Durán (1947-2011). Com t'ha influït?

Ramón Fernández Durán va ser un referent per a una generació, la de les lluites contra el Quinto Centenario, l'Europa del capital, la globalització... Em van inspirar molt els seus llibres El movimiento alternativo en Berlín i un clàssic, La explosión del desorden. En la seva obra pòstuma, La quiebra del capitalismo global: 2000-2030, afirma que el capitalisme està en declivi i que, a partir d'ara, poden sorgir capitalismes regionals completament bàrbars, però també societats més lliures, una mena de socialismes ecològics antipatriarcal. De fet, el títol del meu llibre vol ser la continuació optimista de la seva tesi, de manera que plantejo com a hipòtesi la possibilitat que, a partir de 2031, alguns territoris del món s'alliberin del capitalisme i transitin cap a noves societats més democràtiques, lliures i sostenibles.

- Quines altres lectures o autors t'han inspirat a l'hora de redactar la proposta?

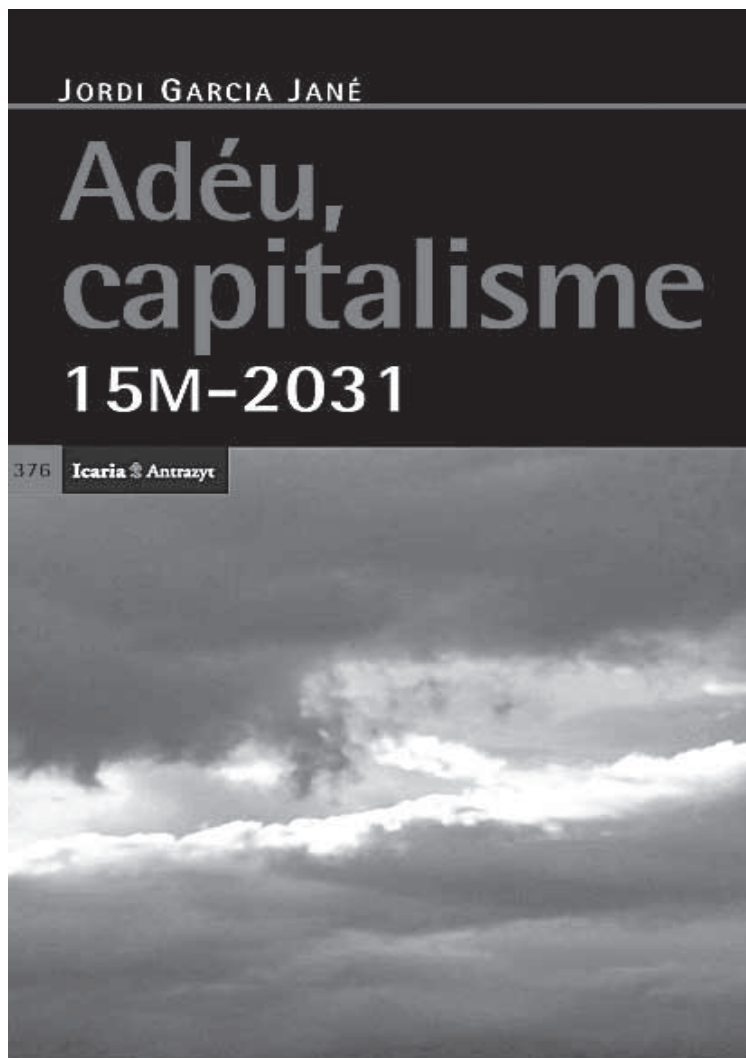
Autors com André Gorz, Unger, Jorge Riechmann, Raúl Zibechi, Michael Löwy, Tomás Villasante... així com altres propostes de models post-capitalistes: la democràcia econòmica de David Schweickart, l'economia del bé comú de Christian Felber, el decreixement de Serge Latouche i altres, la Parecon de Robin Hahnel i Michael Albert, la democràcia inclusiva de Takis Fotopoulos...

- Anomenes el teu model ecodemocràcia cooperativa. Pots definir-lo en poques paraules?

Es tracta d'un sistema social basat, d'una banda, en una economia democràtica, social i solidària, on s'han reduït notablement les desigualtats econòmiques entre les persones i s'han reconvertit ecològicament la producció i el consum i, de l'altra, en una democràcia participativa i inclusiva, que combina mecanismes de democràcia representativa, considerablement millorada respecte de l'actual, amb altres de democràcia comunitària i directa, partint sempre de la primacia de la voluntat ciutadana respecte dels seus representants.

- En la societat que descrius, destagues el paper actiu de la gent. Les persones tenen interès de participar tant?

L'esbós de sistema social que proposo no requereix que totes les persones participin activament al seu barri, a la seva feina o en les decisions polítiques a tots nivells perquè no seria realista. Tinc la impressió que algunes propostes de sistemes alternatius —en els quals jo, personalment, preferiria viure més que en el meu!— no són viables perquè demanen un tipus de persona tan conscienciada, altruista i participativa que gairebé no existeix. Per això, la proposta d'ecodemocràcia cooperativa admet diferents nivells d'implicació de les persones en la vida col·lectiva.

Per exemple, la majoria d'empreses d'aquesta hipotètica societat post-capitalista serien de propietat social i de gestió cooperativa. Això implicaria que els treballadors les administrarien de manera democràtica; ara bé, la intensitat d'aplicació del principi democràtic dependria de cada col·lectiu de treballadors: uns triarien formes de gestió més delegatives (l'assemblea tria i controla la direcció, que gestiona i dirigeix), mentre que altres optarien per formes de democràcia directa (assemblees freqüents, equips de treball autò-

noms...).

De fet, dues característiques generals del model són que concep la democràcia com un procés que necessita actualitzar-se permanentment i, a més, que fomenta la demodiversitat, és a dir, l'assaig de diferents formes de democràcia. Resumint: lluitar i construir l'ecodemocràcia cooperativa o viure en una societat d'aquest tipus no pot ser apte "només per a sants o revolucionàries"; si fos així, no ens en sortiríem!

- Quins són els primers passos que

s'han de fer per avançar cap a l'ecodemocràcia cooperativa?

Parteixo del fet que l'ecodemocràcia cooperativa, com qualsevol sistema nou, ja es troba embrionàriament en el ventre del sistema dominant, el capitalisme. Per tant, no comencem de zero; el que cal, en la meua opinió, és articular una estratègia que anomeno d'empoderament popular, que passa per desenvolupar tres vies d'acció complementàries.

La primera via consisteix en la construcció de contrapoders o poders no estatals i suposa crear i articular formes alternatives de treballar, consumir, relacionar-se, habitar, aprendre..., regides per valors contrahegemònics com la cooperació, la igualtat, la democràcia i la sostenibilitat; aquestes formes han de ser la base de la futura societat.

La segona via és la de la mobilització popular no violenta, és a dir, l'extensió i l'articulació de lluites que utilitzin les tècniques no violentes (no cooperació, desobediència civil) i que vagin saltant d'objectius concrets a curt termini a objectius orientats a fer reformes estructurals, fins a desembocar en una sublevació civil no violenta que provoqui un canvi polític que situï organitzacions afins als moviments emancipadors al govern.

La tercera via enllaça amb aquest moment de canvi polític i és la via que anomeno electoral o institucional. Jo no crec en la tesi de Holloway de "canviar la societat sense prendre el poder". És clar que nosaltres podem passar del poder, el problema és que el poder no passarà de nosaltres! O sigui, el canvi exclusivament des de baix és el fonamental, però no podem prescindir de neutralitzar algunes institucions i reorganitzar-ne d'altres i això passa per controlar democràticament les institucions; seria la perspectiva que poden estar treballant en aquests moments les candidatures municipals alternatives a casa nostra o Bildu al País Basc. Ara bé, ens equivocariem si confiéssim la transformació a les institucions. La pressió sobre els governants, encara que siguin dels nostres, per part dels moviments socials i les lluites populars independents de tot partit o organització amb vocació institucional no pot aflluïr en cap moment.

- De totes les experiències transformadores que descrius al llibre, podries destacar les més significatives?

El procés de planificació democràtica i descentralitzada de l'Estat de Kerala, a l'Índia; el procés d'elaboració de la nova constitució islandesa; les cooperatives de crèdit sense interessos, com la JAK sueca; els procomuns digitals; les desenes de milers de cooperatives de treball que hi ha arreu del món, que fan que la gent treballadora autogestioni les seves empreses. També podria esmentar les monedes locals, com el Chiengauer alemany; els ecobarris, les ecoaldees i les urbanitzacions comunitàries; les

ciutats en transició...

- La teva proposta fa molt d'èmfasi en la no-violència. Creus que es poden trencar les estructures de l'Estat sense recórrer a la violència?

Històricament, la no-violència ha demostrat que és capaç de produir canvis polítics. Podem esmentar l'exemple de Gandhi a l'Índia, les lluites per la descolonització d'alguns països de l'Àfrica o casos més recents, com la primavera àrab a Tunísia i Egipte. De fet, hi ha un estudi fet per Erica Chenoweth, de la Universitat de Stanford, en què, analitzant el desenllaç de 323 campanyes reivindicatives al món entre el 1900 i el 2006, conclou que, de les lluites que van triomfar totalment o parcialment, a la vora d'un 70% van emprar la força no violenta.

Més encara, constata que, quan la lluita política es feia a través de la guerra de guerrilles o la insurrecció armada, normalment, el nou règim acabava sent una dictadura, al contrari que quan es feia a través de la desobediència civil no violenta. Per tant, crec que, en societats com la nostra, una estratègia de lluita no violenta basada en la no cooperació i la desobediència civil és la més efectiva i, naturalment, la més ètica. Això no significa absolutitzar la no-violència: hi ha oponents i circumstàncies en què, probablement, la no-violència sigui inútil, però, ara i aquí, crec que és la millor opció que tenim.

- Hi ha gent que associa no-violència amb passivitat...

L'acció directa no violenta no és resig-

nació ni passivitat; molts cops comporta desobeir la legalitat, tal com va fer el moviment d'objecció de consciència i d'insubmissió. En el fons, el poder dominant té més por de la no cooperació i la desobediència civil no violenta que no de la crema de quatre contenidors, perquè li és més fàcil convertir els problemes polítics en problemes d'ordre públic i legitimar-se davant d'una majoria social que valora sobre manera sentir-se segura.

- Algunes autores diuen que l'ésser humà viu en tensió entre els comportaments egoistes/individualistes i els altruistes/cooperatius. Què en penses?

L'ésser humà està en construcció; l'evolució no s'atura amb l'Homo sapiens. La nostra configuració com a espècie és més cooperativa que no pas competitiva perquè, biològicament, som molt vulnerables. La prova és que necessitem un llarg període de cria, les dones necessiten algú altre per parir amb seguretat... d'aquí ve que la cooperació sigui la millor estratègia de supervivència per a la nostra espècie i, en general, per a tota vida. Això no vol dir que siguem cooperadors al cent per cent; també tenim tendències egoistes (individuals o clàniques), que són afavorides pels sistemes socials basats en la desigualtat com el capitalisme.

- Creus que la resposta social davant la crisi està a l'alçada de les circumstàncies?

Partim d'un nivell de consciència i d'organització social molt baixos, amb un hiperindividualisme molt arrelat. Per tant, hem d'operar en un

escenari complicadíssim. Davant d'això, potser el millor que poden fer les persones i els col·lectius que lluiten per la transformació social és renovar el llenguatge polític, guanyar en coherència i compromís personal, ser més creatius i inclusivament en les formes d'acció col·lectiva, unir les principals reivindicacions sectorials pels drets socials en plataformes unitàries de lluita i centrar-nos a obtenir petites victòries que realimentin les organitzacions i les lluites.

- Cal coordinació, doncs.

S'han fet moltes vagues generals

a Europa des de 2008 i totes s'han convocat per fer front a polítiques que provenien de la Unió Europea, però, en canvi, no hem estat capaços de coordinar-ne ni una a escala europea. O ens mobilitzem alhora a tot el continent i a fons, o serà molt difícil trencar les polítiques neoliberals d'ajust.

- Si la crisi s'aguditzava, creus que les mobilitzacions augmentaran?

No crec en aquesta idea de "com pitjor, millor". Si mirem enrere, estem en una situació semblant a la de 1930. Què va passar, lla-

vors? Hi va haver alguns intents revolucionaris —el Front Popular a França, la revolució social a l'Estat espanyol—, però alhora van sorgir els feixismes, que, al final, es van acabar imposant... i de quina manera! En aquests moments, si les forces anticapitalistes no són capaces d'obtenir victòries i fer veure a la ciutadania que aquest és el camí per millorar les pròpies vides, bona part de la població optarà per respostes més xenòfobes i feixistes. La desesperació no sol ser bona per a res.

** Entrevista publicada al setmanari Directa núm. 271*

Goldman Sachs governa Espanya

Marcos Roitman Rosenmann

Poc després de caminar el segle XXI, les pistes són esclaridores. Ja ningú es duu a engany. La crisi ha estat una bona excusa per a desarticlar el pobre Estat de benestar que va acompanyar l'anomenat miracle espanyol, que —tot cal dir-lo—, era més paternalista que afincat en polítiques keynesianes de redistribució de la renda i plena ocupació. El seu origen ho trobem en els governs tecnòcrates, coneguts popularment com governs del Opus Dei. Va ser el moment de la modernització del franquisme. No serà la vella guàrdia franquista qui sigui en els consells de ministres a partir de finals dels anys cinquanta del segle XX. La nova ventrada del franquisme muta fins a fer imperceptible la ideologia feixista que la precedia. Molts dels seus cadells no compartien els seus aspectes més repulsius, la tortura i repressió. Amb un discurs ambigu, a la mort del dictador, 1975, són qui donen vida a reforma política. Ja res se'ls resistia. Franquistes de cor, van crear una realitat fictícia per a impedir la ruptura democràtica. La seva estratègia va ser assenyalar l'existència d'un búnker polític on s'amagava el franquisme i el poder del qual radicava en el control sobre les forces armades creades per la dictadura feixista. Identificat l'enemic, la resta eren aliats i companys de

viatge en la transició. L'intel·ligent, per a evitar un cop d'estat, era aïllar a l'oligarquia política i donar suport a la burgesia reformista. Qualsevol altra opció estava fora de lloc.

El capital financer i industrial va brindar el seu suport i va finançar l'aventura política, en aquesta època agrupats en la Trilateral. Així sorgeix el periòdic El País, dirigit per Juan Luis Cebrián, franquista pragmàtic d'última generació. Els governs d'Adolfo Suárez van comptar amb seves benediccions. Quan va guanyar el PSOE, a l'octubre de 1982 —recordi's, després del cop d'estat donat des de la Casa Real, conegut com l'operació De Gaulle—, es van ratificar els acords amb el Vaticà, es va renunciar a la reforma agrària, tant com a una reestructuració del sistema universitari i educacional, qüestió que segueix pendent en ple segle XXI i, el més destacat, es va donar el vistiplau a l'OTAN i la CEE.

El mite de la drete colpista i el búnker havia complert el seu objectiu i podia ser rebutjat. Després de la caiguda d'Adolfo Suárez es va dissoldre la Unión de Centro Democrático i es va formar el Partido Popular, el primer president del qual, considerat fins a aquest moment el més franquista dels franquistes vius, Manuel Fraga Iribarne, es va transformar en un polític de centre drete, pare de la Constitució i demòcrata convençut. El nou partit, cognomenat "popular", serà la suma de social-cristians, demòcrata-cris-

tians, liberals, conservadors, falanquistes i franquistes. La seva aparició busca atreure a les noves generacions de la drete espanyola. És l'anomenat pelegrinatge al centre. Després d'anys en l'oposició, el mal fer dels últims governs de Felipe González i el PSOE, amb els escàndols financers, els GAL i la corrupció, va facilitar la seva arribada al govern de la nació; corria l'any 1996.

José María Aznar, polític gris, es transformaria en el primer president de govern de la drete post-franquista. La seva arribada no va alterar l'itinerari dissenyat pels grups econòmics i empresarials. Tot marxava segons el previst. Els canvis introduïts estaven a to amb els temps. Privatitzacions, desregulació i reforma del mercat laboral. L'aprofundiment de la recepta neoliberal, impulsada en temps del PSOE, va suposar un augment de la conflictivitat social i diverses vagues generals. Però res va aturar la màquina. Fent oïdes sordes, els polítics van continuar l'itinerari marcat pel capital financer, el cost del qual va ser la retallada de drets socials, polítics i econòmics de les classes treballadores.

Sota l'última etapa expansiva del capitalisme central, les reformes neoliberals es van justificar com necessàries per a no perdre el tren del progrés. Aznar es vantava de ser l'alumne més llest de la classe, complia rigorosament els designis del G-7, el Banc Mundial i el Fons

Monetari Internacional. Els empresaris, contents, i la classe política obtenia matrícules d'honor. Ningú es va plantejar qui era el professor i quin el pla d'estudi. Aznar, alumne model, no formava part del claustre de professors. Ni els seus desitjos de figurar i sentir-se protagonista durant la segona guerra del Golf van canviar el seu estatus; va seguir sent un alumne submis. Al final de la seva etapa, la bombolla financera i immobiliària que sostenia la feble economia espanyola campaba a plaer. Creixia sense cap oposició. La banca Sachs es fregava les mans.

Amb l'entrada de José Luis Rodríguez Zapatero, en 2004, les grans empreses trasnacionals, clients de Goldman Sachs, acaben per actuar sota els seus principis. Als Estats Units Goldman Sachs ja governava. La crisi la va fer més gran. Enmig del soroll de les hipoteques escombrires i les primes de risc, van passar a l'ofensiva. Era el moment d'invertir la relació entre poder econòmic i el polític. Ara serien ells qui assumissin directament el poder formal. Els seus assessors i empleats passarien a ser secretaris de govern, ministres, diputats, etcètera. Els parlaments es transformen en comparses i ballen a ritme de Telefónica, Repsol, Iberdrola, BBVA, Santander i el seu valedor Goldman Sachs.

Res més començar la recessió a Espanya van començar a donar ordres a un govern feble i sense personalitat.

Les reformes laboral i de pensions, al costat de l'acomiadament lliure i el treball escombria s'imposen sense protestar. El triomf del Partit Popular porta al cim un partit depenent del Banc Central Europeu i de la parella Merkel-Sarkozy, a Mariano Rajoy, un altre alumne modèlic, com inquilí de La Moncloa. I perquè no quedin dubtes de qui governa a Espanya, nomenarà a un assessor de Goldman Sachs com a ministre d'Economia. I com assenyalava el manual del banc, l'ascens dels seus empleats "depèn només de la seva capacitat del rendiment i de la contribució a l'èxit de l'empresa... No hi ha lloc entre nosaltres per als que anteposen els seus propis interessos als de la firma... El lucre és important per al nostre avenir". Ja sabem qui mana a Espanya: Goldman Sachs, conegut sota el sobrenom genèric de "els mercats". Corren mals temps per a l'ètica política.

La prestació d'atur en el punt de mira

Àlex Tisminetzky,
advocat laboralista

Es aturats estan en el punt de mira, a pesar de ser un veritable exèrcit. Són els nostres familiars, veïns i excompanys de feina, i han arribat a ser l'espectacular xifra als Països Catalans de més d'un milió i mig de persones, 1.626.600 segons les dades oficials, dades especialitzades en camuflar el que ja no es pot amagar a la vista.

La normativa laboral declarava fins fa poc que els treballadors que perdien la seva feina tenien dret a un ingrés que els permetés sobreviure amb dignitat fins a trobar una nova feina. Però aquestes lleis estan canviant a una velocitat alarmant, amb la paradoxa de donar-se en un context en que per molta gent trobar feina no és només impossible, sinó que comença a ser un miracle.

Principals reduccions de l'atur en estudi per ser aprovades en els propers mesos

Reduccions de les quanties màximes

Ara es pot percebre una pensió màxima de 1.087 euros, quantia que podria ser reduïda considerablement

Reduccions del període de percepció

Ara es pot percebre la pensió un màxim de 2 anys, període que podria ser reduït considerablement

El fet de ser molts, i cada vegada més, no ha sensibilitzat sobre aquesta problemàtica social al governs espanyol, sinó ben al contrari. Als despatxos del Ministeri de Treball els tècnics porten mesos generant Reals Decrets que redueixen drets i prestacions dels aturats amb resultats dramàtics entre la població; menys diners i menys drets pels aturats, víctimes d'una crisi creada per bancs i polítics.

I tot apunta a que en els propers mesos l'executiu de Rajoy portarà a terme el han anomenat "una reforma global" de la prestació, que de ben segur aportarà contundents canvis, que ens portaran a un context de prestacions més curtes i raquítiques.

El milió i mig de treballadors catalans sense feina es veuran abocats a buscar desesperadament una feina, per precària que sigui, i que moltes vegades potser ni existeix, sense comptar amb cap coixí social, mentre es destinen els diners públics a salvar bancs i omplir els comptes dels banquers.

Principals reduccions de l'atur ja aprovades

Subsidi majors de 52 anys: ara als 55 anys i amb menys cotitzacions

Fins ara les persones que esgotessin la prestació d'atur i tinguessin més de 52 anys tenien dret a un subsidi igual a 426 euros mensuals, i a que els cotitzessin uns 900 euros a la Seguretat Social. Aquest subsidi es fonamenta en que aquests treballadors tenen unes taxes de reingrés al mercat laboral molt baix. Amb la darrera reforma del govern del PP, el subsidi es percep a partir dels 55 anys (3 anys més tard), i es cotitzen 200 euros menys, poc menys de 700 euros al mes.

Reduccions de les quanties a percebre a partir dels 6 mesos

Fins ara les persones que percebien la prestació d'atur tenien dret al 70% de la mitjana de la seva cotització (anomenada base reguladora) durant sis mesos, i la resta de temps percebien el 60%. Amb la darrera reforma es redueix el 60% al 50% que es percep a partir del sisè mes.

En un cas pràctic, un treballador que hagués cotitzat 1500 euros, abans percebia una prestació a partir del sisè mes de 900 euros, i ara s'ha reduït 150 euros, a 750 euros.

Reduccions de les quanties a percebre dels treballadors a temps parcial

Les darreres reformes posen dificultats pels treballadors amb jornades parcials per a percebre l'atur. Aquestes barreres afectaran principalment a les dones, víctimes de més del 80% d'aquests contractes, cada cop més precaris. Alhora, els pocs treballadors que puguin accedir a l'atur es veuran afectats pel trencament del límit mínim que es podia percebre fins ara, de 497 euros. Ara hi hauran prestacions encara més petites.

I finalment quan demanin el subsidi de majors de 52 anys, se'ls reduirà els 426 euros mensuals segons la jornada parcial que tinguin (per exemple, si treballava al 50% percebrà un subsidi de 218 euros men-

suals)

Denegació de la prestació dels que tinguin ingressos econòmics

Amb els darrers canvis normatius, si un treballador compta amb un patrimoni d'uns 150.000 euros (exclòs l'habitatge habitual), ja no té dret a la prestació d'atur.

Més capacitats sancionadores de l'INEM

La darrera reforma dona la possibilitat a l'administració per a sancionar suspensent la prestació dels treballadors aturats que no presentin immediatament els documents que els requereixin, tals com el passaport (per comprovar si s'ha sortit de l'Estat espanyol), l'empadronament (per comprovar els canvis de domicili) o qualsevol altre que es cregui oportú. Alhora, sense que es doni cap infracció del beneficiari, l'INEM podrà suspendre la prestació si observa un concepte tan poc definit com "indicis suficients de frau".

Les retallades de la Generalitat amenacen amb l'acomiadament d'un terç de la plantilla del SOC

En un contundent comunicat, l'Assemblea de Treballadors del Servei d'Ocupació de Catalunya (SOC) van denunciar que el dia 31 d'agost 324 treballadors no funcionaris del Servei havien estat acomiadats, sent els primers afectats de la manca de continuïtat de molts plans d'ocupació que realitzaven importants serveis d'assessorament a les persones aturades.

A aquests primers acomiadaments se'ls sumará previsiblement uns

700 treballadors més abans de final d'any: i concretament 300 orientadors, 280 interins i uns 100 treballadors més, que sumen en total un terç del total de la plantilla del SOC.

Els treballadors denuncien que aquestes retallades han estat causades per una disminució del 54% en els Pressupostos estatals als serveis d'ocupació autonòmics, i alhora "per les dures polítiques de retallades de la Generalitat i el seu govern d'austeritat". Davant la crisi i els

seus efectes, la Generalitat ha apostat "pel desmatellament del SOC", segons denuncia l'Assemblea de Treballadors.

L'acomiadament col·lectiu al SOC és evident que no només tindrà l'efecte de l'augment d'un miler de persones en les cues de l'atur, sinó que representa "un servei cada cop més deteriorat", en un procés de privatització que tindrà nefastes conseqüències per a àmplies capes de la societat.

Hewlett Packard: 2 anys de lluita sense treva

Secció sindical CGT - HP

Si des del 15 M cridàvem que no volem ser mercaderies en mans de polítics, des de la secció sindical de CGT i de CSI a HP volem també cridar ben forta que no anem a permetre que aquesta corporació empresarial consideri a les persones que allí treballem com simples i impersonals peces de l'engranatge de la seva enorme màquina de produir beneficis econòmics.

Aquesta empresa és un clar exponent d'això que preval avui tant en l'actual ordre capitalista mundial, anteposar la lògica del benefici econòmic per sobre de la lògica del benefici de la vida. Com sinó pot entendre's que una empresa que guanya diners a carretades, sotmeti als seus treballadors i treba-

lladores a un permanent i inacabable procés de precarització de les seves condicions laborals, amb la simple excusa de guanyar encara més diners. El recent anunci de HP de destruir més de 27.000 llocs de treball en tot el món, calculant que el nombre d'acomiadaments que hi hauria en l'estat espanyol podria rondar la xifra de 2.000 persones, fa que no puguem quedar-nos de braços creuats davant tantes mostres d'impunitat i avarícia. Al paulatí i incessant degoteig d'acomiadaments i precarització al que ja ens veníem enfrontat en els dos últims anys (180 companys enviats al carrer), s'afegeix ara aquest sinistre anunci que penja com una espasa de Dàmocles sobre els nostres caps. El nostre futur es torna incert, sabem que nosaltres no anem a ser rescatats per ningú, per això duem temps intentant fer comprendre a l'empresa que

no pot jugar ni amb el nostre futur ni amb el de les nostres famílies.

Les mobilitzacions han estat constants i hem intentant donar a conèixer el nostre conflicte a la resta de la societat, però la situació ens porta a no només seguir mobilitzant-nos sinó a fer-lo d'una manera més intensa encara, demostrant amb això que la recerca inhumana del benefici econòmic per sobre de la vida de les persones ens repugna i anem a plantar-li cara. Si pensem des de la lògica del benefici econòmic, algú pot imaginar-se un context millor que tenir a una plantilla/societat atemorida davant la possibilitat de ser acomiadada per a introduir retallades en drets laborals, baixada de sous, eliminació de l'antiguitat, dificultats per a conciliar la vida laboral i familiar, empitjorament general de les condicions laborals? Amb l'excusa perfecta que dona

per a això l'actual conjuntura de crisi mundial, crisi que per cert han creat ells. Però si pensem, no obstant això, des de la lògica de la vida algú pot imaginar-se un context pitjor que el de ser precaritzat constantment o enviat al carrer i ser pastura de la voracitat d'uns pocs?

Així ens volen, dòcils i manejables,

però així no ens tindran. Per això us convidem a totes i a tots a acompanyar-nos en les pròximes mobilitzacions que anem a dur a terme en els pròxims mesos, sabent que som només una mostra més de les innombrables lluites que poblen la nostra geografia i que d'elles ens sentim germanes.

Notícies sindicals

Vaga a l'inici del curs a l'ensenyament públic

El 17 de setembre, els dos primers lectius a la primària i a l'ESO, i per al 19, el primer dia de classes als cicles formatius i pel 20 de desembre, posteriorment, a les universitats. En aquest context, en un inici de curs escolar que començava amb 3.000 professors menys i 20.000 estudiants més.

El principals punts que motivaven la protesta són l'acomiadament del professorat interí, i tot l'empitjorament de la qualitat del servei educatiu que això suposa, en disposar de menys plantilla, la cobertura de les substitucions des del primer dia amb el cobrament del 100% del salari i l'establiment d'un calendari de negociacions de la resta de retallades sofertes.

Es van portar a terme concentracions, activitats diverses i manifestacions, especialment a Barcelona, però també en altres localitats de l'àrea metropolitana i a Tarragona, destacant les manifestacions d'unes 500 persones els dies 12 i 26 a Barcelona o les concentracions a Plaça Sant Jaume o el Departament d'Ensenyament. El seguiment minoritari de la vaga, ja que la resta de sindicats no es van sumar a la convocatòria, va portar a replantejar la continuïtat i després del 27 suspendre les convocatòries de dos dies per setmana de vaga.

La valoració per part de CGT Ensenyament de la vaga d'inici de curs és positiva no tant pel nombre de vaguistes (inferior al que es despenia de la consulta realitzada als centres) com pel fet que ha estat la primera convocatòria de vaga en dècades decidida des dels centres, i perquè la convocatòria va ser absolutament transparent, de manera que tots els vaguistes tenien coneixement de quina era la situació a la seva zona i per tant eren conscients que participaven en una vaga que tot i no ser majoritària, és la millor manera de lluitar contra la extraordinària agressió a que ens enfrontem.

Pel que fa a la unitat sindical CGT enten que aquesta s'ha d'establir en torn a l'opinió majoritària del professorat i no en torn a les estratègies dels sindicats més representatius. És un fet que una part significativa del pro-

fessorat no se sent representat pels sindicats, cosa que no els impedeix ser molt actius i participatius tant als seus centres com a les zones.

Creada l'Assemblea Interzones de Tarragona, per un ensenyament públic de qualitat

El 25 de setembre a l'Institut Martí i Franquès de Tarragona, més de quaranta persones d'escoles de les comarques del Camp de Tarragona i el Baix Penedès van participar en l'assemblea constituent de l'Assemblea Interzones de Tarragona. Es tracta d'un ens coordinador de les diferents assemblees de professors i mestres constituïdes el curs passat en el marc territorial administrat per la Delegació d'Ensenyament de Tarragona. Entre aquestes es troben les assemblees del Baix Camp, de Tarragona, del Baix Penedès, de Cambrils, de l'Alt Camp...

Es continuarà convocant mobilitzacions (la primera va ser una concentració al Departament d'Ensenyament el 4 d'octubre) i ampliaran totes les accions del curs passat, per exemple el fet de posar-se samarretes grogues els dimarts i pancartes amb el lema "Per un ensenyament públic i de qualitat" als centres.

Bus reivindicatiu contra els acomiadaments a HP

La secció sindical de CGT a HP, dins de la campanya de lluita en contra els acomiadaments a l'empresa que estan duent a terme, van organitzar un autobús reivindicatiu el 18 de setembre, amb el qual es van desplaçar a les seus de diversos clients a les ciutats de Barcelona, Sabadell i Cornellà, a fi de fer-los arribar el malestar dels i les treballadores per la política de l'empresa.

Al llarg dels dos últims anys HP ha acomiadat a 180 treballadors de les filials afectades, el que suposa un 10% de la plantilla en conflicte. Les seccions sindicals de la CGT a Hewlett-Packard mantenen una posició de no acceptar cap acord que

inclogui acomiadaments i sí acords de voluntarietat com el que fa unes setmanes ha signat la multinacional a França, on tota sortida és voluntària o en forma de prejubilacions.

Divendres negres en el sector públic

Des de mitjans d'estiu cada divendres treballadors del sector públic (administració pública i empreses públiques) porten a terme concentracions, talls de trànsit i manifestacions a diferents punts de Barcelona i L'Hospitalet de Llobregat per protestar contra les greus retallades que el Govern Rajoy porta a terme contra els seus drets laborals i salarials des de l'aprovació del RD 20/2012 de 13 de juliol: Supressió (robatori) de la paga extra de desembre, reducció de dies d'assumptes personals, supressió de dies de vacances per antigüetat i altres mesures menors, que se sumen a les de la Reforma laboral de febrer de 2012 (possibilitat d'acomiadament per ERO al personal laboral de l'Administració pública), a les mesures que va aprovar fa dos anys l'anterior Govern Zapatero (reducció del 5% en el sou dels funcionaris) i a la congelació salarial que pateixen des de fa anys. En el marc dels divendres negres també es porten a terme accions i mobilitzacions en altres ciutats de Catalunya i les Illes. Des de CGT es dona suport a les mobilitzacions.

La subrogació entre Ficosa i Sony: un pla de deslocalització encoberta

El Comitè d'Empresa de Ficosa Electronics considera que la subrogació entre Ficosa i Sony, considerada un exemple "modèlic" de reconversió industrial i alternativa a la deslocalització que pateix Catalunya, presumptament sembla estar relacionada amb la trama ITV, resultant aquest procés un "pilotasso" polític-empresarial on s'ha després que el responsable de Sony Espanya en el moment de la signatura de l'acord entre ambdues empreses, Pedro Navarrete, i alts directius del grup Ficosa s'han lucrats amb l'esmentada operació empresarial, on Oriol Pujol i Ferrusola havia de proporcionar l'impuls polític necessari perquè el projecte arribés a bon final.

També denuncien el despropòsit que ha resultat ser el Pla Industrial implementat per Ficosa, una empresa fortament subvencionada per la Generalitat de Catalunya, un projecte que tan sols ha reconvertit a 50 treballadors directes de producció al sector de l'automòbil d'un total de 645, sense ometre que la plantilla transferida en el moment de la signatura de la subrogació era de gairebé 900 persones. A final d'aquest any prop de quatre-centes persones no tindran un lloc de treball efectiu en la planta de Viladecavalls.

Des del Comitè d'Empresa de Ficosa Electronics denuncien que el tan reputat projecte industrial ha resultat ser un pla de deslocalització encoberta, on Sony ha deixat de produir a Catalunya sense que la seva imatge es vegi danyada, sinó tot el contrari, al qualificar les altes instàncies la seva marxa com exemplar, i on Ficosa s'ha aprofitat dels actius heretats per a sadollar la seva cobdícia empresarial sense límit sense tenir en compte el finançament i la creació de llocs de treball per a la plantilla de Ficosa Electronics.

Continuen les mobilitzacions de treballadors de B:SM

Per denunciar les retallades socials i salarials que està aplicant l'empresa incomplint el recollit en el conveni col·lectiu, a causa de les mesures que ha imposat el govern de Rajoy, la plantilla de Barcelona Serveis Municipals (B:SM) ha portat a terme diverses mobilitzacions a Barcelona: una manifestació de 150 treballadors/es el 6 de setembre i una altra de 200 el 12 de setembre, on s'hi van sumar un centenar de treballadors de metro i d'autobusos de TMB. El dia 1 d'octubre es va convocar vaga de 24 hores amb un seguiment majoritari i una manifestació de 600 treballadors amb inici a la seu de CiU.

Contra els acomiadaments a CitiBank

Citibank especula amb el seu negoci a Espanya: Ven la cartera de Prèstecs Personals i part de les Targetes, deixant sense ocupació a un bon nombre de treballadors, uns fets que demostren la nul·la credibilitat de la Direcció. CGT es posiciona clarament contra la destrucció d'ocupació en el Grup Citibank. Si hi ha acomiadaments hi haurà denúncies i mobilitzacions. No anem a consentir que siguin els treballadors els que hagin de sacrificar el seu lloc de treball perquè uns altres especulin, màxim en una entitat en la qual alguns perceben sous mensuals nets de més de 5.000 euros, es reparteixen "bonus" de més de 30.000 euros, i es realitzen costoses reestructuracions a càrrec de l'erari públic.

Vagues al Metro de Barcelona

El comitè d'empresa del Metro de Barcelona va convocar Vaga de 24 hores el 17 i el 24 de setembre, i una jornada d'aturades parcials el 7 d'octubre. El seguiment, en tots els casos, va ser majoritari per part de la plantilla. Davant la intenció de l'Ajuntament de Barcelona d'aplicar el Reial Decret 20/2012 aprovat el passat mes de juliol pel govern del PP, que suposa robar a cada treballador de Metro la catorzena part del salari i les pagues extres fins a desembre de 2012, el Comitè d'Empresa de Metro considera aquest fet un robatori en tota regla en uns moments en que els treballadors estem pagant la crisi del sistema capitalista. La jornada de vaga del 17 va coincidir amb la convocada a RENFE, FGC i Autobusos. Pels dies 22 i 31 d'octubre han convocat vaga conjuntament amb els d'Autobusos de TMB.

Diverses jornades d'aturades a Autobusos de TMB

CGT, PSA, COS i ACTUB va convocar vaga de 24 hores a Autobusos de TMB el 17 de setembre contra l'aplicació del RD 20/2012, l'incompliment del conveni, la reducció del servei i la repressió sindical i laboral que pateixen els treballadors de TMB, especialment contra l'acomiadament del company Andreu de Cabo. La jornada de vaga va coincidir amb la convocada a RENFE, FGC i Metro de Barcelona. La vaga va tenir un seguiment majoritari. L'1 d'octubre va tenir lloc una nova jornada de vaga i una manifestació, el 5 d'octubre una aturada de 5 hores, i a partir del 8 d'octubre es van convocar aturades diàries de dues hores per torn, així com vaga els dies 22 i 31 d'octubre conjuntament amb els treballadors del Metro.

Vaga el 17 de setembre en defensa del ferrocarril públic

La Vaga del sector ferroviari es va convocar a Adif, Renfe, Feve, Ferrocarrils de la Generalitat i Metro per a defensar el ferrocarril públic de les intencions privatitzadores i desmantelladores que ha anunciat el govern, per a defensar els llocs de treball, les condicions laborals, el dret a la negociació col·lectiva i per a lluitar contra els Reials decrets que retallen unilateralment els salaris pactats, les vacances, els descansos, la paga extraordinària, etc. La valoració del seguiment va ser molt positiva, comptant amb una altíssima participació dels treballadors que no tenien carta de serveis mínims. A Barcelona es va portar a terme una manifestació unitària del personal de Metro, RENFE i ADIF que va partir del Departament de Territori i Sostenibilitat i va arribar fins a la Plaça Sant Jaume, unint-se al pas amb els vaguistes de busos, que convocaven a la Plaça Universitat, sumant més de 2000 treballadors.

Per la tarda del mateix dia la CGT de Barcelona va organitzar una manifestació contra les retallades i la reforma laboral consistent en un recorregut per les seus dels diferents partits polítics finalitzant a la plaça de Sant Jaume, amb assistència d'un centenar de persones.

Concentracions reivindicatives a les festes de la Mercè de Barcelona

Centenars de persones, entre les que es trobaven treballadors de Parcs i Jardins, HP, TMB (Metro i Autobusos), feministes indignades o activistes del 15M, van participar en dues concentracions el 21 i 24 de setembre a Barcelona, la primera durant el pregó de festes i la segona davant la missa de la Mercè, en defensa de les reivindicacions laborals a les diverses empreses, contra les retallades i les polítiques de l'Ajuntament de Barcelona, per exigir la readmissió d'Andreu de Cabo acomiadat per Autobusos TMB o en defensa del dret a l'avortament. Les esbrincades als polítics van ser eixordidores.

Jornada sobre Educació com a eina transformadora

La tarda del 16 de setembre al Parc de la Ciutadella de Barcelona, la Universitat Indignada 15M va organitzar una jornada per un ensenyament com a eina transformadora, com a projecte d'educació popular, que fomenta la formació de les persones com un element necessari per avançar cap a la transformació social, no ens volem quedar només en la defensa dels serveis públics com han estat fins ara. Els organitzadors creuen que és del tot necessari que s'articuli una alternativa social que superi l'actual ordre social basat en l'explotació de l'ésser humà per l'ésser humà. Per aquest motiu l'enfocament d'aquesta jornada no es centrava, només, en la defensa d'una educa-

ció pública i de qualitat, sinó que es posaven en debat i discussió altres temes al voltant dels conceptes d'educació, en mans de qui es troba i per a què ha servit i ha de servir aquesta, com a esdevenint una eina d'utilització capitalista.

Representants sindicals del sector públic local de Reus es coordinen

El 20 de setembre es va realitzar davant de l'Ajuntament de Reus, una roda de premsa a càrrec de representants dels comitès d'empresa de l'Ajuntament de Reus, dels instituts municipals i de les empreses que es troben sota l'àmbit del grup Innova, que apleguen més de 2000 treballadors i treballadores. Han iniciat un procés de coordinació, intercanvi d'informació i preparació de mobilitzacions, per defensar uns serveis públics de qualitat i fer front a les retallades, privatitzacions, acomiadaments i reducció o eliminació d'organismes i serveis, que estant portant o volen portar a terme els gestors de l'Ajuntament de Reus i de les empreses que es troben sota el paraigua d'Innova. Consideren que la gestió errònia i la malversació de recursos dels diferents consistoris, equips de govern i gestors anterior i actuals, per no parlar directament de corrupció, han conduït a una greu situació laboral i econòmica on perillén serveis i llocs de treball, provocant de retruc un

empitjorament de l'atenció als ciutadans i ciutadanes. Van donar a conèixer el manifest elaborat i el llistat de comitès d'empresa i sindicats que hi donen suport i exposat els motius que han portat a aquest procés de treball conjunt, farts de que la crisi sempre la paguin els que no l'han generat.

Jornada de lluita el 26S

La CGT i altres sindicats combatius i moviments socials van convocar una jornada de lluita el 26 de setembre, contra les retallades, en solidaritat amb la vaga general del mateix dia a Euskal Herria i per la convocatòria d'una vaga general a tot l'Estat espanyol. A Catalunya es van fer actes a Barcelona, Sabadell, Mollet i Reus. A les Balears a Palma. A Barcelona un centenar de persones van participar en una manifestació convocada per CGT Barcelona que es va iniciar a la seu de CiU i va arribar fins a la seu principal del BBVA a Plaça Catalunya.

A Sabadell un centenar de persones van secundar la convocatòria de la plataforma Sabadell Lluintant, formada per diversos col·lectius anticapitalistes de la ciutat, davant la Cambra de Comerç sota el lema 'No és crisi, és capitalisme!'

A Mollet CGT va convocar una concentració davant l'Ajuntament en la que van participar una conquantena de persones.

A Reus l'Assemblea Popular va convocar una concentració envoltant l'ajuntament amb l'assistència d'unes 150 persones.

A Palma, unes 400 persones es van manifestar convocades pel Bloc Unitari Anticapitalista, BUA, plataforma d'entitats socials, polítiques i sindicals en la qual participa CGT-Balears.

Els Iaioflautes ocupen la Borsa de Barcelona

Un centenar de membres dels Iaioflautes van ocupar el 21 de setembre pel matí la Borsa de Barcelona per denunciar el centre de poder i instrument de l'1%, aquell que s'entriqueix i especula amb les pujades i baixades de les primes de risc. Els activistes van paral·litzar l'activitat a la seu, símbol i instrument d'aquells qui s'enriqueixen amb la prima de risc i les especulacions, mentre la resta de la població pateix retallades i condicions draconianes. Es neguen a que l'Estat hagi de pagar un deute que consideren il·legítim, pel que donen suport a la realització

d'una auditoria ciutadana dels deutes, que ja està en marxa. I finalment abogaren per una vaga general ciutadana imminent per demostrar ben clarament l'oposició a que sempre els mateixos paguem les conseqüències de l'enriquiment d'uns pocs.

Manifestació Tarragona viva i combativa

El 29 de setembre unes 400 persones van participar en una manifestació sota el lema "Un altre sistema és possible. Les retallades no són la solució, que marxin ja!", convocada pel 15M Tarragona i la Plataforma Ciutadana en Defensa dels Drets Públics, per protestar contra les mesures econòmiques injustes i antisocials i promoure a través de la lluita, l'organització i la mobilització permanent contra les retallades, l'atur i els desnonaments.

1a Fira d'Economia Solidària de Catalunya

La Fira d'Economia Solidària de Catalunya (FESC) es celebrarà el 27 i 28 d'octubre a Barcelona, a la Fabra i Coats de Sant Andreu, organitzada per la Xarxa d'Economia Solidària. La FESC vol difondre l'economia solidària de Catalunya mostrant un nombre significatiu i representatiu d'empreses i entitats del sector, així com els seus principals reptes. L'esperit de la Fira, doncs, és inclusiu, ja que pretén abastar la gran diversitat d'experiències existents. Els principals objectius de la fira són:

- Donar a conèixer l'economia solidària a la ciutadania inquieta i presentar-la com una opció que pot resoldre la major part de necessitats materials de la vida des de diversos sectors: treball, consum, estalvis, oci, educació, habitatge, etc.
 - Aconseguir implicar més persones en les iniciatives d'economia solidària: com a consumidores, com a estalviadores, per emprendre algun nou projecte, col·laborant amb la Xarxa d'Economia Solidària, etc.
 - Augmentar la consciència de sector per part dels mateixos actors de les iniciatives d'economia solidària.
 - Divulgar les alternatives que aporta l'economia solidària a la crisi, tant immediates com per sortir del capitalisme.
 - Convertir la Fira en un referent periòdic de tot el sector a Catalunya.
- Més informació sobre la FESC al web <http://www.firaesc.org>

Parlem

Andreu de Cabo, treballador d'Autobusos de TMB i sindicalista

"TMB vol tenir una plan

Txema Bofill amb la col·laboració de Pep Cara

Andreu de Cabo és uruguaià i militant del Sindicat de Transports de la CGT de Barcelona. Els directius de TMB el van acusar del sabotatge a un autobús simplement per ser delegat sindical. Pràctiques nazis a l'empresa pública. I quan ha deixat de ser delegat sindical l'han fet fora. Venjança de la patronal perquè l'Andreu ha denunciat un directiu per robar material informàtic i als altres d'encobrir-lo, de pràctiques corruptes i de tracte discriminatori a una treballadora assetjada per un maltractador del TMB. Venjança i represàlies contra les lluites dels treballadors de TMB, contra l'Andreu i contra el sindicat, la CGT. L'Andreu els ha denunciat amb proves i ells callen. Estem en un país governat per lladregots, amb mentalitat servil, i els que denuncien els robatoris dels que manen, se'l fa fora amb impunitat total.

Avui és l'Andreu, demà pot ser qualsevol de nosaltres. L'hem de recolzar i hem de parar els peus a les injustícies i abusos dels que manen. De tot això, la lluita de classes, d'Uruguai parlem amb l'Andreu.

Visiteu la Web <http://andreu-readmissio.wordpress.com/>, de la plataforma de solidaritat amb Andreu De Cabo on podeu informar-vos i expressar el suport a la lluita de l'Andreu, sigui individualment, sigui de forma col·lectiva

- Explica'm l'origen d'Andreu en el teu correu electrònic, andreuon@

- Jo vaig néixer fa 37 anys a l'Uruguai i els meus avis van demanar que hem poessin noms catalans. Com no li van poder posar al meu pare un nom català ja que va néixer a Argentina i allà només es permetien noms castellans, llavors a l'Uruguai —que és un país laic—, van demanar que posessin als nets noms catalans. I van triar Andreu, en el meu cas, perquè el meu avi venia de l'esquerra comunista i la meua àvia de la CNT. La meua àvia havia estat secretària d'Andreu Nin. I quan el POUM (Partit Obrer d'Unificació Marxista) era perseguit es reunien clandestinament a la casa de la meua àvia al Guinardó. Va ser allà, a la casa dels meus avis al Guinardó, on es va fundar el POUM.

- Ostres! Un gran honor, un important partit revolucionari

- I vam trobar la casa fas dos anys, per-

què el meu avi quan va tornar no se'n recordava bé. I era perquè pujant al Guinardó per la Font d'en Fargas, arribes al carrer Montserrat de Casanovas i pels dos costats comença la numeració 1, 2, 3, 4. Es repetien les numeracions pels dos costats. Després hi va haver un canvi de numeració i sempre ens van indicar pel costat dret. Però l'única foto que tinc de la meua àvia al Guinardó, vam veure que per la inclinació del carrer, havia de ser a l'esquerra. I així vam trobar la casa. I allà fa dos anys vam posar una placa commemorativa «En aquest indret es va fundar el POUM». I com era en època electoral, l'alcalde Hereu ens va dir una setmana abans que vindria a la inauguració. Jo em vaig presentar amb la samarreta de «la vaga dels dos dies» dels conductors. L'alcalde molt polític va riure, però em va donar la mà...

- És a dir, provens de família de lluitadors.

- Sí, ens ve de família (rialles).

- Quan vas venir a Barcelona?

- Vaig venir a Barcelona al 2000 o 2001. Als autobusos vaig entrar a treballar el 2003. Del 2005 al 2009 vaig ser delegat sindical. La CGT feia temps que no es presentava al col·legi de tècnics administratius, perquè no aconseguia reunir candidats suficients.

- En què treballaves?

- El 2003 vaig entrar i segueixo estant al departament de telecomunicacions.

- En què consistia?

- Sóc tècnic de segon nivell. Tota l'electrònica embarcada, no la que controla el motor, sinó la de la ràdio, els anuncis electrònics com els que indiquen «propera parada», i tota l'electrònica que se li afegeix al bus. Quan falla, es desmunta a les cotxeres i ens l'envien. Jo al laboratori arreglo les ràdios, les pantalles i l'electrònica dels ordinadors que informen l'usuari.

- Com vas arribar a delegat sindical?

- CGT em va oferir presentar-m'hi, ho vaig fer i vaig sortir elegit delegat. A les següents eleccions, vam considerar que com que els càrrecs sindicals no són perpetus, ni personals, ni per tota la vida, calia fer un canvi. Va venir una companya que es volia presentar i es va presentar en primer lloc. En aquesta ocasió no vam aconseguir cap delegat sindical. Tanmateix jo vaig continuar amb les tasques sindicals.

- Quines tasques?

- De suport a la lluita dels conductors. Encara que jo no sóc conductor, sempre els he estat recolzant en les seves reivindicacions i en especial per exigir els dos dies de descans setmanal. He estat col·laborant des dels programes

de la ràdio que fa la CGT d'Autobusos, Ràdio Rosko, a Ràdio Contrabanda. La part tècnica de la ràdio, si subsisteix fins a dia d'avui, és perquè sempre he estat donant un cop de mà. En els actes m'he ocupat de la megafonia i he portat els materials per a les assemblees de treballadors. He repartit fulles informatives en les portes de les cotxeres. Segueixo mantenint la web de la ràdio i també la web del programa de la meua secció sindical. Només he demanat hores per a activitats puntuals.

- Durant la vaga pels dos dies de descans quina va ser la teua participació?

- Com jo no podia fer vaga perquè no estava assignada al meu col·lectiu (només podien fer vaga els conductors), jo començava treballar a les set del matí, doncs a les quatre de la matinada —molts dies— me n'anava a la porta de les cotxeres, abans d'entrar al meu torn i estava amb els conductors. No podia fer vaga, però tot i així un dia l'empresa va acusar-me de trencar un autobús i em van sancionar amb sis mesos sense sou i sense feina.

- Sis mesos per trencar un autobús. Com va anar?

- Sí, sis mesos per trencar el vidre de l'autobús. El que va passar és que sortien els serveis mínims lents, doncs l'empresa no facilitava les llistes, no volia facilitar la informació. Sortien els serveis mínims lentament perquè se'ls preguntava un a un. En aquest moment l'empresa es va posar nerviosa i va decidir enviar la policia perquè carregués i apartés la gent de la porta de la cotxera. En aquest moment vaig dir als mossos d'esquadra: «Un moment, jo sóc delegat sindical i estic fent la meua feina. A mi no em trauràs perquè estic fent la meua feina sindical». Els mossos carreguen i ens arraconen. En aquest moment que estàvem envoltats per les forces de xoc dels mossos, torna un autobús amb un vidre trencat. Uns dies després rebo una notificació que diu que un mosso d'esquadra li pregunta a un directiu —que precisament em coneix a mi per les reunions de treball— «d'aquest grup qui és aquest home». I el directiu li va donar el meu nom. Ni a mi, ni a ningú no el van detenir a la porta de la cotxera. No hi va haver cap identificació i només perquè un directiu que em coneix amb anterioritat i que sap que jo era delegat, m'esmenta i m'imputen sis mesos sense sou i dos anys de presó. No vaig haver d'ingressar a presó però actualment se-

gueix la denúncia penal ja que no l'han arxivat.

- I les sancions les van fer efectives?

- Només un mes i mig. Els treballadors de TMB vam guanyar la vaga dels dos dies i van quedar sense efecte les sancions als treballadors relacionades amb la vaga.

- Quines denúncies has fet a la feina?

- En telecomunicacions som deu treballadors i sis directius! Això perquè et facis una idea. Quan es va desmuntar el seguiment per GPS dels autobusos, l'empresa va enviar uns treballadors a vendre la ferralla, sigui el ferro o l'alumini, i aquests diners els va recaptar un directiu de telecomunicacions, més de 1.600 euros, i jo com era delegat, vaig voler saber el destí d'aquests diners. Després de diverses gestions amb l'empresa, vaig exigir que mostrés el comprovant d'ingrés dels diners a l'empresa. Primer em deien que a mi no m'han de donar explicacions, però després van reconèixer que els diners estaven en un sobre al despatx del directiu, un enginyer de Metro, i que no ho tornarà a l'empresa. També detecto que els directius de tele-

amb...

ista de la CGT acomiadat per denunciar pràctiques corruptes

Plantilla dòcil i manipulable

comunicacions es compren coses personals amb diners de l'empresa, és a dir de tots els barcelonins. Jo, o qualsevol de comunicacions, encara que sapiguem arreglar un ordinador no ho podem fer, ja que hi ha una política justificada en la voluntat que no es propaguin ni es perdin dades, que fa que els ordinadors només els arreglin els del departament d'informàtica. I encara que jo sàpiga no els puc reparar, ni tocar. Bé, detecto que els caps de telecomunicacions es compren discs durs, fonts d'alimentació i equipament informàtic que clarament no és per a l'empresa, perquè, per les dimensions físiques, les coses que es demanen no entren en els ordinadors de l'empresa. Eren per les torres de la casa de cada un. Per exemple, les fonts d'alimentació de 500 watts no eren per als ordinadors de l'empresa. Eren per a la casa d'un. Vaig preguntar ingènuament com ho faran, ja que aquestes fonts no entren. Em van respondre que ja em contestarien. Al cap de dos mesos de fer la denúncia de la compra, em contesten que van equivocar-se i que ho tornarien. És a dir, es donen compte de l'error dos mesos després de la denúncia, una vegada rebuts, oberts, utilitzats.

- I què els va passar als directius per aquestes compres fraudulentess?

- Res no hi ha ni un directiu sancionat per això. No passa res. La paradoxa és que s'acarnissen amb l'usuari del transport quan no paga 1 euro, però callen i miren a un altre costat quan un directiu ens roba més de 1.600 euros. Ni tan sols li exigeixen que els torni.

- Què més has denunciat?

- Vaig denunciar un cas d'assetjament sexual. Un treballador es dedicava a filmar amb càmera oculta la roba interior i parts íntimes d'una treballadora en horari laboral. La cap de recursos humans i els directius reconeixen que aquest treballador no ha estat sancionat per aquests fets, ni ho pensen fer. A l'assetjador no li van fer res, i a la víctima la van apartar a una altra secció.

- I davant tots aquests abusos i robatoris i aquesta impunitat; què es pot fer?

- Vaig demanar una reunió amb la direcció d'empresa i els vaig dir «si no fan res contra el director, que és un lladre i ja ho he demostrat, em busqueu una altra ubicació ja que jo no vull veure'l cada dia». I em van traslladar de la cotxera Pablo Díaz a la cotxera d'Horta amb la intenció de reparar només l'electrònica dels Bus Turístic de Barcelona. En principi estava bé. Però bé, del que s'ha dit als fets... Semblava que l'empresa tenia la intenció de millorar, però va ser tot un parany. Em van donar un local que era un dipòsit brut. No hi havia condicions de salut laboral, ni d'higiene per treballar.

No hi havia ni llum, ni eines. No hi havia res. No obstant això jo seguia a la feina perquè no podia quedar-me desocupat. Però la intenció de l'empresa no va ser solucionar el problema al traslladar-me a mi, sinó prolongar la meua relació laboral, esperar dos mesos per tal que vencés el període de garanties sindicals, que és d'un any. I el més greu d'això són els darrers fets que m'imputen: «que els pego, els insulto i que falto al meu cap». Aquests últims fets van ser al mes d'abril dins del període de garantia. I l'empresa m'obre l'expedient al juny pels fets d'abril.

- Es van apressar de manera indecent, la qual cosa és bo per la teua defensa. Quines altres coses tens al teu favor?

- El testimoni i solidaritat dels treballadors sobre el meu treball sindical i professional. També al juny, abans que em ratifiquessin que estava acomiadat, el sindicat em va tornar a posar hores sindicals, i l'empresa es va negar que jo fos delegat, argumentant que el sindicat sabia que jo en un futur estaria acomiadat. I això està signat en la resposta a la CGT.

- Una raó improcedent, inventada, molt poc creïble, que resta credibilitat a les calumnies i falses acusacions contra tu. Vas pegar als directius?

- No he pegat ningú. Són calúnies. Els he dit la veritat, això sí: Li he dit a la cara al meu cap que és un lladre, perquè és veritat.

- I no li deuria agradar.

- Sembla que no li va agradar.

- A quin dels sis caps vas tractar de lladre?

- Al més immediat. Després hi ha el cap del departament a qui comunico i denuncio els fets i el cobreix. Se n'adona que es compren coses per a ells i els cobreix.

- El judici, per quan és?

- El dia 3 de desembre, el dia del meu aniversari.

- Un bon dia, un dia per rebre regals i bones notícies

- Bé... Aquí tots sabem com és la justícia i de quin costat estan les lleis.

- Com està la teua demanda de readmissió?

- Ho estic portant amb l'advocat i he consultat també a altres advocats. El més difícil és demostrar la mala fe de l'empresa, que ha esperat un any que vencés la garantia sindical perquè jo no pugui demanar l'acomiadament nul. Només puc demanar l'acomiadament improcedent davant la qual cosa qui decideix és l'empresa. Jo no puc demanar en teoria l'acomiadament nul, llevat

que es demostrés clarament que és una persecució sindical. Llitem per això. Li estic aportant totes les proves a la meua advocada per al judici contra l'empresa. I allà veurem si desmuntem les mentides que s'han inventat contra mi.

- Quines mentides?

- Que tiro els ordinadors a terra, i ja veurem si el que diu això troba falsos testimonis. Doncs els directius que m'acusen no eren al lloc dels fets. I han fets informes en què em tracten de mala manera, com si fos el fill del diable. No sé si s'atreviran a treure'ls durant el judici.

- S'ha creat una pàgina web per a la teua readmissió i veiem molta solidaritat

- Sí, hem creat la pàgina web de suport. Molts col·lectius, sindicats i seccions sindicals d'altres empreses ens donen suport. Reconforta saber que hi ha solidaritat entre treballadors.

- En altres ciutats han anat privatitzant el transport. Es pensa privatitzar el transport a Barcelona, com ja ho estan fent en l'àmbit de la salut i de l'educació?

- Ho intenten. I clarament diferencien el que són els «busos dels barris», que jo entenc com a serveis a la ciutadania, i d'altra banda, diferenciat, el que són els negocis més sucosos i rendibles: els busos turístics. També hi ha el bus nocturn que era de TMB i ja va ser privatitzat. Tots aquests negocis que són rendibles s'han privatitzat i els volen deslligar de les empreses públiques. Els polítics diuen que TMB és una empresa deficitària, que perd molts milions, però no parlen de la quantitat de directius que tenim. I tampoc és deficitari un suport a la ciutadania, als barris. Deficitari és la quantitat ingent de directius que tenim els treballadors i això si no ho diuen els polítics.

- Per facilitar la privatització, els governants netegen les empreses públiques de sindicats i sindicalistes conflictius, tant com poden. Com ho veus?

- Més clar, el cas d'Eurovegas. Demanen com a condició que els sindicats no facin res als casinos. «Els dos dies de descans» dels conductors ha estat un exemple, no només a Catalunya, sinó en l'àmbit de l'estat espanyol, ibèric i més enllà. Ha estat un exemple de mobilització de la classe obrera. Hem rebut suport i solidaritat de moltes parts del món. A tots els que ens hem vist involucrats en la vaga, ens voldran treure del mig per tenir una plantilla més dòcil, manipulable i que sigui més fàcil una possible privatització de l'empresa.

- Quins mètodes vau utilitzar per aconseguir els dos dies de

descans?

- Al principi UGT i CCOO es burlaven: «Això no s'aconseguirà». Érem pocs els que estàvem per aquesta lluita i això va anar creixent i creixent. Teníem clar l'objectiu a complir i no ens apartàvem d'aquest objectiu. I hi ha vegades, com es constata, que es perden els objectius. Cal marcar els objectius a complir i perseverar. Tot i que teníem tots els mitjans en contra, intoxicant: «que era una vaga salvatge», «que anava contra la ciutadania», —poca gent es fixava que era per a la salut del transport, per a la salut dels conductors i també per la seguretat de les persones que viatgen en el bus—, vam guanyar. Vam perseverar en la lluita fins a aconseguir els dos dies de descans.

- Com veus el moviment sindical actual?

- Aquí a la CGT no només hem lluitat per causes a l'empresa, també hem actuat en conflictes a altres empreses. Ens hem mobilitzat en empreses subcontractades per la Seat. I hem anat a la Seat, per exemple, quan van fer l'ERO pels sis-cents treballadors. Hem estat a les portes de les plantes industrials. M'entristeix reconèixer-ho, però al treballador el tenen enganxat amb la hipoteca, amb la quota del televisor de plasma, i altres crèdits. A la Seat mateix havien acomiadat sis-cents trenta treballadors i venien els treballadors dient «jo vull treballar, he de pagar la quota del pis, la quota del cotxe». Els hi responíem: i els companys acomiadats, al carrer, com ho pagaran? Ja s'ha perdut la llibertat de les persones. Ja no som lliures. Depenem de crèdits. Això és el que diu el president del meu país, Pepe Múgica, un ex tupamaro, que és el president més pobre del món, segons reportatges de la premsa. Ell com a única propietat té un vell Volkswagen escarabat. I just el van enganxar en una entrevista sortir de la ferreteria del seu barri amb una tapa del vàter per casa seu. Cobra 10.000 euros mensuals. Es queda només amb 1.000 euros i la resta ho dona a l'associació Raúl Sendic, que dona suport a la gent del camp. I amb aquests diners viu. I no viu sota una línia de pobresa, sinó que tracta de no endeutar-se, no dependre de deutes als bancs, ni a ningú. Aquesta és la llibertat. No la llibertat per poder comprar i consumir.

- Com està ara Uruguai?

- Ara està en conflicte amb Argentina pel bloqueig de les fronteres i la sortida al mar. És un país petit, més petit que Catalunya, tres milions tres-cents mil habitants. I un milió i mig fora.

Gràcies i que sempre gaudiu de la independència i siguem tots nosaltres tan independents com el Pepe Múgica.

> LES FRASES...

“Deficitari a TMB és la quantitat ingent de directius que tenim

Els treballadors ja no som lliures, depenem dels crèdits

La lluita pels dos dies de descans va ser un exemple a seguir”

SENSE FRONTERES

L'atur, la pobresa i la precarietat s'han disparat a Grècia, els salaris han caigut i la pèrdua de drets i el deteriorament dels serveis públics són una constant

Sindicats afeblits i treballadors més barats, disciplinats i atemorits

Grècia: Crònica d'un país intervingut

Un clarificador i instructiu article sobre la situació en aquell país. D'utilitat per a reflexionar sobre l'evolució de la crisi a l'Estat espanyol.

ESE (*)

Breu cronologia dels fets

1) Tot va començar els últims mesos de 2009 i primers de 2010. El recentment triat govern "socialista" de Yorgos Papandreu aprovava diferents rondes de retallades en el sector públic i una sèrie de mesures antiobres, al mateix temps que demanava a la Unió Europea i el Fons Monetari Internacional un préstec financer, per a solucionar, suposadament, el problema de l'excessiu deute públic i "salvar al país de la fallida".

Les primeres mesures ataquen fonamentalment al sector públic i van acompanyades d'atacs des del govern i des dels mitjans de comunicació als funcionaris per la seva "mandra" i "inoperància". Assistim a una contínua propaganda contra tot allò que és públic, amb arguments del tipus "sobren funcionaris", "els funcionaris no donen cop", "l'administració grega té molts més funcionaris que qualsevol altre país civilitzat i modern", etc. Això últim és fals, clar: Grècia tenia, en el 2009, un 22% de funcionaris sobre el total de treballadors, més que Luxemburg, Portugal, Espanya, Itàlia, Gran Bretanya, Alemanya, Canadà o Estats Units, però menys que Suècia, Finlàndia, Noruega, Bèlgica, Dinamarca, França i Holanda.

Evidentment, aquestes mesures no afecten només als funcionaris. A part de la retallada de les pagues extres dels funcionaris i de la congelació dels seus sous durant almenys tres anys, s'aprova la disminució de les pagues extres i del pagament d'hores extres en el sector privat, l'augment de l'edat de jubilació de les dones fins als 65 anys, retallades en les pensions, la pujada de l'IVA (primer del 19% al 21% i després del

21% al 23%), l'increment dels impostos sobre la gasolina, el tabac i l'alcohol i l'augment del contingent d'acomiadaments.

Contra tot això, el descontentament popular és enorme i la reacció en el carrer és immediata. Comença el primer cicle de mobilitzacions, que culmina amb la vaga general del 5 de maig de 2010. La participació és elevadíssima. A Atenes, els manifestants estan decidits a envoltar el parlament i envair-lo perquè no es voti el memoràndum que vincula a Grècia amb el FMI. La repressió policial és brutal. La mort de 3 treballadors en l'incendi d'una sucursal bancària en el transcurs de la manifestació suposa un dur cop per a la lluita, que s'estanca.

2) Després de l'estiu de 2010, la situació empitjora per al poble grec. La

ràbia i la indignació van en augment i s'obre un segon cicle de mobilitzacions. Vuitena vaga general el 8 de desembre, amb un gran seguiment. El punt culminant arriba amb el denominat moviment dels indignats i les grans manifestacions de juny de 2011. Les places i carrers d'Atenes i moltes altres ciutats gregues s'omplen de gent protestant i manifestant-se. En les vagues del 15 i 28-29 de juny es produeixen durs enfrontaments en la plaça Sintagma d'Atenes, enfront del parlament. La violència policial és enorme. El segon "rescat" i el pla d'ajustament a mitjà termini són aprovats.

3) Després de l'estiu de 2011, s'anuncien noves mesures, entre les quals s'inclouen:

- Enviament de 30.000 funcionaris a una "reserva" prèvia a

l'acomiadament o la jubilació.

- Noves retallades en les pensions i en els salaris públics.

- Impost a la propietat immobiliària, que es pagarà a través de la factura de la llum; a qui no poden pagar-lo o es neguen a fer-lo se'ls talla la llum, contra la qual cosa la desobediència civil, alguns sindicats i algunes assemblees de barri organitzen reenganxaments del subministrament.

- Obligació de pagar impostos a qui guanyin més de 5.000 euros anuals (abans de la reforma eren 8.000).

Es convoca una nova vaga de 48 hores per al 19 i 20 d'octubre. La participació és altíssima, però el segon dia es produeixen lamentables enfrontaments entre els dos grans blocs de manifestants (KKE-PAME d'una banda, la resta per altre). Hi ha un mort pels gasos lacrimògens de la policia.

4) Al novembre de 2011 es produeix la renúncia del primer ministre Papandreu i el nomenament en el seu lloc d'un tecnòcrata, Papadimos. Es prepara un segon memoràndum: nova petició de rescat i noves mesures antiobres. El memoràndum es vota finalment el 12 de febrer en el parlament, mentre milers de persones es manifesten en el centre d'Atenes. Es produeixen durs enfrontaments amb la policia i una dotzena d'edificis són incendiats.

Entre les mesures aprovades s'estableix:

- La reducció del salari mínim en un 22% (de 741 a 586 euros bruts, 489 nets); per als joves menors de 25 anys, la reducció és del 30% (fins a

527 euros bruts, 440 nets).

- La congelació del salari mínim fins al 2015; també es congela l'antiguitat fins que l'atur no baixi al 10%.

- L'aprovació d'acomiadaments i prejubilacions en el sector públic: 15.000 assalariats de la funció pública seran col·locats en reserva, percebent el 60% del seu salari de base, abans de ser acomiadats al cap d'un any, o de dos per a qui estiguin prop de la jubilació; es farà el mateix amb uns 150.000 funcionaris fins al 2015.

- Retallades en matèria de pensions.

- L'abolició de l'estabilitat laboral i de les normatives laborals existents en els bancs i les companyies públiques o amb un percentatge de participació pública, el que inclou, entre altres, a la companyia elèctrica nacional, Hellenic Petroleum (la major refinaria del país), la ràdio televisió pública, el transport públic d'Atenes (autobusos, metro, tren de rodalia, tramvia i trolebús), la companyia postal, la companyia de loteria i apostes, la companyia de proveïment d'aigua d'Atenes, etc.

- La reducció del 5% de la cotització empresarial a la seguretat social.

- Un dur cop als convenis col·lectius i al sindicalisme.

- L'augment de l'IVA en aliments, medicaments, assistència sanitària, energia elèctrica, proveïment d'aigua, transport públic, gas natural, etc.

5) S'arriba així a les eleccions del 6 de maig de 2012 i la segona volta electoral del 17 de juny, amb els resultats ja coneguts. A pesar de totes les protestes, de l'agreujament de la situació, que no s'albira llum en el túnel, de tota la ràbia deslligada, de tota la indignació mostrada contra polítics i partits, la trista realitat és que una part important de la població segueix preferint depositar la seva confiança en polítics i partits abans que organitzar-se de forma autònoma per a lluitar per millorar les seves vides i el seu futur. El nou govern té preparat ja un nou paquet de mesures, que inclou, entre altres aspectes, retallades en despeses sanitàries i farmacèutiques, acomiadaments de funcionaris públics, tancament o fusió de centres docents, empreses públiques i organismes estatals, privatització de serveis públics i abolició de les pagues extra.

Conseqüències i realitats socials

Les mesures preses a Grècia arrel de la crisi, breument assenyalades en l'anterior resum, s'han anat imposant a poc a poc, però sense parar,

sota diferents excuses. En general, es presenten com “mesures inevitables per a salvar a la nació” o “mals menors si no volem veure’ns abocats al caos”. Per descomptat, ni les mesures són tan inevitables ni els mals són tan menors. Després de gairebé tres anys, no es veu ni s’endevina cap millorança de cap tipus. Al contrari, la situació és cada vegada pitjor per a la gent del carrer i la injustícia i la desigualtat són més grans que mai. Els grecs són testimonis de com les seves condicions de vida i de treball són trepitjades per a major glòria de la patronal, els taurons de les finances i els especuladors.

L’atur s’ha disparat. Les estadístiques del passat mes de maig, mostren un 23% d’atur: una mica més de 1.100.000 desocupats, 300.000 més que al maig de 2011 (sobre una població d’uns 11 milions). Entre els joves menors de 25 anys l’atur és del 54%. Al gener de 2010, l’atur era del 11,3% (uns 550.000 desocupats) i l’atur juvenil era del 30%. Els números parlen per si sols.

Entre els que treballen, les pèrdues salarials són molt fortes. Es calcula que amb les mesures preses els treballadors no especialitzats arriben a perdre fins a tres sous a l’any i els treballadors subjectes a convenis sectorials perden en alguns casos fins a la meitat del sou mensual. Abans de la crisi es parlava del difícil que era sobreviure amb 700 euros al mes. Ara ja caminem pels 500...

En el món laboral s’observa un augment de la ja de per si bastant alta precarietat i una enorme pèrdua de drets. S’ha estès la flexibilitat laboral. Hi ha hagut (i hi ha) molts casos de reducció obligada de l’horari (amb la consegüent reducció del sou, clar). Els convenis col·lectius s’estan afeblint i s’aplana el ja obert camí de la signatura de convenis d’empresa o individuals. Els convenis col·lectius de milers de treballadors s’han perdut o estan en l’aire, doncs o han caducat ja o ho faran obligatòriament en un termini d’un any, amb el que es veuen obligats a renegociar, a nivell individual o d’empresa, el descens dels seus sous fins als nivells més baixos. Molts ja ho han fet.

A més, s’aprecia un augment del treball sense assegurar i hi ha molts treballadors (milers) que triguen mesos a cobrar. Els retards o impagaments de salari són un fenomen cada vegada més habitual. Hi ha estadístiques que esmenten que una de cada quatre empreses paga amb almenys tres mesos de retard i solament una de cada deu paga en el seu degut moment. L’amenaça és triple: pot ser que et tirin al carrer i et quedis sense no-res (cada vegada són majors les exigències per a tenir dret al subsidi

de l’atur); pot ser que et facin treballar solament mitja jornada i el sou no t’arribi per a viure; i pot ser que no et paguin o triguin mesos en fer-ho.

A aquests problemes cal afegir l’augment de l’impost sobre la renda i la carestia de la vida. Els preus van en continu augment i això es fa notar especialment en productes i serveis de primera necessitat, com el menjar o el transport. Un clar fracàs de la lògica neoliberal: baixen els sous i pugen els preus. La socorreguda reducció del cost de la mà d’obra no sembla donar bons resultats...

Cal assenyalar també que nombrosos negocis familiars i petites empreses no han pogut seguir endavant i han tancat i que les pensions han estat fortament atacades amb successives retallades, provocant baixades de fins al 40%.

Com a conseqüència, ens trobem en una situació en la qual, mentre els oligopolis i les grans companyies es freguen les mans, moltes famílies i moltes persones no arriben a fi de mes, o ho fan amb prou feines. En moltes llars se les veuen i les desitgen per a pagar els impostos, la calefacció, les factures de la llum i de l’aigua i la hipoteca o el lloguer de la casa. Per a sortir endavant, la gent redueix les despeses en alimentació, prescindeix de la calefacció a l’hivern o demana préstecs a amics o familiars. L’augment de la pobresa, la indigència i la fam és notori. Cada vegada són més els grecs que acudeixen a sol·licitar els serveis d’associacions caritatives o d’ONG especialitzades en atenció als pobres (fins a fa uns mesos la majoria eren immigrants). Recentment, un informe del servei estadístic estatal parlava de 424.000 llars sense cap tipus d’ingrés. També han augmentat la delinqüència i la violència i veiem que són cada vegada més els grecs que intenten buscar-se la vida en altre país.

A més, la dràstica reducció dels pressupostos d’inversió pública ha tingut efectes desastrosos en sectors com l’educació, l’assistència social i la sanitat, on s’observa un greu empitjorament de l’atenció sanitària i una deterioració generalitzada dels nivells de salut.

Un balanç

Resumint, veiem que les mesures que s’han pres i se segueixen prenent arran de la crisi econòmica redueixen el valor de la nostra força de treball, de forma directa en uns casos (disminució del salari mínim i del subsidi de l’atur), de forma indirecta en altres (retallades en despesa pública, privatització de béns i serveis públics, liquidació dels convenis col·lectius,

etc.), però sempre seguint propostes que la patronal grega va posar sobre la taula molt abans de la crisi, en nom d’una vigorització de la competitivitat.

Amb aquestes mesures, la patronal hi surt guanyant, ja que tindrà a la seva disposició una mà d’obra més barata, sindicats afeblits i treballadors més disciplinats i atemorits per l’amenaça de l’atur. No en va una bona part del famós deute es troba en mans de bancs grecs i empreses gregues. Amb el pretext de la crisi, els treballadors es veuen obligats a pagar la fallida dels bancs i la bombolla dels préstecs hipotecaris.

En aquest sentit, per als treballadors qualsevol dilema que es planteja amb l’objecte de “salvar al país” és un fals dilema. La qüestió no és com fer que el país surti de la crisi, sinó com poden els treballadors plantar cara a la versió de gestió de la crisi que han triat els patrons. Ja sigui en euros, ja sigui en dracmes, l’explotació és la mateixa. El que ens ha de preocupar és com construir començant des de zero un moviment sindical obrer que pugui frenar l’atac que sofrim com treballadors. És impossible que tots els grecs sortim de la crisi. No tenim els mateixos interessos que els empresaris grecs, que augmenten els seus guanys aprofitant-se de les mesures i les retallades. Al contrari, tenim els mateixos interessos que els treballadors immigrants sense papers, que de forma conjunta els partits partidaris del memoràndum i l’extrema dreta mostren com el gran problema de la societat grega.

També ha de quedar clar que el parlamentarisme no pot solucionar cap problema real dels treballadors. Al contrari, crea la falsa il·lusió que tots junts, treballadors i empresaris, podem units trobar una solució per a “salvar al país” (que és com dir la rendibilitat capitalista). Si no canvia la veritable relació de forces en la societat entre els patrons i el món del treball, sigui el que sigui el govern que tinguem, la política continuarà funcionant en profit dels empresaris. Com treballadors tenim coses més útils de les que ocupar-nos que de la lluita parlamentària: creació de sindicats combatius autònoms, organització de vagues en els centres de treball, expansió de les assemblees de barri, formació de comitès antifeixistes, creació d’estructures socials de solidaritat i de suport mutu.

La crisi en la sanitat

Ja hem assenyalat que s’ha produït una gran deterioració dels nivells de salut a Grècia com a conseqüència de la crisi i de les polítiques seguides aquests dos últims anys i mig. A això cal sumar la més que preocupant situació de la sanitat grega, un dels sectors en els quals més incidència han tingut les retallades.

Hi ha estudis que parlen d’un augment dels problemes psicossocials i d’un increment dels suïcidis de fins al 40%. Alguns casos han estat molt sonats, com el suïcidi de Dimitris Christoulas, un farmacèutic jubilat que, abans de pegar-se un tir en ple centre d’Atenes el 5 d’abril de 2012, va deixar una nota en la qual deia: “Sóc jubilat. No

puc viure en aquestes condicions. Em nego a buscar menjar en les escombraries. Per això he decidit posar fi a la meua vida”.

Així mateix, l’accés als serveis de salut ha empitjorat, sobretot entre els grups de població més vulnerables (immigrants, assalariats, ancians amb baixes pensions, nens de famílies pobres, etc.). Més concretament:

- S’han reduït els pressupostos dels hospitals públics. A alguns fins i tot se’ls està obligant a tancar. En conseqüència, hi ha falta de personal i escassetat de subministraments mèdics.
- Les llistes d’espera són més llargues que mai. Hi ha qui arriben a subornar al personal mèdic per a saltar-se les.
- S’han imposat preus desorbitats a molts serveis i proves mèdiques. Per exemple, una anàlisi de sang o orina costa entre 80 i 100 euros.

- S’han agreujat problemes tradicionals com l’amuntegament (es veuen llits fins i tot en els passadissos) o la corrupció (el famós “sobret”, que alguns metges exigeixen als pacients per a atendre’ls).

- S’han retallat també els pressupostos per al IKA, l’asseguradora que ofereix assistència primària i mèdics de capçalera a gran part dels pensionistes i assalariats del sector privat, i això fa que molta gent es dirigeixi directament a urgències per a ser atesa.

- Hi ha hagut dràstiques reduccions en els sous dels metges i del personal sanitari en general. Els retards i impagaments són la norma, no l’excepció.

- S’han eliminat molts projectes d’assistència social i en les àrees de salut mental i educació especial. Contra tots aquests problemes, no són poques les accions que es porten a terme, des d’aturades laborals i ocupacions d’oficines fins a la creació de serveis socials d’atenció mèdica (els denominats “consultoris socials”). Per exemple, al febrer de 2012, treballadors dels sectors de salut mental i educació especial van ocupar el ministeri de sanitat a Atenes durant quinze dies, amb reivindicacions com les següents:

- Que es retirin tots els plans d’abolició dels serveis socials de benestar del ministeri.

- Que no s’acomiadi a cap company amb el pretext del trasllat o de l’eliminació d’unitats de servei.

- Que no es detinguin els plans del govern per al desmantellament del sistema de sanitat i benestar públic.

- Que es retirin les reduccions salarials. Que no s’aprovi la nova Llei General de Sanitat.

- Que es garanteixi que el poble en sofriment segueixi tenint serveis mèdics i farmacèutics gratuïts.

- Que els treballadors donin la seva

pròpia resposta a la crisi.

- Que se’n vagi el govern il·legítim i els seus memoràndums.

Cal destacar també l’ocupació de l’hospital de Kilkis, petita ciutat del nord-est de Grècia, al febrer de 2012. En els seus comunicats, els treballadors de l’hospital denunciaven la política del govern en matèria sanitària i enllaçaven les seves reivindicacions amb les del poble grec en general, posant en relleu la necessitat d’una lluita conjunta de les capes mitges i baixes de la societat contra el feroç atac neoliberal. L’ocupació no pretenia simplement protestar contra els retards en el pagament de sous i contra la falta de material i personal, fets ja de per si mateix molt greus, puix que els obligaven a ocupar el seu treball en condicions molt difícils. Es volia anar més enllà, fent funcionar l’hospital al marge de l’administració. L’experiència va durar unes tres setmanes, deixant bé clar que perquè les lluites siguin més reeixides és necessari un grau d’organització, coordinació, combativitat i eficàcia més alt.

Quant als “consultoris socials”, el més destacat és el de Salònica, que va sorgir a partir de l’equip mèdic que va assistir als immigrants que van protagonitzar una vaga de fam en reivindicació dels seus drets al febrer de 2011, però s’han creat també en altres ciutats, acompanyats de “farmàcies socials”. En aquestes iniciatives, mèdics, infermers i altres treballadors de la salut ofereixen de forma voluntària els seus serveis a qualsevol persona que els necessiti, grecs i estrangers, desocupats i treballadors, assegurats i sense assegurar. Han de plantar cara a multitud de dificultats, però estan aconseguint fer realitat formes de solidaritat que constitueixen magnífics exemples de relacions humanes i socials no supeditades a la lògica del mercat i dels guanys.

Per a finalitzar, és molt revelador el comunicat emès a principis d’agost pel col·legi de metges d’Atenes, en el qual s’adverteix que les noves mesures que es pretenen imposar ens conduiran a una crisi humanitària, amb la possibilitat que es produeixin esclats socials descontrolats. Per a la cura de la salut s’exigirà a la ciutadania un esforç econòmic desproporcionat i inevitablement els sectors socials més desfavorits quedaran abandonats a la seva sort.

(*) Article realitzat l’agost de 2012 per un treballador de l’ensenyament, membre d’ESE (Unió Sindical Llibertària), sindicat llibertari de Grècia que manté relacions amb la CGT. Web d’ESE <http://www.e-se-gr.org/>

SOCIAL

El cas de la revista *caféamblllet* ha estat una mostra més de que seuen primer a la banqueta judicial les persones que denuncien la corrupció que no pas les que la perpetren

La gestió de l'aigua ha de seguir sent pública

Judici contra Albano Dante i Marta Sibina

Els redactors de la revista *Cafèamblllet* han destapat la corrupció a la sanitat catalana

Redacció

El 27 de setembre es va celebrar el judici als editors de *Cafèamblllet*, denunciats per Josep Maria Via, assessor d'Artur Mas, per haver suposadament atemptat contra el seu honor.

Cafèamblllet és una revista gratuïta que fa dos anys que es dedica a investigar i destapar les irregularitats en la gestió i l'adjudicació de contractes públics per part del Consorci de Salut del Maresme i La Selva. La investigació de la revista destapa grans irregularitats al Consorci de Salut del Maresme i La Selva, i mostra la densa trama de corrupció sociovergent de la sanitat pública catalana. Han demostrat, per exemple, com Ramon Bagó, president de Serhs i conseller del Consorci de Salut i Social de Catalunya (CSC), del que depèn el Consorci de Salut del Maresme i La Selva, aprofitava suposadament la seva posició directiva al CSC per adjudicar contractes a la seva pròpia empresa, Serhs. També van fer públic, amb coordinació amb El País, l'"informe Crespo", una auditoria de la Sindicatura de Comptes sobre el Consorci de Salut del Maresme i La Selva, arxivada misteriosament el 2006, en el que es demostren pagaments no justificats per part de l'excalcalde de Lloret de Mar, Xavier Crespo, o centenars de milers d'euros pagats pel Consorci

sense que n'existeixi una justificació. Arrel de les seves investigacions van publicar diferents vídeos, un d'ells titulat "El robatori més gran de la història de Catalunya", en el que explicaven els descobriments de les seves investigacions. La resposta de la Generalitat, a qui van adreçar altres vídeos amb preguntes pel president Mas, va arribar en forma de demanda. Josep Maria Via, assessor del president i membre del consell assessor del CSC, com Bagó, va interposar una demanda per un suposat atemptat al seu honor pel que reclama 20.000 euros a *Cafèamblllet*. De ser declarats culpables els editors, l'import de la multa seria inassumible per la petita publicació.

Però aquest no és l'únic intent des de les administracions per fer callar *Cafèamblllet*. Fa uns mesos, la direcció del Consorci de Salut del Maresme i La Selva va prohibir els exemplars gratuïts de la revista a les sales d'espera i cafeteries dels seus hospitals, retirant-les de l'abast públic així que són repartides. També van rebre amenaces de ser demandats per Xavier Crespo, diputat de CiU, i fa poc YouTube va prohibir la reproducció a tot l'estat del vídeo de l'"informe Crespo" perquè un usuari va avisar que contenia continguts "difamadors".

Com passa sovint a l'oasi català, seuen primer a la banqueta les persones que denuncien la corrupció que no pas les que la perpetren. A més. CIU i PSC van impedir la compareixença

dels periodistes de '*Cafèamblllet*' al Parlament.

Al judici contra Albano Dante i Marta Sibina, es van sentir les declaracions de Via, un periodista de El País, el fiscal i els advocats de Via i *Cafèamblllet*. La vista judicial va acabar sobtadament quan passaven pocs minuts de la una del migdia. La jutgessa de primera instància 37 de Barcelona va dictaminar que els fets estaven vistos per sentència, però sense escoltar la veu dels acusats, que no van poder parlar en tot el judici. Dues hores i mitja després d'entrar a la vista oral i d'haver escoltat la versió donada per Josep Maria Via, els dos demandats veien amb estupefacció com el tribunal desallotjava la sala sense donar-los el dret a defensar-se en primera persona. Finalment, el fiscal va demanar una indemnització no superior a 5.000 euros i la defensa l'absolució. La sentència es coneixerà les properes setmanes. Des del començament del procés, ara fa quatre mesos, ambdós han negat han negat haver mentit i han assegurat que el que es diu al vídeo penjat a la web de *Cafè amb Llet*—que ja han vist més de 500.000 persones—és absolutament cert i està contrastat. A l'exterior de l'edifici de la Ciutat de la Justícia i sota l'estreta vigilància d'agents antiavalots de l'ARRO Barcelona dels mossos, més de 250 persones es van manifestar al llarg del matí en suport als periodistes, desplegant una pancarta on s'hi llegia: "Marta i Albano som totes, lluitem contra els corruptes".

En contraposició a tot això, Josep Maria Via, l'empresari i assessor d'Artur Mas que ha demandat la revista i els seus editors, va entrar i sortit de la Ciutat de la Justícia fortament escortat per guardaespalles i policies, i per la porta de darrera. A la sala només hi va accedir un sol periodista, tal i com va passar a l'anterior vista judicial, amb una destacable absència dels mitjans públics, que des del primer moment

s'han negat a donar cobertura del procés malgrat haver-ne estat informats. Per a l'Albano i la Marta, per fer front a un problema enorme i sistemàtic com el que té sanitat pública, cal estar organitzats, cal una resposta periodística i ciutadana global. Ells estan disposats a continuar destapant i denunciant la corrupció. Com deien al final del judici: "No ens han deixat parlar, però saben que no callarem".

BALA PERDUDA

Una persona qualsevol

Toni Álvarez

Aviat farà 10 anys de l'assassinat de la Rachel Corrie a Rafah, a la franja de Gaza. I la justícia israeliana ja ha emes una sentència sobre la denuncia que la família de l'activista de l'ISM (Moviment de Solidaritat Internacional) va interposar contra el ministeri de Defensa israelià.

Un país tan democràtic com Israel havia d'assumir un judici on es posés en dubte la legalitat de la seva actuació, en aquest cas l'assassinat de la Rachel. Recordem que aquesta activista ianqui de 23 anys es trobava davant d'una casa que l'exèrcit israelià volia enderrocar legalment i que no va fer cas de la crida dels soldats a retirar-se de la zona. Ella, conscien-

tment, va decidir trencar la legalitat i es va quedar dins del que l'exèrcit israelià denomina "zona militar tançada".

La sentència del jutge Oded Gershon diu que va ser un "accident desafortunat" ja que el conductor de l'excavadora no va actuar de mala fe, donada la limitada visibilitat des de la cabina. Tant és que la Rachel portés una armilla fluorescent i un megàfon a la mà, ja sabem el soroll que fan aquestes bèsties. Per acabar el jutge diu a la seva sentència que "ella no es va allunyar de l'àrea protegida com faria qualsevol persona".

No deixa paradoxal que sigui un país com Israel el que actuï d'aquesta manera. Si els conductors dels milers de trens, que van deportar jueus a camps de concentració nazis, haguessin decidit no seguir les ordres que, legal-

ment, els seus superiors els hi donaven, podríem estar parlant d'una altra història. No ho vam fer, o no en queda constància que cap d'ells decidís desobeir unes ordres com aquelles. Definitivament en Rachel Corrie, al igual que totes les persones que es juguen la vida per desobeir un ordre injust i ordres que van en contra de la dignitat humana i la justícia social, no és qualsevol persona. Són persones necessàries per trencar els sistemes polítics i econòmics hegemònics basats en la força militar i la violència econòmica, quasi sempre a favor d'una minoria.

No penseu que l'estat d'Israel no va fer comissions d'investigació, ni que al judici va haver-hi vexacions de la legalitat. Tot va ser legal, tant que la mateixa mare de la Rachel va dir que "Des del primer moment vam tenir

clar que aquí el sistema protegeix als soldats i els hi proporciona impunitat legal a expenses dels civils".

Fins i tot va haver una investigació interna de l'exèrcit israelià al mateix 2003 on es va determinar que les tropes no havien tingut cap responsabilitat en l'assassinat de la Rachel. Una "investigació complerta, creïble i transparent" que l'Ariel Sharon, primer ministre a l'època, va prometre al G.W. Bush, llavors president dels EEUU. Tot ben legal amb persones de paraula i bona fe com podeu veure.

Segurament s'entén millor el que va succeir davant d'aquella casa palestina després d'escoltar a un soldat israelià al judici, un encarregat de l'entrenament de les tropes que va dir que "a una guerra no hi ha civils. Quan escris un manual de procedi-

ments és per a la guerra".

Comencem a entendre el planeta com un immens camp de batalla on hi ha soldats armats i persones susceptibles de trencar la legalitat que ofega i vol empresonar.

Per la despenalització de l'avortament

Secretaria de la Dona del
Comitè Confederal de la CGT

El sistema capitalista-patriarcal ha volgut dominar el cos de les dones, negant-nos la capacitat a decidir sobre el nostre cos i la nostra sexualitat, i al mateix temps, controlar la nostra capacitat reproductiva en funció de les necessitats del sistema capitalista. L'obligació de la virginitat així com la maternitat, han estat una constant al llarg de tota la història dels sistemes dominants. Aquests, basant-se en la dominació i explotació han utilitzat a les dones en funció dels seus objectius econòmics i socials, i tots han coincidit en invisibilitzar a les protagonistes capacitades per a la creació de la vida.

No obstant això, les dones al llarg de la història hem trobat estratègies per a decidir si exercim o no la maternitat. L'accés a coneixements sobre la naturalesa terapèutica de les plantes, i el rol de cuidadores ha facilitat les practiques de control de la maternitat. Actualment la crisi provocada pel sistema capitalista-patriarcal és l'excusa per a atacar els drets de les dones.

En una situació de retallades de drets socials i laborals, la dreta espanyola pretén acabar amb les nostres conquestes feministes, aconseguides en lluites al llarg dels últims 70 anys.

Hi ha un atac constant per a evitar que les dones tinguem accés a la IVE (Interrupció Voluntària de l'Embaràs). Només el 3% de les IVEs es practiquen en la Sanitat Pública, el que es tradueix en grans dificultats per a

exercir el dret a l'avortament, sobretot de dones joves o aquelles sense recursos econòmics.

La jerarquia de l'església catòlica més retrògrada, i els grups catòlics més ultraconservadors, estan realitzant una campanya molt agressiva i feixista contra nosaltres, les dones. Les retallades laborals i els massius acomiadaments, amb el suport de les contínues reformes laborals estan expulsant a les dones del mercat laboral. Ens trobem que les retallades dels serveis públics obliguen les dones a fer de cuidadores de les persones dependents, això sí, sense salari o amb salaris precaris. Les treballadores de la llar estan sofrint acomiadaments perquè les "empresàries" i les ETTs no volen fer contractes legals. La pressió contra les parelles no normatives és cada vegada més gran. La violència del sistema capitalista-patriarcal augmenta i les dones joves sense recursos econòmics es veuen abocades als avortaments clandestins o a maternitats no desitjades. Encara no sabem si el re-pagament afectarà a la pindola del dia després, però cal estar atentes i preparar-nos per a lluitar contra aquesta nova retallada.

La lluita del feminisme i de molts grups de dones des dels anys 70, hem aconseguit la modificació de la Llei que permet no haver de justificar l'avortament dintre de les primeres 14 setmanes. Cal recordar els impediments que sofrien les dones per a poder posar en practica aquest dret, ja que en algunes comunitats (Navarra) no s'aplica la llei IVE o el cas de les dones immigrants que no poden ni podran practicar avortaments en la

Sanitat Pública.

Destacar la importància de la formació i la prevenció, aspectes ambdós invisibles, tant en les institucions formatives com en les sanitàries. Amb la desaparició dels Centres de Planificació Familiar es complica la consulta d'anticoncepció i temes relacionats únicament amb la salut sexual. Amb la invisibilització de la prevenció, deixant-la en mans de les dones, passa a ser el nostre problema, no el de les dues parts components de la parella.

El 28 de setembre, Dia Internacional per la Despenalització de l'Avortament les dones i els homes de la CGT continuem lluitant pel "dret de les dones a l'autodeterminació del seu cos" tal com Federica Montseny, Ministra de Sanitat i Salut al 1936 va definir el dret a l'avortament.

Reclamem:

* Despenalització de la IVE i la garantia en cada comunitat de la seva aplicació.

* Avortament lliure i gratuït en la Sanitat Pública. No a l'objecció de consciència en els hospitals de la xarxa pública.

* Garanties per a una educació afectivo-sexual en llibertat i no hetero-normativa.

* Dret a la informació de tots els mètodes anticonceptius. Anticonceptius gratuïts.

* Dret de les dones a decidir sobre el seu cos sense límit de temps. Les dones parim, les dones decidim.

* Dret de les dones a gaudir d'un projecte de vida propi. Lleis laborals que permetin llocs de treball adequats a les dones perquè gaudeixin del dret a la maternitat.

SALUT I ANARQUISMES

Proudhon: mestre de la vida i de l'anarquisme

Bernat Muniesa

Pierre-Joseph Proudhon (1809-1865), fill d'artesans, nascut a Besançon, pot ser considerat com el fundador de l'anarquisme contemporani, amb un conjunt d'idees que perduren fins l'actualitat. L'artista pintor Coubert el va immortalitzar en un retrat que jo he vist en una exposició a Aix-en-Provence.

El 1849 fou empresonat per criticar a l'emperador Lluís Napoleó. Va fugir i s'exilià a Bèlgica una temporada. Era tipògraf de professió i, per tant, tenia una notable cultura i aviat començà a ser conegut pels seus articles periodístics. El 1858 fou entrevistat i el periodista li va preguntar si era monàrquic i la resposta, naturalment, fou no. Després li preguntà si era republicà: de nou resposta negativa. Aleshores li preguntà si era demòcrata. Va respondre que no. "Doncs que és vostè?" preguntà l'entrevistador. I va contestar: soc anarquista. Ni monàrquic ni republicà ni demòcrata.

Simplement: anarquista.

Es autor de diverses obres, com "El principi federatiu" o "Què és la propietat?", entre d'altres, plens de referències que, com he dit, mantenen una gran vigència. Per exemple: contra la competitivitat del sistema capitalista o liberal, dominant aleshores, mantenia el cooperativisme: un món cooperatiu és un món humà, mentre que el món competitiu és violent. En aquest tema fou influenciat per Robert Owen, socialista i cooperativista anglès, i tanmateix per Charles Fourier, que preconitzava un món armònic.

I de fet, el món competitiu imposat pel capitalisme o liberalisme va conduir a la humanitat a la guerra franco-prusiana, a la I i II guerres mundials i infinitat de guerres menors i encara ara, i a l'actual guerra econòmica, davant el perill que representaria una III guerra (Einstein va dir: "si es produeix una tercera guerra, la quarta serà a cops de pal i pedrades"). Mentre el marxisme partia sociològicament del grup per analitzar la his-

tòria i el porvenir, Proudhon creia en la persona com protagonista. I ho va manifestar en una famosa paràbola que constitueix el fonament antropològic de l'anarquisme. Deia així: "Nosaltres, els anarquistes, lluitarem contra les nacions-estat, és a dir, contra Anglaterra, contra França, contra Espanya, contra Prússia... Quan derrotem a aquestes aberracions nacionalistes i estatalistes, nosaltres, els anarquistes, lluitarem per la Europa dels pobles naturals, és a dir, per l'Europa d'Escòcia, de Baviera, de Catalunya, de Euzkadi, de Galiza, de Castella, de la Toscana, de la Padània, del Langüedoc, de la Bretanya, de Gales, de Normandia, de l'Alsàcia, de Calàbria, lliurement confederades; quan tinguem aquesta Europa seguirem lluitant, ara per l'Europa dels municipis i les comarques, és a dir, per l'Europa de Roma, de Barcelona, de Lisboa, de París, de Londres, de Munich, de Milà, de Madrid, de Praga, de Berlín, de Granada, de Sevilla, de Toulouse... lliurement confederades, junt amb les comarques, com

el Berguedà, l'Empordà..., etc. Però tampoc estarem satisfets i seguirem lluitant. I lluitarem per les persones, per l'Europa de les persones lliurement confederades, perquè: que és per a nosaltres una persona? Per a nosaltres, la persona té un cap per pensar, té un cor per sentir i estimar, té unes mans i uns braços per treballar, té uns peus i unes cames per desplaçar-se. Doncs, què més necessita una persona? Una persona és una nació.

Per finalitzar, cal assenyalar que Proudhon solia dir que "porto la patria a la sola de la sabata i la bandera la tinc al water de casa meua". Una realitat, aquesta darrera, del patriotisme, rotundament impactant en el final del film "Senderos de gloria" (Stanley Ku-

brick), quan un coronel (Kirk Douglas) li espeta a un general (Adolph Menjou) que "el patriotisme és la darrera trinxera dels canals".

Contra la privatització d'Aigües Ter-Llobregat

Organitzacions socials i ecologistes presenten recurs de reposició al plec de licitació de la privatització d'ATLL

Plataforma Aigua és Vida
<http://plataformaaguaesvida.wordpress.com/>

La Plataforma Aigua és Vida han presentat al Departament de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat un recurs de reposició a la licitació de gestió de serveis públics de la xarxa d'abastament d'aigua en alta Ter-Llobregat. El recurs de reposició l'han presentat Ecologistes en Acció, Enginyeria sense Fronteres, la Federació de Veïns i Veïnes de Barcelona, el Grup de Defensa del Ter, Prou Sal i la Xarxa per una Nova Cultura de l'Aigua en el marc de la Plataforma. Les organitzacions han impugnat el ple de licitació de clàusules administratives i tècniques i les fitxes resum i projectes a executar per l'adjudicatari a l'entendre que l'aigua és un bé públic vital i essencial per a la vida amb el qual mai es pot fer negoci.

Les organitzacions socials i ecologistes en nom d'Aigua és Vida manifesten la seva oposició a l'enfocament general del projecte de privatització i mostren la seva gran preocupació davant els greus impactes socials, econòmics, ambientals i laborals que suposarà la gestió indirecte de la xarxa d'abastament d'aigua en alta Ter-Llobregat. A tal efecte, sol·liciten que totes les organitzacions membres d'Aigua és Vida siguin considerades part interessada i es prenguin mesures cautelars de suspensió de l'executivitat del procés de privatització de l'empresa pública Aigües Ter-Llobregat.

La privatització d'Aigües Ter - Llobregat suposarà greus impactes sobre la qualitat ambiental de les masses d'aigua a Catalunya tal com han de-

nunciat les organitzacions ecologistes i ambientalistas de la Conca del Ter. Una empresa privada allunyada del bé comú amb un principal objectiu de fer negoci amb la gestió i/o venda d'aigua li interessa operar amb el màxim volum d'aigua, cosa que posa en seriós perill el compliment del Pla Sectorial de Cabals Ambientals, el Pla Hidrològic de Catalunya, les lleis d'aigües estatal i nacional i la Directiva Marc d'Aigua europea.

La privatització d'Aigües Ter - Llobregat suposarà un greu perjudici social. Els veïns i veïnes de les poblacions abastides per aquesta empresa fins a hores d'ara pública es veuran greument afectats. La factura de l'aigua s'incrementarà no només

per a fer front als costos de captació, transport, abastament, sanejament i preservació del medi sinó que haurà d'assumir els elevats costos del benefici de l'empresa privada que assumiria la gestió. Els quals han estat quantificats en 1600 M€ de benefici i en 1600 M€ de despeses financeres. La gestió privada d'un servei sempre l'encareix innecessàriament. Privatitzar és més car i per tant de cap manera serà una solució per a la greu crisi financera que viu Catalunya i en especial el cycle de l'aigua.

La privatització d'Aigües Ter - Llobregat suposarà un greu perjudici sobre els treballadors. Els seus drets laborals es veuran enormement afectats per les mateixes causes que els

objectius ambientals. L'únic propòsit de fer diners a curt termini i presentar bons comptes de resultats anuals a l'accionariat, dominat pels poders de sempre, està en desacord amb vetllar pels drets dels treballadors, per la seva motivació i per la imprescindible preservació del medi que és la font que manté la preservació del medi, dels bens essencials i naturals i la possibilitat d'abastir als diversos usos humans.

La privatització d'Aigües Ter - Llobregat suposarà un gran perjudici econòmic sobre les administracions públiques. Entenem la complexa situació econòmica que viu el nostre Estat, i més concretament Catalunya, de la mateixa manera que comprenem la difícil situació econòmica de l'empresa Aigües Ter - Llobregat. Tanmateix, considerem que el déficit econòmic es pot eixugar mitjançant altres mesures que la privatització i més després de les pujades de tarifes efectuades.

També, volem alertar que les privatitzacions o externalitzacions dels serveis d'aigua impulsades únicament des d'un òptica economicista sempre han tingut resultats catastròfics. Considerem totalment surrealista que els 300 M€ que s'obtinguin d'aquesta privatització puguin solucionar el déficit de la Generalitat de Catalunya, si no, molt al contrari, agreujar la seva situació financera al vendre's una empresa que ben gestionada sens dubta aconseguiria beneficis.

Considerem d'una gravetat extrema que un servei en alta d'aquestes característiques no estigui gestionat públicament amb l'acord de tots els actors implicats. Els plens municipals de més de 20 municipis copropietaris d'ATLL han mostrat la seva oposició a aquest procés

d'externalització, que amb aquesta decisió unilateral del Govern de la Generalitat estan sent menystinguts. Els Ajuntaments són copropietaris d'Aigües Ter-Llobregat i han estat expropiats sense cap tipus d'indemnització. Estem obligats a alertar que és una infracció constitucional privar dels seus bens i drets, si no és per causa justificada d'utilitat pública o d'interès social, mitjançant la corresponent indemnització i de conformitat amb allò que les lleis en disposin.

També volem alertar d'una realitat palpable en tots aquells serveis públics externalitzats, com és la neteja o extremadament complexa capacitat de regular que pot exercir el titular del servei, amb l'impacte greu que aquest fet té sobre el governament del recurs i, en aquest cas, de ben segur, sobre la Planificació hidrològica del país. No podem entendre com es pot posar en risc aquest governament quan actualment podem gaudir d'un sistema públic eficient, responsable i eficaç.

Per tot això, les organitzacions demanen al Departament de Territori i Sostenibilitat i al Govern de la Generalitat de Catalunya que garanteixi que la Xarxa Ter Llobregat es gestioni públicament. Els encoratgem, doncs, encara hi són a temps, a recapacitar, rectificar i reconduir el procés iniciat. Aigua és Vida i totes les seves organitzacions socials i ambientals s'ofereixen a col·laborar amb l'administració i treballar per un servei públic de qualitat, transparent i amb participació de la ciutadania. El Document Recurs de reposició presentat a la Generalitat de Catalunya, es pot veure a: <http://www.ecologistasenaccion.org/article23954.html>

Actuació de les administracions autonòmiques amb persones afectades per les hipoteques

Helena Herrera, Secretària d'Acció Social CGT Illes Balears

Una de les realitats que s'esta donant molt en aquests últims temps en algunes Comunitats Autòniques són els desnonaments, que no solament estan duent a terme les entitats financeres, per l'impagament de les hipoteques, sinó també algunes administracions públiques com a responsables de la gestió pública d'habitatge (Instituts de l'Habitatge).

Quan les famílies que ocupen aquests habitatges, que ja tenen una situació econòmica compromesa, no pa-

guen per insolvència sobrevinguda com a conseqüència de la profunda crisi econòmica, es veuen en risc d'exclusió social provocat pels desallotjaments que estan portant a efecte les pròpies administracions públiques que tenen com a competència proporcionar habitatges públics assequibles. Aquesta situació la considerem injusta i desproporcionada més en una situació com l'actual on veiem que des del govern central del PP estan imposant retallades antisocials (per salvar els bancs) que s'enceben precisament amb les persones en situació més precària, i les que tenen problemes amb les hipoteques, ho són.

Això ens obliga com a sindicat, a tenir propostes per fer pressió social i

política. Per tot això, crec que com a organització hauriem d'instar a les administracions públiques autonòmiques a:

1. Paralitzar tots els llançaments de desnonaments previstos sobre el parc públic d'habitatge de titularitat de les administracions autonòmiques/municipals i obrir vies de regularització en els casos de sobre endeutament de les famílies i en aquells supòsits en els quals existeixin persones dependents, menors i ancians dins de la unitat familiar.
2. Eximir del pagament del lloguer a totes aquelles famílies en les quals tots els seus membres estan en atur fins a tant algun membre disposi de rendes familiars.

3. Establir un barem que tingui en compte tant els salaris percebuts com la precarietat en la contractació. Garantint-se en tot cas que el lloguer de l'habitatge social no superarà el 10% dels ingressos salarials.
4. Establir l'informe previ dels Serveis Socials (sabent que aquests tenen l'obligació de fer-los) per garantir que els possibles desnonaments

no afecten a la població en situació precària i/o en risc d'exclusió esmentada en els punts anteriors (menors, ancians, dependents, etc.).

Aturem el desallotjament del CSA Can Vies

L'Audiència de Barcelona revoca una sentència favorable

CSA Can Vies, Sants, Barcelona
<http://canvies.barrisants.org/>

Fa més de 15 anys, durant el transcurs d'una cercavila reivindicativa, un grup de joves decidiren alliberar l'edifici que es trobava en desús al carrer Jocs Florals 42 de Barcelona per obrir-hi un centre social autogestionat. D'aquesta okupació va néixer Can Vies.

Can Vies sempre ha estat un espai obert al barri que ha servit per centralitzar lluites veïnals i per crear alternatives de vida, de cultura popular, de relacions socials, de pensament i d'idees oposades a les que el poder ens intenta imposar. Són molts anys de lluita i implicació al barri i és un espai on han participat centenars de persones i desenes de col·lectius. I precisament aquestes lluites són les que han dotat a aquest espai d'una identitat pròpia i combativa que molesta a l'ajuntament.

Els espais alliberats són necessaris ja que duen a terme una lluita contínua contra el sistema econòmic capitalista productor de misèria, la bombolla immobiliària o l'explotació de la terra, però també per la possibilitat que

donen a persones i col·lectius per desenvolupar-se al marge de qualsevol control del poder establert.

Durant aquest 15 anys de vida, Transports Metropolitans de Barcelona i el seu accionista majoritari, l'Ajuntament de Barcelona, han intentat fer-nos fora per la via judicial en tres ocasions. En els tres casos hem lluitat i hem vençut gràcies a la solidaritat rebuda i al treball en col·lectiu.

La darrera victòria la celebràvem al març del 2011 en conèixer la sentència que desestimava novament la demanda de TMB contra Can Vies, i contra la qual TMB interposà Recurs d'Apel·lació davant l'Audiència Provincial. Ara però ens trobem en la tessitura de que la secció quarta de

l'Audiència Provincial de Barcelona ha decidit revocar la sentència que el Jutjat de Primera Instància 6 dictava el març de l'any passat, condemnant-nos a abandonar l'edifici. El Jutjat de primera instància havia considerat que Can Vies no es podia desallotjar per la via del desnonament en precari, entenent que TMB havia fet una cessió a mitjans dels anys vuitanta a treballadors ferroviaris integrats a una secció sindical de la CNT i que havia estat aquesta organització qui havia cedit l'ús de l'espai al conjunt del moviment associatiu de Sants.

El procés judicial es va iniciar fa més d'una dècada amb un pretext urbanístic que ja no té vigència. Aleshores les autoritats municipals van argumentar que la localització de l'edifici

de Can Vies topava amb els plans de construir el calaix de ciment que havia de cobrir les vies de tren que arriben fins a l'Estació de Sants. Avui dia aquest calaix ja és una realitat i s'ha pogut construir sense cap afectació a l'estructura del centre social, i sense que l'edificació generés cap traba a les obres.

Per tot això demanem la vostra solidaritat, col·laboració i participació a la campanya de suport al CSA Can Vies. Estem convençudes que entre totes podem aturar aquest desallotjament. Per tot això, el centre social Can Vies ha convocat una manifestació pel proper 20 d'octubre, amb l'objectiu de fer recapacitar a les autoritats judicials i municipals. No ens deixarem desallotjar!

Neix Acció Llibertària de Sants

Acció Llibertària de Sants

Acció Llibertària de Sants es crea com un espai de trobada i referència de les anarquistes al barri de Sants (Barcelona), per tal de fer una anàlisi estructural de l'actual sistema de dominació i dur a terme una confrontació ideològica i pràctica des dels plantejaments i postulats llibertaris. A través d'una anàlisi global i radical, pretenem actuar en lo concret, allà on es produeixen les conseqüències reals de l'accionar polític i econòmic: al nostre barri, els seus carrers, en el nostre quotidià. No pretén ser aquesta una estructura catalitzadora de les lluites ja vigents o les que han de venir, sinó una eina que permeti donar veu i amplificar els posicionaments llibertaris enfront de la injustícia social materialitzada dia a dia al nostre barri a través de desnonaments, repressió, acomiadaments i una àmplia amalgama de conseqüències dramàtiques tolerades pel circ de la complaença, alçat aquest sobre la base de l'atomització social que trenca els llaços de solidaritat entre aquells que pateixen els mateixos mals: l'Estat i el capitalisme.

Com anarquistes, no pretenem la reforma o millora de l'actual sistema de dominació, ja que aquest és el primer pas per a la perpetuació de l'explotació de l'home per l'home. Tanmateix, també per la nostra condició, no som aliens a l'ofensiva que dia rere dia marca el capitalisme per reforçar els interessos dels poderosos a costa del patiment dels oprimits. Ens sentim participants d'aquest conflicte i, com a tal, dirigim la nostra acció en el camp de les lluites socials ja que, encara que no entenguem dels drets i deures atorgats per l'Estat, si entenem de la dignitat humana enarborada com a bandera en la rebel·lió contra la injustícia. No lluitem per la millora de l'esclavitud assalariada, ni defensarem l'escola com a instrument d'alienació i domesticació. Però tot i així, alçarem la veu contra tota llei que imposi el terror i la misèria, endurant encara més les condicions de vida imposades per aquelles persones que viuen del treball aliè. Les polítiques de retallades tensa encara més la corda de la confrontació social i nosaltres ens alçarem fins que rebenti, però sempre sense apartar la vista de la realitat que genera aquest enfrontament, és a dir, tensarem encara més la corda però tirant del cos-

tat i al costat dels oprimits.

Encara que enaltim la desobediència, l'acció directa de l'individu contra l'Estat, el nostre fi, com a revolucionaris, és que aquest enfrontament es faci col·lectiu a través de la consciència i la propagació de les idees llibertàries en les bretxes que obre pròpiament la contradicció capitalista i, per què no, aquelles que obrim els oprimits de forma conscient i activa a través de l'autoorganització, el suport mutu i l'acció directa.

Creiem fermament que els nostres objectius no poden ser assolits des d'un posicionament aliè, des de fora del context social, amb intervencions aïllades i endogàmiques que únicament serveixin per reforçar aquesta distància que avui ens separa de la "resta" de la població. Com ja hem

dit, el nostre plantejament polític es basa en el social, per això la nostra acció, dirigida sempre contra l'Estat i tota forma de dominació, cobra sentit més enllà del nostre anhel individual i legítim de rebel·lió: aconseguir la seva plenitud en la perspectiva i el desig de la consecució de la revolució social. Per això, veiem necessari treballar braç a braç dins de les problemàtiques socials de les que som i ens sentim participants, sense que això suposi contradicció, i sense renunciar per tant als nostres plantejaments llibertaris. Ens pots trobar a l'Ateneu Llibertari de Sants (carrer Maria Victòria, 10) els dimarts i dijous a partir de les cinc de la tarda o al nostre correu acciollibertariasants@riseup.net. El nostre bloc <http://acciollibertariasants.wordpress.com/>

Barcelona World ens hipotecarà el futur i el territori

Secretaries d'Acció Social i Acció Sindical de la CGT de Catalunya

Des de la CGT de Catalunya hem assistit amb profunda preocupació a l'anunci d'avui 7 de setembre del projecte urbanístic conegut com Barcelona World als termes de Salou i Vila-seca.

A l'espera de conèixer amb precisió els detalls de la iniciativa, les dades que han anat sortint a la llum apunten a que la iniciativa suposa continuar apostant per un model econòmic basat en l'economia especulativa, en els abusos urbanístics, en el treball precari, en el foment d'un turisme de masses poc vinculat al territori, etc.

La construcció de prop de 12.000 noves places hoteleres no pot ser vista com una bona notícia en una zona que ja té una oferta d'allotjaments sobredimensionada, amb un consum d'aigua excessiu i que té problemes per a ser garantit en anys de sequera i on els metres de litoral sense urbanitzar són pràcticament una anècdota.

La creació de casinos i parcs temàtics indica, a més, una aposta per un model d'oci massificat, desvinculat de la realitat del lloc on s'insereix i dels seus atractius culturals i paisatgístics, i que molt sovint es vincula amb explotació laboral i blanqueig de diners.

Finalment, la trajectòria del principal promotor, l'empresari Enrique Bañuelos és, com a mínim, fosca i es presenta vinculada a la més crua expressió de l'economia especulativa del totxo que tants danys ha causat a les nostres costes i directament implicada en els forats d'entitats com Bancaja, la CAM, etc.

Amb el projecte de Barcelona World el govern de CiU continua apostant per un model anàleg al d'Eurovegas que defensava ahir. En comptes de buscar una sortida a la difícil situació econòmica que patim la immensa majoria dels catalans i catalanes, opta per aprofundir en un model econòmic que ha contribuït de manera decisiva en aquesta situació.

Més enllà de les cortines de fum que el govern pretén crear amb l'escenificació de les demandes del "pacte fiscal" i similars, el govern pretén vendre's per quatre xavos el país, el territori i les nostres vides a empresaris i bancs. Si finalment Barcelona World no és només una operació de maquillatge i especulativa, es traduirà en una oferta laboral escombraria, amb contractes de baixa qualitat, a l'estil d'allò existent a Port Aventura, i reventant els convenis existents.

Per aquestes raons, des de la CGT rebutgem la iniciativa. La qualitat de les nostres vides, de la nostra feina, del nostre territori, de l'oci que volem promoure, de la cultura ... està molt per sobre d'aquest nou, i gegant, projecte especulatiu.

Dinamita de cervell

L'estat propi i la independència dels Països Catalans

Jordi Martí

El 16 de maig del 2012, vaig participar en un debat organitzat per Òmnium Cultural a Tarragona sobre la independència de Catalunya a partir de la publicació del llibre coordinat per Roger Torres "Per què volem un estat propi? Seixanta intel·lectuals parlen de la independència de Catalunya", dins del cicle de xerrades-debat "Reflexions a l'entorn de Catalunya, nou estat europeu".

A la xerrada, compartida amb Roger Torres, coordinador del llibre, l'excalde de Valls Jordi Castells i el professor de Filologia Catalana i escriptor i Magí Sunyer, hi vaig defensar diversos punts sobre l'alliberament nacional i social en què ara m'allargaré després que el Josep Cots, d'Òmnium de Tarragona i amic, m'ho demanés unes quantes vegades.

La meua intervenció i les posteriors aportacions que vaig fer en el debat anaven en la línia de posar en dubte els arguments que defensa aquest independentisme de dretes, tot i que s'anomeni a si mateix "transversal" que darrerament patrocinen els mitjans de desinformació principatins i que és el responsable d'haver tret al carrer la més gran manifestació independentista de la història de les quatre províncies. Dic de dretes perquè és això mateix parlar d'independència i alhora fer pactes amb el PP que deixaran la majoria de la població d'aquesta terra mítica que diuen que volen alliberar en la misèria. O no fer pactes i deixar la gent sense sanitat, ni educació de qualitat, protegir els bancs que ens roben amb participacions preferents o qualsevol altre invent, protegir "la Caixa" i els seus muntatges empresarials de la desobediència ciutadana, rebaixar els salaris de la majoria per -diuen i menteixen- sortir de la crisi-robatori o aplaudir la policia quan obre el cap a gent que l'únic que fa es exercir el dret de ciutadania i protestar... Una part important dels patrocinadors de la manifestació han fet això mateix en els darrers anys i en els darrers mesos i setmanes i no es veu per enlloc cap intenció de canvi. Ara bé, la gent que va sortir al carrer seguint aquest lema de l'estat propi ho va fer per a això mateix? Per destrossar sanitat i educació i que no es noti tant amb l'excusa que "alliberen" (o no) alhora la pàtria? És clar que no.

Els amos són molt hàbils i ens cal reconèixer-los aquest do que tenen de fer mirar cap a un altre lloc mentre ens roben i alhora fer desaparèixer les reivindicacions socials al costat de les nacionals, quan en aquest tros de món unes i altres han anat i crec que han de continuar anant plegades i juntes, com un tot que alhora que ens fa lliure com a catalanes ens allibera com a persones. Però mireu-nos que diuen i veurem qui són...

Com a persones que vivim als Països Catalans repartits en quatre estats i on encara es parla o hi ha rastres de la llengua catalana, som nosaltres el subjecte actiu que ha de parlar a l'hora de demanar la llibertat de la terra i de la gent. Per això, el primer que vaig voler ressaltar a la xerrada esmentada i que crec que cal tenir en compte és el marc territorial, que també s'ha fos com gel en una olla al foc. Per mi, aquest continua sent els Països Catalans, malgrat les possibilitats que tinguin les quatre províncies d'esdevenir un estat, perquè el nervi de la nació és la llengua, no l'espoli fiscal ni el Barça ni la Moreneta, i la llengua es parla a Guardamar i a Salses, a Eivissa i a Fraga. Tant de bo els independentistes de dretes tinguessin tan clar com tenen els unionistes de dretes i esquerres el marc lingüístic quan l'ataquen sense vergonya en cada una de les seves baules més febles o no tan febles.

Si tinguéssim l'espoli fiscal que tenim i no tinguéssim llengua és clar que podríem arribar a ser un estat a partir de la conscienciació de la injustícia econòmica que aquest suposa, però és clar també que no seríem una nació, almenys tal com l'hem construït ideològicament els darrers dos-cents anys. Podem canviar-lo, tot i que jo no el canvio per unes propostes basades en acudits (el riure és bo però sol, sense res més no porta enlloc), llocs comuns ni discutits ni parlats (com fer centre de la lluita independentista la gratuïtat de les autopies (aquest no és el gran problema tot i que no vull negar que desobeir no pagant és una potent forma de formar-se en la desobediència) o altres formes de passar l'estona per bastir un ideari que quan l'expliques fora del nostre àmbit nacional propi alguns cops arriba a fer riure, ja em disculpareu... I dic que fa riure tenint en compte altres nacions,

processos, etc.

A banda que si parlem de diners, parlem-ne. Així, si l'espoli fiscal del Principat escapçat per part d'Espanya és insuportable per a una certa burgesia i per a la resta de gent, ens diuen, per a aquesta "resta de gent" és molt més lesiu notar com les grans fortunes reben la protecció de lleis, jutges i policia i els treballadors i treballadores, les persones que vivim del nostre salari quan tenim feina (que malgrat ens vulgui fer pensar el contrari, continuem sent majoria) patim un robatori constant per molts dels que es queixen d'aquest "gran atracament" cada un dels dies de la nostra vida, tant per part de l'Estat com dels encarregats de la finca principatina que xalen com qui més acumulant diners que mai no reparteixen com no sigui amb els seus.

Per a nosaltres, salaris baixos, pocs impostos als rics i no persecució dels lladres que se salten fins les seves normes (Millet i companyia continuen gaudint d'una vida regalada mentre les presons que gestionen des de Barcelona són plenes a vessar de "petits delinqüents"). Tot això, per tal que l'insult a la intel·ligència sigui més gran, va ben acompanyat per la desaparició de les condicions mínimes de benestar social que qualsevol ésser humà necessita: casa, sanitat, transport, cultura, educació...

No és aquest el camí que semblen voler seguir molts dels que a darrera hora, com il·luminats per no se sap qui, es declaren independentistes. No és el camí de la igualtat econòmica, del repartiment de diners i la defensa dels drets socials existents pensant sempre en al seva extensió. I que quedi clar que no és per ser de darrera hora que els crítics aquí, ja que cadascú tria quan canvia d'opinió, sinó pels interessos ocults de classe que la seva opció inde-

pendentista acull, no anomenats però sí explicitats en cada un dels seus moviments i accions. I repeteixo i insisteixo que aquí cal separar la gent que de bona fe, la majoria, va participar en les mobilitzacions darreres de les persones que intenten dirigir el procés i en bona part ho aconsegueixen repetint allò del "Primer la independència i després ja veurem" mentre no deixen de robar a les classes baixes i mitjanes drets i protecció social des d'una evident opció de classe, de dretes en aquest cas.

Per acabar voldria fer una reflexió sobre el concepte tan tocat, retocat, dit i repetit d'independència. Avui en dia, vivim en un macroestat autoritari i poc democràtic anomenat Unió Europea, una estructura dirigida pel Banc Central Europeu al servei dels interessos del gàngster banc Goldman Sachs (culpable de la "crisi-atracament" que estem patint, no sol però sí ben acompanyat). A la Unió Europea dominada pels "mercats", la democràcia és només una paraula sense contingut. Aquí i en aquest moment de la història, els estats no tenen ni veu ni vot (malgrat les brometes de bar sobre si Alemanya, França, la Merkel o Sarkozy-Hollande), sinó que només hi són per fer complir les normes que des de l'economia capitalista ens dicten i que tenen un objectiu: fer negoci per a un grupet d'ultrrics amb la privatització del que va ser l'Europa social, l'estat del benestar, etc.

Avui, aquí, apel·lar a la independència i punt com a projecte emancipador, tal com es feia fa uns anys basant-la en la creació d'un nou estat i punt està fora de lloc o directament resulta ridícul. L'estat no garanteix la independència. L'exemple el tenim a Grècia, un estat que no és independent, o a l'Estat espanyol, que seguirà el mateix camí. L'estat propi, doncs, no és garantia de res més que no sigui el control damunt

de la violència policial, sempre al servei dels mateixos i com a exemple les 125 persones detingudes per Felip Puig amb motiu de la vaga general passada i els zero detinguts per delictes econòmics (sí, ja sabem que els rics tenen la legislació feta per tal que robar no sigui delictes però és que no detenen ni els que se salten les seves pròpies normes...), i algun servei de beneficència que pugui fer la funció de caramel enverinat per a reduïts grups de persones que es barallin per les molles i distreguin així la seva ràbia lògica davant la misèria que s'estén, davant la pobresa que els engoleix.

Per tant, que casa nostra sigui els Països Catalans i que aquest sigui el nostre marc mental sempre, sense apriorismes de noms ni de mapes però sí amb la voluntat ferma d'exercir de català (amb noms i formes diverses) arreu de la nació és un objectiu factible, com tots els que plantejo, que ens pot fer anar més enllà.

Que no acceptem la Unió Europea com a únic marc possible de relació internacional és una possibilitat que cal defensar arreu. Cal dir ben clar que l'Estat no assegura res, perquè hi ha estat que són pures colònies i, per tant, ha de ser la societat civil organitzada qui construeixi la independència mes que no pas una majoria simple de votants qui guanyi un referèndum. Amb això no nego el referèndum sinó que afirmo el procés com a constitutiu real de la independència. Perquè és la independència el camí però no l'objectiu final.

** Jordi Martí Font és periodista, escriptor, treballador de l'ensenyament i afiliat a CGT Tarragona.*

Independència: més enllà d'un Estat propi

Ivan Miró

Ara que la independència sembla inevitable, o que —siguem realistes—, ara que el seu debat ha guanyat una centralitat rotunda en determinats sectors socials, polítics i mediàtics (seria interessant saber què pensa la Catalunya de les perifèries metropolitanes o la Catalunya migrant), des dels moviments populars —habitualment al·lèrgics a qualsevol idea d'Estat— hem de plantejar quines eines col·lectives disposem per a possibilitar una independència més enllà de l'Estat propi.

Si per a l'independentisme burgès —perdó, transversal— es tracta, esquematitzant, de traçar unes noves fronteres nacionals, un nou estat capitalista en la Unió Europea, i si, fins i tot, des de determinades esquenes la qüestió diferencial és implementar un genèric socialisme de tall estatista, per contra des dels moviments socials i, suggereixo, des de l'esquerra independentista sensible al "poder popular", és central plantejar una estratègia alternativa de procés constituent.

Per a la teoria política clàssica, el procés constituent significa que el poble exerceix la sobirania escollint els representants que redactaran una nova constitució. Aquest procés liberal-representatiu, pel cas que ens ocupa, significaria convocar un plebiscit d'autodeterminació o proclamar la independència des del Parlament per, posteriorment, celebrar unes eleccions generals catalanes que escullin els representants que elaborin la nova constitució nacional. Aquesta lectura obté un consens absolut en el sobiranisme, fins al punt que s'ha naturalitzat com l'únic horitzó possible per assolir la independència.

Tant és així que, encara, no ha generat una crítica profunda ni una alternativa estratègica d'aquells que, desitjant també la independència, apostem per la superació de la democràcia representativa-liberal, avui arquitectura jurídic-política de l'economia de mercat capitalista. Havent viscut el 15M, amb una part important de la societat catalana expressant "ningú no ens representa", i amb debats sobre la república del 99% damunt la taula, aquesta problemàtica ha de ser forçosament afrontada.

Per altra, existeix una teoria socialista de l'Estat ("l'apropiació popular de l'Estat") que, a nivell metodològic, oscil·la entre assumir el paradigma liberal-representatiu (referèndum-eleccions-constitució) fins a models insurreccionals, a la boixevic. La via socialista-estatista a la

independència, tanmateix, no ha estat desenvolupada en profunditat pels qui la defensen, si bé subjau en determinades reivindicacions quan, en les lluites contra les retallades socials, per exemple, es reclama la "nacionalització de la banca" o la "estatització de l'economia i dels sectors energètics". Ara bé. Són aquestes teories adequades per a exercir no ja la independència, sinó l'autodeterminació permanent del poble català? Sincerament: ens interessen per a l'endemà de la independència? No són fórmules que, per contra, garanteixen l'expropiació política de la societat catalana?

Des d'una perspectiva històrica, i a causa precisament de la manca d'un estat propi, els i les catalanes hem construït la nostra organització social, política, econòmica i cultural de forma no estatal. Des de les societats obreres de resistència de 1855 a l'economia popular, cooperativa i mutualista entre 1870 i 1939; des dels ateneus, sindicats, escoles lliures, casals, entitats culturals i teatrals, corals i orfeons, a les institucions científiques, literàries, educatives, al llarg de la nostra història contemporània i fins la derrota de 1939, la Catalunya moderna i emancipadora articulà la seva solidaritat social des de l'autoorganització col·lectiva, això és, sense i contra l'Estat.

Quasi exterminat, aquest subjecte constituent renasqué i reemprengué l'edificació d'un país propi al bell mig de la dictadura franquista. Altra vegada sense Estat i amb l'Estat en contra. Cooperatives d'habitatge, escoles laiques i mixtes, editorials, universitats populars, col·legis professionals, diaris i revistes, escoltisme i excursionisme, sindicats i assemblees obreres, organitzacions feministes, associacions de veïnes i veïns. Aquesta democràcia catalana real, malauradament, fou bandejada pels partits polítics espanyols i catalans en la transició a la democràcia, la dels "demòcrates de tota la vida". Reduint a l'Estat la potència col·lectiva, normativitzant el procés institucional, es desplaçà el subjecte social i cooperatiu i romangué la pallofa putrefacta de la monarquia, això sí, constitucionalitzada. De l'autonomia social a l'Estat de les autonomies, del poder popular a la democràcia autoritària de mercat, el nou estat ja estava llest per a ingressar en l'aleshores Comunitat Econòmica Europea. Un nou estat d'Europa. Ens sona?

No era això, companys, no era això, cantava Llach fa més de trenta anys. Aprenem doncs, i anticipem-nos. Per a ser fidels a la història social del nostre poble, per a respectar la naturalesa multitudinària dels i les catalanes, però, sobretot, per a construir una realitat nacional

diferent a l'Estat-nació capitalista, hem de pensar en un procés constituent altre, que no subsumeixi la societat en l'Estat. Ni liberals ni estatistes, cal una teoria revolucionària de l'Estat que esdevingui una crítica pràctica del dret i les institucions estatals. Passar del procés constituent liberal o socialista-estatal a la constitució d'un poder constituent, passar de l'autodeterminació jurídic-política a l'autodeterminació material. Un poder constituent que exclouï que qualsevol finalitat exterior pugui ser imposada a aquella conscientment construïda per la multitud en la seva experiència quotidiana. O sigui: un poder constituent fet amb les nostres pròpies mans.

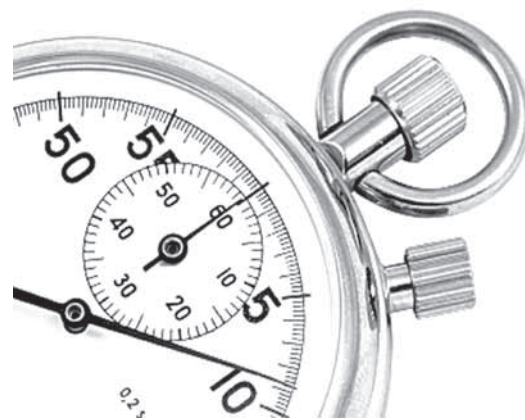
Disposem d'una economia col·lectiva i cooperativa capaç de satisfer de forma solidària el conjunt de les necessitats materials del poble català? Disposem d'escoles i universitats democràtiques que garanteixin l'accés universal a l'educació o la producció i socialització

del coneixement? De mitjans de comunicació de propietat col·lectiva i gestionats democràticament que garanteixin plenament la llibertat d'informació? De mecanismes de democràcia directa i municipal que garanteixin l'autodeterminació quotidiana de les comunitats locals? Etcètera. O consolidem i generalitzem aquests

embrions de poder constituent material —els poders no estatals!— per tal d'exercir l'autodeterminació i la independència des del punt de vista de les classes populars catalanes, o bé la independència del nostre país serà un somni convertit en malson. No oblidem. Existeix

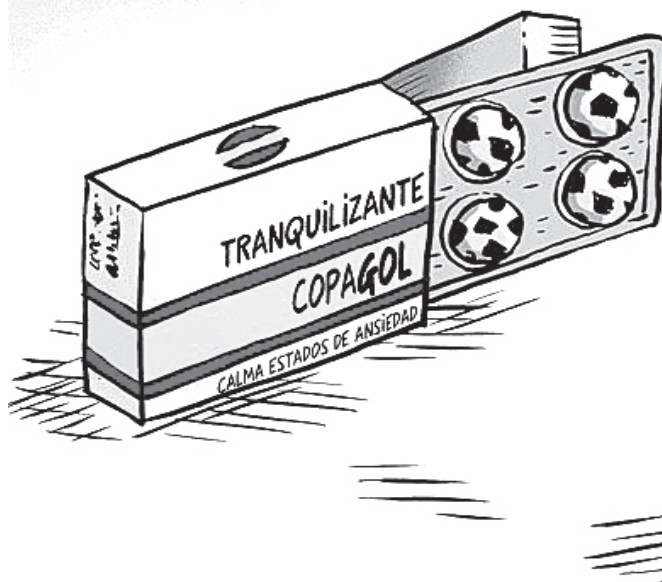
la Catalunya de Torres i Bages, de Cambró... i de Felip Puig. I existeix la Catalunya de Salvador Seguí, de Micaela Chalmeta... i de Xirriacs. En aquest sentit, també, nosaltres decidim.

* Ivan Miró és sociòleg i cooperativista a La Ciutat Invisible

Contraanuncis

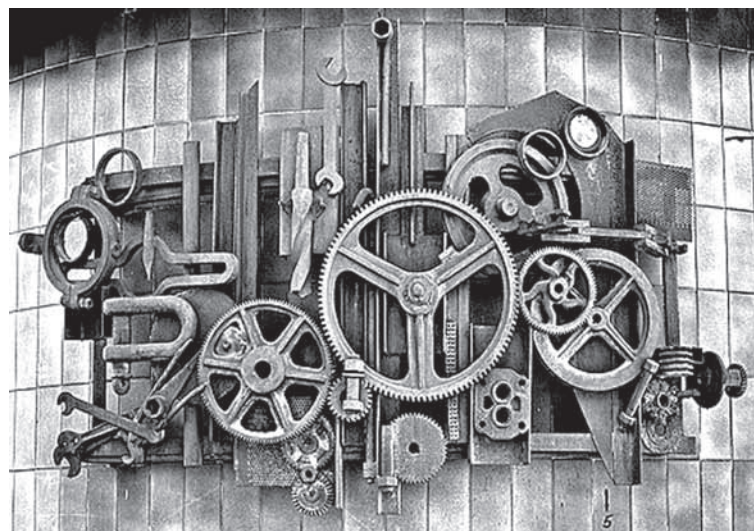
FÁRMACOS GENÉRICOS ADMITIDOS

SIGA LAS INSTRUCCIONES DE ESTOS MEDICAMENTOS. CONSULTE A SUS POLÍTICOS.

Ferran 2012 -

@ferranmartin
lainformacion.com

PAPER PINTAT

Contra el sistema, la cultura

Alba Cañellas Cañadell

En començar la tardor, iniciem un nou cicle en què ens plantejem la realitat i com podem treballar-la. Enguany, de nou, la conjuntura ens adverteix que ens caldrà tornar a prendre els carrers moltes vegades. La militància de diferents sectors farà llargues assemblees intentant sortir d'aquest caramull d'adversitats. Però hi ha quelcom que fluctua sota d'això, que ens parla directament a la pell i que, després d'engolir-ho, ens fa veure les coses més clares. Quelcom que els moviments socials tendim a apartar perquè hi ha altres immediateses, o perquè estem tan col·lapsats de feina que ho endrapem sense copsar-ne el sabor. No parlo de cap poció. Parlo de la cultura, de l'art. Parlo del teatre i de la poesia. I no en parlo com a refugi, sinó com a mitjà per sentir, comprendre i modelar la realitat.

No és nou dir que en poques ocasions abans de mitjans del segle XX la història de l'art s'ha plantejat des del punt de vista de les persones silenciades. Mentre socialment i cultural es continua potenciant l'art institucional o bé aquell que ha acabat assimilant la institució, com les avantguardes històriques, sense els moviments socials no s'hauria iniciat un replantejament tímid que comença a donar veu a les dones, les minories culturals, les persones homosexuals i transsexuals o les de classe més desfavorida.

L'inici d'aquest canvi el podem trobar en diverses teories. W. Benjamin ens parlà, el 1936, del concepte d'aura entesa com a mitificació d'obres o artistes, que es trenca en ser reproduïda massivament. Als anys 60 i 70 un seguit de teòrics segueixen aquest fil. Un d'ells és R. Barthes, qui qüestiona la mort de l'autor, assenyalant que el significat de l'obra d'art no es troba només en mans de l'artista, sinó que té vida autònoma, creix i es reinterpreta. Això esquerra el concepte d'aura, així que les obres contemporànies van esdevenint més efímeres i conceptuals, per tal que allò que en romanguí sigui la idea. Juntament a aquestes teories, l'auge dels moviments socials va calant fons i s'endinsa al terreny de l'art. La combinació d'aquests factors dona lloc a un art encara massa desconegut pel fet de ser perillós. Perquè vol fer trontollar les estructures socials i econòmiques establertes. És un art que no surt a la televisió ni s'estudia a les escoles. I, si es fa, és sempre dulcificant-lo, explicant-ne la part més fàcil d'empassar, la que fa menys mal. Nosaltres, que intuïm els motius pels quals això passa, l'hem de conèixer i reivindicar-lo. I, és clar, també gaudir-lo.

Sortim al carrer contra l'espoli social

Onze de Setembre 2012

Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya

Sense haver expressat ni un sol mot de disculpa; sense reconèixer que la crisi és del seu model de producció i reproducció (tant se val si l'anomenem neoliberal, capitalista o capitalista d'estat) i tot carregant la culpa a les classes mitjanes i baixes per -diuen- "tenir la butxaca foradada" i "ser ambiciosos", els parlaments europeus, espanyol i català imposen al poble retallades tant de salaris com de drets socials i laborals.

Són els poders polítics, al servei dels qui controlen les riqueses, els culpables de la crisi que ofega les persones amb baix i mitjà nivell adquisitiu. Mentre, els posseïdors dels diners i dels mecanismes de gestió financera s'enriqueixen encara més i ens fan pagar els seus beneficis a la majoria social que viu dia a dia retallades en les seves prestacions socials i pèrdua de poder adquisitiu. Els governs, estatal o autonòmics, via decrets, aproven la pujada de l'IVA, les retallades de drets i prestacions, les reformes a la baixa de les condicions salarials i laborals, les restriccions a l'accés a la sanitat i als medicaments, l'empitjorament de la qualitat de l'ensenyament públic, ...

Ja fa temps que sindicats alternatius i de base i també moviments socials i polítics anticapitalistes i col·lectius transformadors de la realitat social, amb la CGT inclosa entre ells, compartim aquest diagnòstic amb la clara voluntat de fer front a totes les polítiques regressives que destrueixen els nostres drets, les nostres vides i el medi ambient.

Som nosaltres, treballadores i treballadors qui patim les retallades: les que cuidem de la llar sense salari, les que vivim d'un salari cada cop més minso, les persones desnonades que no podem pagar les condicions hipotecàries imposades

pels bancs, les que treballem als serveis públics cada cop més retallats, els i les estudiants que patim la pujada de taxes, els treballadors públics que veiem en perill la paga extra de nadal, els treballadors del sector ferroviari en risc de privatització, les treballadores d'ensenyament amb retallades de professorat i augment de ràtio d'alumnes ...

Però també és el territori cada cop més destrossat per l'economia de casino, o les dones en general que veuen en perill el dret a decidir envers el seu cos, o les persones immigrants usades com mà d'obra barata i en risc de perdre el dret a l'assistència sanitària. És també la privatització de l'estalvi popular amb la bancarització i posterior venda de les caixes d'estalvi, catalanes o no, i el subsegüent desmantellament de l'obra social al territori. Tot això és l'Eurozona que ens imposa condicions de "reformes estructurals" que, diuen, porten cap a la solució i que des del seu inici només fan que augmentar la taxa d'atur, precaritzar les condicions laborals, reduir els drets socials i aprofundir l'esquerra que separa rics i pobres.

I això que serveix per a gairebé tot Europa, serveix indubtablement, malauradament i lògicament, també per a Catalunya i per al poble català. I no importa la llengua que parlis, ni si tens Estat propi o no, ni si ets ciutadà d'una república o d'una monarquia. Importa a quina banda del poder polític i econòmic estàs. És per això que reconeixem l'inalienable dret dels pobles a decidir les seves fronteres, els seus pactes polítics i les seves normes d'estructuració social, al mateix temps que ens pronunciem per un Onze de Setembre reivindicatiu front a l'especulació financera, immobiliària i ecològica, i en defensa de la nostra llengua i cultura que són atacades des d'un govern centralista i dominant que ens vol uniformitzats sota l'escut imperial de la "una, grande y libre". Un Onze de Setembre que cerqui la unitat

en la lluita dels qui pateixen els efectes de les reformes contra els qui les dicten.

Aquest Onze de Setembre, com cada dia de cada any, ha de ser jornada per dir no a l'opressió, l'explotació, la discriminació, l'abús de poder, les desigualtats socials, racials, econòmiques i/o de gènere, l'exhauriment dels recursos naturals, ... un dia, com tots els altres per dir NO i per afirmar que com més retrocedim més ens matxaquen i, per tant, ens hem de tornar a posar dempeus i deixar d'acceptar el seu fals recital de "mals menors", "reformes doloroses però necessàries", etc, sempre aplicades només sobre els febles.

Contra l'espoliació econòmica i social del poble català, ens sobren els motius per convocar la Vaga General.

Perquè aquest no és el nostre sistema i perquè volem tenir el dret a decidir com a conjunt de persones el sistema econòmic i social que volem, sense submissió a les polítiques d'institucions com l'FMI, el BCE o el BM que treballen per perpetuar el sistema oligàrquic, ni de partits que accepten o cedeixen als seus desitjos.

Ens cal construir un model social que defensi:

- Serveis públics gestionats per donar

servei a l'usuari.

- Organització descentralitzada de la producció i redistribució equitativa de la riquesa. Sobren lladres, no falten diners.

- Entitats financeres al servei de les necessitats del poble i no dels seus accionistes i propietaris.

- Decreixement del consum de combustibles fòssils. Energies netes per mantenir la natura i l'ecosistema.

- Reconeixement social de tot el treball de cura necessari per la reproducció de la vida.

O sigui economia ecològica, en règim de cooperatives o col·lectivitats tant de producció com de consum, banca ètica, entitats de suport mutu, ...

Per aquests i molts d'altres motius, cal mobilitzar-se i sortir al carrer per cridar prou espoli social i defensar la nostra dignitat com a societat. Aquest Onze de Setembre cal manifestar-se tot reivindicant anhels d'autogestió, d'autodeterminació i justícia social, en una crida que ens mena cap a la Vaga General com a jornada destacada dins d'un procés permanent de treball i protesta per a un canvi de model vers una societat lliure i llibertària. Barcelona, el 8 de setembre de 2012.

Davant la Diada 2012 i les mobilitzacions "independentistes"

Assemblea Llibertària del Vallès Oriental
<http://www.assllivo.blogspot.com>

Des de l'Assemblea Llibertària del Vallès Oriental volem manifestar el nostre posicionament davant diada de l'11 de setembre i les mobilitzacions "independentistes" que s'estan duent a terme a la comarca i la resta de Catalunya.

En els darrers temps estem veient com sectors cada cop més nombrosos de la població de Catalunya reivindiquen la "independència" respecte de l'estat espanyol. En són una bona mostra les diferents marxades i actes que s'han fet a la comarca i la resta del país durant aquests dies.

Són diversos els factors que expliquen el creixement d'aquest sentiment, així mateix, són diversos també els sectors socials que recolzen aquest posicionament polític. Des de sectors de la dreta pro-empresarial que consideren que una

Catalunya independent defensaria millor els seus interessos, els que pensen que ajudaria a garantir la supervivència del català, i fins i tot, majoritàriament, hi ha els que creuen que serviria per construir una societat amb més justícia social.

Com a llibertaris i llibertàries diem públicament al conjunt de la ciutadania de la comarca que cap estat ens donarà mai la llibertat ni amb el capitalisme serà possible la justícia social i la dignitat humana. L'única independència real, és la d'un poble autogestionat, que impliqui la lliure federació entre pobles, sense fronteres que els separin i els enfrontin, que lluiti per la igualtat entre totes les persones i la fi de les opressions.

Nosaltres entenem que els anhels de llibertat, de justícia social i de defensa de la llengua i la cultura catalana

que han tingut sempre importants sectors del poble català es poden aconseguir en la lluita diària per aconseguir una societat llibertària.

Fem una crida a tota la població (immi-

grants, treballadors/es, pensionistes, etc) a continuar amb la lluita i a estendre una tardor calenta contra les retallades dels nostres drets laborals i socials.

L'Anarquisme és llibertat!

Ni capitalisme ni estats, autogestió i solidaritat!

Bloc Negre 11 Setembre 2012

Col·lectiu Llibertari Negres Tempestes
http://www.negrestempestes.org/

Un cop més veiem com el poble català pateix l'opressió i l'explotació de l'estat i les seves elits dominants. Ens volen fer creure que l'opressió que patim per part dels estats no té res a veure amb l'explotació diària i constant de la burgesia catalana.

Doncs sabem que no és així, que la burgesia, sigui d'on sigui, sempre mira pel seu interès, intentant aprofundir en l'explotació de les classes més desfavorides. Per un costat, veiem com el govern espanyol, més a la dreta que mai, ataca directe i descaradament al poble, imposant les polítiques d'ajustos econòmics dictades pel poder neoliberal de la Unió Europea. A més, en un gir ultra catòlic, veiem com tornem als anys del dictador amb polítiques com les que neguen la capacitat de decisió de les dones sobre el seu propi cos. Tampoc oblidem els atacs que està patint la nostra llengua arreu dels territoris de parla catalana. La llengua és un símbol del nostre poble i de la nostra cultura i cap atac a ella pot ser menystingut. La imposició del castellà i el francès a través de les seves lleis, mitjans de comunicació i la pressió

econòmica, no només és un atac contra nosaltres sinó que és l'intent dels estats de legitimar la seva opressió. Fent-nos creure que existeix una unitat nacional fictícia per tal de sustentar l'estat i la estructura de control que representa.

Però a casa no es queden gens enre. Buscant el benefici econòmic propi a qualsevol preu, inclús posant el territori en venta per fer macro- projectes urbanístics que suposen la destrucció de la Terra. Després de més de dos anys de retallades sembla que això no té fre. La sanitat i l'educació cada cop més precàries i en vies de convertir-se en béns de luxe. La repressió ha agafat unes dimensions que feia anys que no es veia. El departament d'interior planifica una dinàmica de por i alarma social per justificar la imposició d'un sistema policial, on la presència de les forces repressives és desmesurada. Es reprimeix a la dissidència amb agressions, multes, presó i restringint les llibertats més elementals. Es evident que el Govern no vol que el poble es rebel·li contra el seu intent de sotmetre'ns a la misèria i per aconseguir-ho utilitzarà tot el que té al seu abast.

Per això quan aquells que ens fan la vida cada cop més difícil parlen d'independència, sabem que no parlen del mateix que nosaltres. Rebutgem qualsevol tipus d'unitat amb la burgesia i la patronal, doncs entenem que la in-

Ni capitalisme ni estats, autogestió i solidaritat!
Bloc Negre 11 de setembre del 2012

dependència d'una nació no és possible mentre es mantinguin les relacions de dependència i explotació entre aquells que tenen el poder i aquells que el pateixen. Mentre no ens alliberem de la dictadura del mercat que ens ofega no serem ni lliures ni independents.

Entenem la independència com l'alliberament total de les persones, trencant amb les cadenes que imposa

el sistema capitalista, i on les relacions es basin en la igualtat, la justícia i la solidaritat. Rebutgem aquell "sobiranisme" que proposa la creació de nous estats, oblidant-se de la resta dels Països Catalans.

La independència ha de ser total i real. Volem viure lliures de l'opressió de qualsevol tipus d'estat. Volem viure alliberats del capitalisme i de les relacions de po-

der que aquest ens imposa. No volem una nació de polítics i empresaris integrada en les estructures de poder del capitalisme internacional. Volem una Terra lliure, on puguem autogestionar l'economia, amb la solidaritat entre les persones com a motor de la convivència entre els pobles i on cap autoritat faci a ningú estar per sobre de ningú. Mort a l'estat i visca la Terra!

25S: La democràcia s'obre pas

Madrilonia.org

Ens van anomenar colpistes. Van dir que darrere estaven l'extrema dreta, van mentir en els mitjans de comunicació una vegada i una altra, van amenaçar per activa i per passiva amb que anirien a la presó, van portar 1400 policies, van identificar i van denunciar pel penal a persones que solament estaven reunides en un parc públic parlant de la convocatòria. Van intentar ficar-nos la por en el cos com mai ho havien fet... I el resultat és que desenes de milers de persones sortim al carrer a desobeir l'estat d'excepció imposat pel govern. Ara tots els mitjans de comunicació del planeta parlen del que ha succeït a Madrid el 25S i els dies posteriors. I sabem que no és més que el principi.

El Govern de Mariano Rajoy és més feble que mai. Afronta un triple problema de magnituds cada vegada més profundes. En primer lloc, una forta crisi de legitimitat pel que fa a la ciutadania, i això no només entre les desenes de milers de persones mobilitzades el 25S, sinó també entre el seu propi electorat. El govern no té cap pla més enllà d'insistir en la política de retallades, sempre acompanyada d'una dinàmica repressiva més intensa, al mateix temps que inútil. La resposta desmesurada a les mobilitzacions de Madrid envoltant el Congrés, la clandestina sortida de les seves "senyories", les patètiques declaracions de la major part dels diputats. Diguem-ho clarament, un govern que només se sosté sobre el monopoli de la violència és un govern feble, moribund, condemnat.

En segon lloc, una greu crisi del model territorial de l'Estat. Atrapat entre la postració

a la troica (UE, BCE, FMI) que es tradueix en imposicions polítiques als dictats financers i en el desmembrament dels pactes inter-elits que van sostenir el repartiment de poders que es materialitzà en les Comunitats Autònomes, el govern central és poc més que un espantall. Amb prou feines, pot mantenir ja certa unitat d'acció amb les elits territorials, tal com es mostra ara amb "l'amenaça" d'independència per part de CiU, capaç de mobilitzar (en un projecte descaradament neoliberal i oligàrquic) a bona part de la societat catalana. En aquest cas, la debilitat ja no és només la d'aquest govern, sinó de l'arranjament institucional, en el seu conjunt, que ve heretat de la Transició, al mateix temps que ens mostra la necessitat de construir un nou model de democràcia política i econòmica.

Finalment, el govern s'ha demostrat incapaç d'enfrontar-se a la Troica i defensar els interessos de la seva pròpia població, en aliança amb la resta dels països de la perifèria. Dit d'una altra manera, el govern no ha deixat d'obeir les ordres dels poders financers, que permanentment obliguen a aprofundir la crisi social. En aquest marc, no hi ha més sortida possible que la recessió i l'empobriment. Aquí hauriem de seguir atents per conèixer les contrapartides que exigeix la Troica al nou rescat: reducció de la prestació de l'atur, augment de l'edat de jubilació, venda d'actius i béns comuns i noves retallades en els drets dels treballadors públics. La prima de risc s'ha disparat molt per sobre dels nivells dels últims dies, en el que bé pot ser un recordatori de la Troica, mitjançant la suspensió del programa de compra de bons sobirans, que el programa de contrapartides imposades per les finances està per sobre de

qualsevol "concessió" a les demandes de la ciutadania.

El que hem viscut el 25S, 26S, 29S,... en els carrers de Madrid ha estat una primera prova de la potència de l'organització col·lectiva. Ens situem en el començament d'un probable cicle de mobilitzacions al que, no obstant això, encara no s'han unit de forma massiva ni els empleats públics ni els pensionistes. Hem de reconèixer-lo, la mobilització del 25S ha tingut un clar biaix generacional: la generació que no té habitatge, renda, ocupació, que no ha votat la Constitució i que tampoc se sent legitimada pels pactes que han donat cos a aquest model d'Estat. I no obstant això, és d'esperar que la sèrie de mesures que

de segur haurà d'aprovar el govern animi a molts més a assetjar el Congrés. Perquè el problema és polític, la nostra tasca segueix consistint a reunir la potència social necessària per a detenir l'espòli comú. Perquè el problema és polític, hem d'aconseguir tornar a materialitzar la mateixa aliança que es visqués en les jornades de juliol, on 15M, funcionaris de tot tipus, pensionistes, treballadors de l'educació, la sanitat i una multitud que acudia allí sense més adjectius que el seu nom propi es reuneixi, de nou, per a assenyalar a l'actual ordenament constitucional, al bipartidisme imperant i a unes instàncies de representació caduques. I per a dir bé clar que la democràcia és una

altra cosa, que en aquest país, i a Europa, està per inventar.

La delegació de govern de Madrid pot dir que només hi havia 6.000 persones mobilitzades, pot parlar de colpisme, o pot comparar-nos amb Tejero, però la seva realitat i la nostra caminen per realitats separades. La intel·ligència posada en xarxa té la seva pròpia capacitat per a autoexplicar-se i no necessita mecanismes que "la representin". Es tracta d'un bon exemple de la crisi d'aquesta forma d'Estat, que cada vegada se sembla més a una dictadura. Per això, hem de cridar-li una vegada més: no som espectadors, no ens representen.

El 25S ha acabat. Ara ve el millor. Anem a demostrar-los que seguirem endavant.

> EL FAR

2) Autogestió: L'Hospital General de Catalunya i l'Hospital Clínic socialitzats

Ferran Aisa

A Barcelona els Comitès de la barriada del Poblet van ocupar l'Hospital de Sant Pau que batejaren amb el nom d'Hospital General de Catalunya. El centre va continuar la seva feina sense personal religiós sota l'ègida de la CNT-FAI. Les ocupacions obreres eren legalitzades per decret per la pròpia Generalitat de Catalunya, d'aquesta manera el 25 de juliol de 1936 el conseller de Governació Josep Maria España, ratificava el canvi de nom de l'Hospital de Santa Creu i Sant Pau pel d'Hospital General de Catalunya. Solidaridad Obrera (20-9-1936), feia un reportatge: "Estamos conquistando en el combate contra el fascismo nuestra libertad humana, el derecho de pensar y sentir libremente sin los ana-

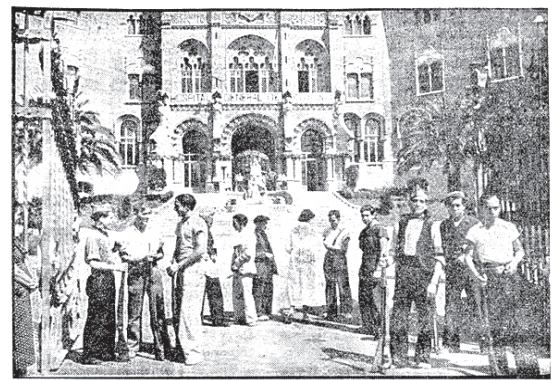
temas de la reacción. Nuestros triunfos son a costa de la sangre proletaria que regó la ciudad y que ofrece sus vidas en las avanzadas. Los que han caído en la lucha son atendidos en los hospitales de sangre por las milicias de la Cruz Roja, que velan con solicitud y cariño en las cabeceras del hermano herido. Bautismo de sangre ha purificado estas salas del antiguo Hospital de la Santa Cruz y San Pablo. Cataluña abre a sus hijos, a sus hermanos de Iberia caídos en la lucha contra el enemigo común, este nuevo Hospital General de Cataluña, que controla la Confederación Nacional del Trabajo y la Federación Anarquista Ibérica". El setembre del 1936 l'Hospital General de Catalunya era dirigit per una Junta mixta presidida pel Conseller-Regidor de l'Ajuntament de Barcelona, el poumista Tomàs Tussó, pels delegats de la CNT-FAI Freixas i Valcárcel, i pels dele-

gats metges Salvador Armendares, Joan Codorní, Tomás Pumarola i Lluís Bosch Avilés.

L'Hospital Clínic també va fer un canvi radical passant a dependre del Comitè de Control Sanitari de la Confederació Nacional del Treball. Solidaridad Obrera (27-9-1936), realitza un dels seus reportatges "Los héroes de la retaguardia", dedicat als metges i personal sanitari del Clínic: "Nos recibe muy amablemente el doctor Vidal Jordana, que está al frente de los servicios médicos del Clínic. Recorrimos las dependencias de la sala y nos habló en términos encomiásticos de todo el personal que está a sus órdenes. Los pacientes pasan de la sala de urgencias a las diversas salas. Y como detalle de la buena organización que reina, nos manifiesta del doctor Vidal que se ha montado un servicio de clasificación que emite el diagnóstico de los enfermos

y heridos en el momento de escalar el umbral hospitalario. Las mujeres ocupan un lugar preeminente en la lucha contra el fascismo. No podían hallarse ausentes de las cabeceras de nuestros valerosos milicianos caídos en el cumplimiento del deber. En el Hospital Clínic abundan muchachas preciosas. (...) En lugar de los rostros fruncidos de las monjas han surgido unas jovencitas retozanas y con labios de coral. Su mirada es prometedora de las más sublimes gestas. Per nuestro asombro rayó en lo inverosímil cuando nos enteramos de que entre las simpáticas enfermeras

se encontraba Teresa Daniel. Nuestros lectores recordaran que en 1933 fue elegida "Miss" España. Esta grácil muchacha, que arrancó el galardón de belleza, se ha encerrado en las paredes de un hospital y su hermosura la ha puesto al servicio de la causa del proletariado".

Este es el Hospital General de Catalunya, bajo el signo de la C. N. T. - F. A. I.

Anuari Mèdia.cat: els silencis mediàtics del 2011

Redacció

L'ANUARI MÈDIA.CAT presenta quinze reportatges en profunditat sobre quinze temàtiques que durant l'any 2011 van ser silenciades pels mitjans de comunicació. És una iniciativa de l'observatori crític Mèdia.cat, impulsat pel Grup de Periodistes Ramon Barnils amb el suport de la Fundació Escacc amb el suport del màster La Comunicació dels Conflictes Internacionals Armats i els Socials de la UAB i del Col·legi de Periodistes de Catalunya.

- Sis Borbons i centenars de mariachis, per Xavier Alegret.
La infanta Pilar de Borbó, germana del rei Joan Carles I, té un patrimoni de 4,5 milions en una SICAV que pràcticament no paga impostos.

- Agbar, una gestió il·legítima de l'aigua, per Laia Balasch.
Una sentència afirma que no hi ha contracte de concessió que reguli la relació entre l'Ajuntament de Barcelona i l'empresa que subministra l'aigua a la capital catalana.

- Les guerres dels bancs catalans, per Joan Farrés.
Un informe de Setem denuncia que el Banc Sabadell, La Caixa, Bankia, Catalunya Caixa i Banca March financen i inverteixen en empreses de producció armamentística.

- Catalunya Caixa promou l'especulació amb aliments bàsics, per Montse Santolino i Jordi de Miguel.
L'ONG Veterinària Sense Fronteres denuncia l'entitat d'estalvis per col·laborar en l'encariment mundial de productes de primera necessitat a través d'un dipòsit financer de risc.

- Protestes ecologistes contra el gasoducte del Vallès, per Roger Tugas.
La nova canonada que ha d'unir Martorell i Figueres per transportar gas natural a l'Europa central té un futur incert pels dubtes del govern francès sobre el projecte.

- Un parc temàtic de nom Déu, per Xavier Gispert.
La nova legislació turística i d'urbanisme del govern balear obre les portes de Mallorca a Terra Santa, el primer complex d'oci catòlic a Europa.

- El frau fiscal costa a cada català 876 €, per Maria Manyosa Masip.
El 71% de l'evasió tributària, que es calcula en uns 16.000 milions d'euros, es produeix entre les grans fortunes i corporacions empresarials.

- Sense lleis per als lobbys, per Víctor Saura.
L'Estat espanyol és un dels pocs països europeus que encara no tenen cap normativa perquè els grups d'interessos i l'acció política es relacionin de forma transparent.

- Sentència contra la política antisindical de Ford, per Joan Canela.
Una resolució pionera del Tribunal Superior de Justícia valencià destapa les pràctiques de discriminació sindical continuada dins la multinacional automobilística.

- Les 27 lleis catalanes empantanegades al Constitucional, per Bernat Ferrer.
L'Alt Tribunal espanyol té pendants de resoldre recursos d'inconstitucionalitat de fins a 16 lleis catalanes, 8 de valencianes i 3 de les Illes.

- Les trampes del Burca, per Noura Aharchi Amghar.

La Generalitat prohibirà el burca i el nicab als carrers de tot Catalunya a final del 2012 amb la futura Llei de Drets i Deures de la Ciutadania.

- Cinc casos d'èxit en mediació social, per Vera Giró.
La mediació com a resolució de conflictes ha reconduït l'any 2011 més de 2.400 disputes a la demarcació de Barcelona. L'àrea metropolitana és el territori on es registren més tensions socials, veïnals, generacionals i religioses. Destaquem cinc casos d'èxit arreu de Catalunya.

- País Valencià: un model en vies d'extinció, per Francesc Viadel.
Els valencians continuen donant suport al PP malgrat els casos de corrupció i el balafament. El clientelisme, la corrupció i el mal record dels governs del PSPV són factors que contribueixen a mantenir les majories de la dreta.

- Les raons del no, per Ariadna Cortés.
Gairebé un 50% de catalans votaria 'no' o s'abstindria en un referèndum sobre la independència, per motius identitaris i econòmics o perquè prefereixen un model federal per a l'Estat espanyol.

- Els Balañá, tres generacions de discreció i negoci, per Albert Balanzà.
El govern català, arran d'una esmena de CiU, haurà d'indemnitzar per llei els propietaris de la plaça Monumental pel final de l'activitat taurina.

Podeu accedir al contingut dels diferents reportatges anant a <http://www.media.cat/anuari/>

Receptes...

Confitura de magranes agres (*)

L'amo en Pep des Vivero
(Mallorca)

*M'agrada collir magranes a un magraner petit.
Saps que és de dolç un confit per un golós que en té ganes!*

Ingredients:

1 ½ kg de magranes agres
1 kg de sucre
½ tassó de vinagre de Jerez
Clovella de llimona
Branquetes de canyella

Elaboració:

Esflora les magranes i les esgrana. Una vegada esflorades les pesam (per a establir la pro-

porció de sucre). Les col·loquem en una greixonera amb el sucre i deixam reposar 12 hores aproximadament. Passat aquest temps ho fem bullir uns 10 minuts amb el vinagre i la branqueta de canyella. Després d'aquest bullet ho passam per un colador i amb l'ajuda d'una maça esfloram els grans, en fa

passar la popa i deixa el pinyolí dis el colador (també va molt be un passapurés) i ho deixam refredar. La tornam a bullir amb una clovella de llimona i una branqueta de canyella. Després li donam tres o quatre bulls més (té que quedar més o manco com una confitura clarata), la deixam reposar i refredar. Em-

potam i, en lloc de coure-la al bany maria, li posam un paper de barba o d'estrassa damunt de tot amarat de conyac.

Bon profit!

(*) La salsa de magranes agres és ideal per acompanyar rostits de carn i també carns fredes.

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Els raïms de la ira

Joan Canyelles Amengual

(The Grapes of Wrath. John Ford. 1940)

Indiscutible i radical obra mestra d'un dels grans directors de cine de tota la història. Basada en la extraordinària novel·la de John Steinbeck, no ha perdut amb el temps cap molècula del seu valor. Tot el contrari, els anys no han fet altra cosa que engrandir-la.

A "Els raïms de la ira" hi ha una immensa suma de talents: el director de fotografia Greg Toland; el guionista Nunnally Johnson; la direcció artística de Richard Delay i Mark Lee Kir, i en definitiva un formidable plantell d'actors.

John Ford va ser un dels directors que millor va saber col·locar la càmera (cosa per cert, gens fàcil) i que millor va dominar l'enquadrament. No hi ha a les seves pel·lícules grans moviments de càmera ni una estilitzada utilització de la "dolly" (grua amb rodes damunt de la qual hi va la càmera) con feien els grans estilistes Douglas Sirk o Max Ophüls. La seva posada en escena es sobria i senzilla, directa.

Els raïms de la ira és una pel·lícula

sobre l'emigració forçada i el racisme i menyspreu amb que és tractada, sobre l'explotació, sobre la misèria, sobre la injustícia, sobre les vagues, i també (tal vegada per a Ford era el més important) sobre la família.

El treball fotogràfic de Greg Toland és senzillament extraordinari, amb un estil dur i realista i amb una portentosa utilització de la llum. S'ha de dir que ha sigut un dels millors directors de fotografia de tots els temps. No en va és el responsable d'obres mestres com "Ciudadà Kane" (Citizen Kane, Orson Wells, 1940) o "Els millors anys de la nostra vida" (The Best years of our lives, W. Wyler, 1946).

Diuen que Nunnally Johnson, es sentia intimidat per l'immens talent que Steinbeck havia posat en el seu relat. Tanmateix a l'autor de la novel·la li va encantar l'adaptació cinematogràfica feta per Johnson. Naturalment hi ha diferències entre la novel·la i la pel·lícula, car que era impossible en aquell temps adaptar-la tal com l'havia escrit Steinbeck, sobre tot en el seu final. Però com a mínim, part de l'esperit revolucionari de la novel·la es reflexa a la pel·lícula. Sembla que Johnson i Steinbeck varen ser amics la resta de les seves vides.

Hi ha moltes escenes memorables, jo tan sols en destacaré una: la penúltima.

ma. És de vespre, la família Joad està instal·lada a un campament de l'Estat. La policia busca a Tom perquè defensant el seu amic Casey d'un escamot de trenca-vaques, ha mort un home. El seu amic també ha mort, però als que l'han matat no els passarà res. La qüestió és que Tom ha de fugir, no pensa despedir-se però la seva mare se'n dona compta: "Pensaves partir sense dir res Tom?". "No volia despertar-te, mare". Tots dos surten de la tenda de campanya. Jane Darwell te als ulls una tristesa que solament les mares que veuen partir els seus fills cap a un futur ple d'incerteses i que no saben si els tornaran a veure tenen. "...Com sabré de tu Tom, et podrien fer mal, et podrien matar i jo no ho sabria", "...Estaré aquí en la foscor. Hi seré per tot arreu. Allà on miris; on hi hagi una lluita perquè la gent afamegada pugui menjar, hi seré jo. Allà on un policia pegui a un al·lot. Estaré en els crits dels homes que estan furiosos. I també en el somriure dels nins que estan contents perquè tenen gana i el sopar és a taula. I quan la gent mengi el que cultivi i visqui a les cases que construeixi, allà també hi seré jo".

L'escena es va fer amb una sola toma. No es va assajar cap cop (Ford odiava els assajos) Jane Darwell i Henri Ford

estaven nerviosos perquè sabien que era una de les escenes més importants de la pel·lícula, però ni tan sols entre ells l'havien preparat. Ford demorava el rodatge fent els preparatius amb l'equip tècnic. Quan va dir "acció", els actors tenien la intensitat justa. Quan finalment el director va dir "tallin", l'emoció havia omplert el plató, alguns tenien els ulls humits. Ford es va aixecar i va partir. En el funeral de Henri Ford es va llegir el seu darrer diàleg a "Els raïms de la ira".

De John Ford, s'han dit moltes coses, la majoria d'elles haurien d'esser observades amb un cert escepticisme. Una part de la crítica dels anys 60 i 70 el va rebutjar a ell i al seu cinema per considerarlo un fastigós feixista. L'any 1962, a la revista "Nuestro Cine", un crític acabava el seu comentari sobre la pel·lícula "Riu Gran", amb aquestes paraules: "per això, perdut el respecte, lliure l'ànim, podem dir sincerament que ens repugna John Ford". Això seria un clar exemple d'expulsar l'orina fora dels recipients on se solen sembrar flors, es a dir, pixar fora de test.

Segurament el seu conservadorisme i militarisme semblen evidents, però també és cert que en una tempestuosa reunió del Gremi de Directors celebrada el 22 d'octubre de 1950, en la que l'ultra conservador Cecil B De Mille, volia destituir de la presidència al liberal Joseph Mankiewicz, Ford va prendre part per aquest últim i aconseguir desbaratar els plans del director de "Els deu manaments". I també ho és que en una entrevista amb Peter Bogdanovich es definia a si mateix com un socialista de tendències anarquitzants. Al mateix temps, es va dir que era una racista i el més gran assassí d'indis de tota la història del cine, però els navajos l'adoptaren com a membre de la seva comunitat amb el nom de "Natgani Nez" (soldat alt).

En definitiva, una personalitat complexa, contradictòria i en certa manera inabastable, però sense dubte un immens poeta que va engrandir el llenguatge cinematogràfic.

Per cert, es va posicionar al costat dels republicans després del cop d'estat del 36.

Fitxa tècnica

"The Grapes of the Wrath". T. Century Fox. 128 minuts B/N.

Dir: John Ford.

Pr: Darryl Zanuk.

G: Nunnally Johnson.

Ft: Greg Toland.

Mt: Robert Simpson.

Int: Henry Fonda, Jane Darwell, John Carradine, Charley Grapewin, Dorris Bowdon, Russell Simpson, John Qualen.

Liberto Callejas, biografia d'un anarquista incommovable

Josep Portella Coll

L'anarquisme espanyol és ple de personatges plens de vida. Les biblioteques en van desbordades, de vides de sants. Els sants que han estat màrtirs en el seu desig d'una societat nova. Malgrat aquesta abundància, no existia, que coneguem, una biografia de Liberto Callejas, en realitat, Joan Perelló Sintes.

Quan em vaig adonar del seu més que probable origen menorquí em va interessar, el periodista. Aquí no el teniem, com a maonès. Bé, la veritat és que no el teniem de cap manera, perduts com estan tots aquests personatges en la desfeta de l'exili. Per això em semblà just reunir tota la informació possible, ordenar-la, convertir-la en biografia en el sentit clàssic del terme.

Si atenem a l'internacionalisme dels revolucionaris, pot semblar una ofensa que la motivació sigui el seu origen, però algun argument ens hem de crear per a animar-nos a la feina feta fora hores. Alguns diran que era de Mallorca, altres que era de Menorca; els llinatges Perelló i Sintes ens posen sobre un rastre que es perd. A mi no em va sorprendre trobar Liberto Callejas pels carrers de Maó, amb els joves de Fructidor, l'hivern abans de la guerra. Ell no és una excepció, no és la flor que no fa estiu.

La tradició anarquista és antiga, a l'illa. Podríem trobar les arrels amb els internacionalistes maonesos de la Primera República, arrels que brotaran a finals del segle XIX amb Joan Mir i Mir (Maó, 1871-1930). Joan

Mir és el gran pare de l'anarquisme local, del lliurepensament. Entre 1898 i 1915 va desenvolupar una tasca titànica en tots els camps: l'educació, el cooperativisme i el sindicalisme de classe, el periodisme, la creació ideològica, l'agitació, la connexió de l'illa amb el continent, al seu voltant es formà una generació de joves anarquistes: Joan Manent, Lluç Pons Castell, Josep Sintes, Joan Bagur Aloy, etcètera, que van evolucionar cap el republicanisme i, en alguns casos, cap al socialisme.

La joventut de Liberto va ser durant aquesta expansió de l'anarquisme, a Menorca. La llavor de Joan Mir, tot i que ell ja havia renunciat al somni, s'havia escampat a través de les escoles lliures, a través d'alguns sindicats d'oficis. A principis dels anys vint, una nova generació de llibertaris es fa amb el govern en la refeta Federació Obrera de Menorca. En aquella dècada fan feina a l'illa mestres com Joan Durán Pineda, Albano Rosell, José Alberola o Josep Xena i influeixen força sobre les noves fornades d'anarquistes que, amb els matisos que vulguem, creen una majoria ideològica que és la que conforma la cultura obrera menorquina fins la guerra.

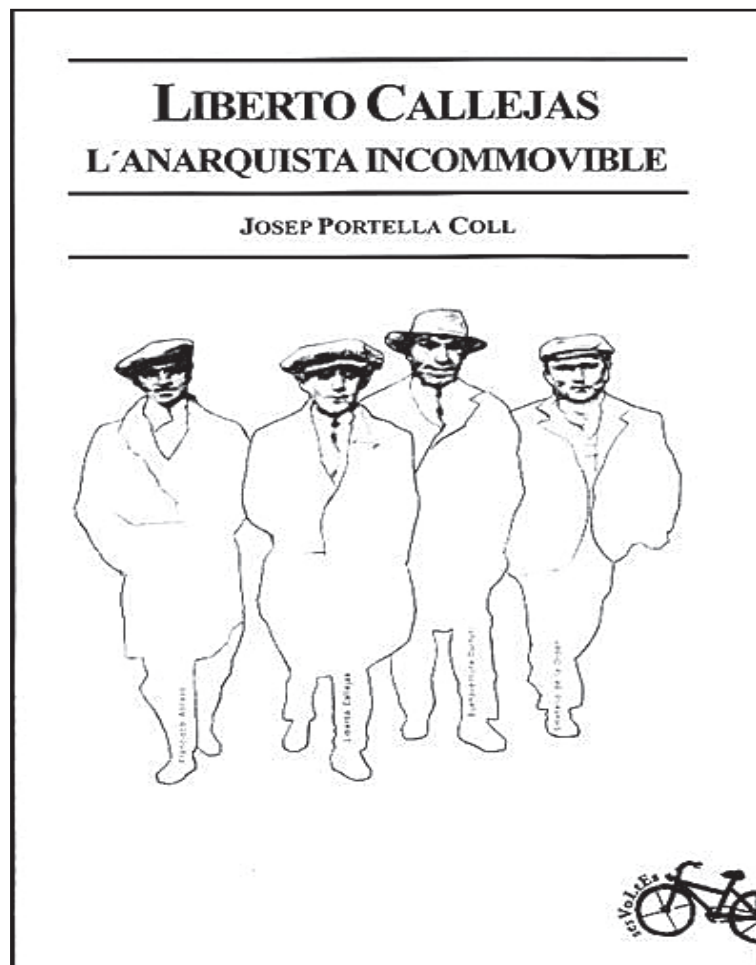
Durant la primera part dels anys trenta, amb una participació directa de Liberto Callejas, i a l'entorn de Fructidor es crea un corrent jove en l'anarquisme local: Florià Cardona, Joan Guàrdia, Joan Bagur Carreras, Josep Cardona, Esperança Elias, Almandina Alzina, Joan Sintes, Alfonso Sastre, Josep Casteyó, Fernando Ferrer Quesada i tants d'altres. La biografia de Liberto Callejas tam-

bé preten interessar al lector per aquest món, que, lluny, dels centres de decisió, es desenvolupa amb una certa llibertat que el fa ser un matís en l'univers cromàtic que és l'anarquisme.

Liberto Callejas és un personatge extraordinari, com molts altres personatges extraordinaris. La seva influència en el moviment anarquista espanyol, que es desenvoluparà entre 1920 i 1939, amb una segona part a l'exili mexicà, demanda la nostra atenció. Ell, que va escriure durant gairebé quaranta anys perquè creia que les seves armes eren les idees expressades, mai no va escriure les pròpies memòries. El trobarem, idò, en els seus articles, en les memòries d'altri, en la crònica d'aquells anys. Tot i que Hermoso Plaja parlava d'una maleta plena d'escrits seus, nosaltres no l'hem trobada.

Amb aquesta biografia, que esper sigui mereixedora de la seva indulgència, he volgut mostrar el personatge des de que apareix per Barcelona cap al 1915 com un ésser sense passat, fins que mor al Sanatorio Español de Mèxic, com un ésser fet de passat. Liberto és present en episodis molt importants en la història de l'anarquisme espanyol. No es tracta només de les seves estades en la direcció de Solidaridad Obrera o el seu paper a Tierra y Libertad en l'exili mexicà, és també el seu pas per Los Solidarios, pel París dels revolucionaris europeus, per la CNT madrilenya, per Los Amigos de Durruti... un itinerari que ens situa en la guerra i en l'exili.

He d'agrair la decisió de l'editorial

Ses Voltes, de publicar aquest treball, el llibre "Liberto Callejas. L'anarquista incommovable". No són moltes les persones que se'n claven de perdre-hi diners quan es tracta de complir compromisos. Això encara fa possible que existeixi una cultura alternativa en aquest món on sembla que tot ha de passar per la tele-

mix perquè sigui comestible. Amb Liberto Callejas queden dues feines pendents, per un costat, fer un recull digne de documentació gràfica que estic segur que deu existir, per altre costat, fer una antologia crítica dels seus escrits en molt diverses publicacions per a comprendre la magnitud de la seva obra.

El mite del "bon rei" Jaume I

Jordi F. Fernández Figueras

Fa més de trenta anys vaig fer una substitució en una escola de primària on un mestre em va explicar que ell no parlava a l'alumnat del Cid, sinó del «bon rei Jaume». Li vaig contestar que no creia oportú explicar biografies d'«herois», que se'ls hauria de parlar més aviat de contextos històrico-socials. Em va entendre la seva candidesa i no vaig dir-li que aquella mena d'«herois» es dedicaven al pillatge o a viure dels camperols que tenien sotmesos i que per a mi l'única diferència entre tots dos personatges era que mentre el castellà era un lladre a gran escala, el català ho era fora mida.

Ara la meua percepció no és la mateixa, sé més coses d'ambdós. Si bé coincidien en la seva crueltat i en el fet de viure de la coerció i l'espòli, a Jaume I caldria afegir-li el matís del fanatisme religiós —que demostra el fet que fos el primer impulsor de la Inquisició a la península i que promulgés la crema d'heretges a la foguera—, tot i que l'Església el va excomunicar dues vegades, una

d'elles per fer-li tallar la llengua al bisbe de Girona quan va sospitar que havia informat el Papa d'una de les seves malifetes habituals. Però aquesta manifestació de crueltat és anecdòtica; és molt més greu la planificació de la invasió de Mallorca i de l'extermi directe del 80% dels seus habitants, gent d'origen àrab i nord-africà, però majoritàriament muladís, descendents dels pobladors autòctons. El carnatge va ser de tal magnitud que l'acumulació de cadàvers va provocar una epidèmia de pesta de grans dimensions que va causar la mort d'una gran quantitat de guerrers catalans.

«Res a celebrar» sentim que diuen els representants dels pobles indígenes d'Amèrica quan arriba cada 12 d'octubre, rebutjant l'enaltiment dels crims dels conqueridors castellans. Dificilment podria algun descendent del poble exterminat per Jaume I el Conqueridor aixecar la veu per criticar l'enaltiment d'aquest monarca, els musulmans que van quedar vius van ser venuts com a esclaus per tot el Mediterrani, a excepció dels pocs que van renegar i eren prou rics per fer-se perdonar.

Per tot això que he explicat, quan

es va celebrar el 800 aniversari del seu naixement i vaig llegir a Serra d'Or la transcripció d'una taula rodona d'intel·lectuals que l'omplia de lloances, vaig sentir que se'm recargolaven els budells; i ara torno a sentir el mateix neguit quan, en el context d'aquest 11 de setembre, la revista Sàpiens el presenta com el gran heroi català per excel·lència, i escollit per votació popular! Quin mal fan els publicistes i intel·lectuals patriòticament correctes que amb els seus elogis o silencis justifiquen de manera implícita valors inacceptables com el dret de conquesta, els crims de guerra i el colonialisme. L'ordre de fer torturar durant quaranta-cinc dies el governador musulmà —incloent el fer-li veure la decapitació del seu fill de setze anys— fins que la mort el va alliberar del suplici justificaria tota sola que se'l conegués com a Jau-

me I el Cruel.

Ja seria hora doncs, ara més que mai, de portar cap a la cambra dels mals endreços l'enaltiment romàntic d'aquesta mena d'«herois» que l'únic sentiment que ens haurien de produir és el de rebuig. Si algunes persones carregades de bones intencions

senten la necessitat que Catalunya disposi d'herois per a no ser menys que altres països, els recordo algunes personalitats civils que sí són dignes d'admiració: Francesc Pi i Margall, Carme Karr, Francesc Layret, Lluís Companys, Joan Peiró, Andreu Nin...

Llibres

Anarquismo y política El “programa mínimo” de los libertarios del Tercer Milenio

Stefano d'Errico

CGT - Fundació Salvador Seguí, 2012, 758 pàg.

Relectura antològica i biogràfica de Camillo Berneri, aquesta obra rebutja tot intent de fer compatibles la revolució i l'ortodòxia. La contínua verificació dels postulats i l'estil antidogmàtic de l'intel·lectual anarquista italià Camillo Berneri (alumne de Gaetano Salvemini i benivolgut interlocutor de Piero Gobetti, Carlo Rosselli i Antonio Gramsci) indiquen la preocupació d'afirmar la primacia de l'ètica sobre la política.

Berneri es posiciona contra l'autonomia de la política. Als liberals, els diu que no hi ha autodeterminació sense equitat. Als hereus de Marx, que no pot existir igualtat sense llibertat. Els mitjans condicionen la fi. Berneri va lluitar contra el capitalisme, el feixisme i totes les formes de la “raó d'estat” (bolxevisme inclòs). Perseguit per Mussolini des de 1926 fins a l'exili, va ser assassinat en la Barcelona revolucionària del 1937 pels sicaris de Stalin. Berneri es va atrevir a escriure en defensa del POUM, perseguit per Moscó, mentre es desenvolupaven “els fets de Maig”.

El seu rigor el va situar en col·lisió amb

tots els ideologismes. Es va interessar per la psicologia condemnant la demagogia, la obrerolatria i l'antisemitisme de l'esquerra. No es va fer il·lusions sobre la palingenesia revolucionària o la “espontania” justícia de les masses. Va subratllar la diferència entre autoritarisme i autoritat. Va denunciar la codificació dels criteris tàctics elevats a principis dogmàtics. Es va posicionar contra el positivisme dominant i la religió de la ciència. Es va declarar experimentalista, humanista i agnòstic. Va lluitar per a afirmar la llibertat religiosa.

Berneri mostra als anarquistes la necessitat d'un projecte, posant en guàrdia contra el paradoxal “seguidisme”, resultat d'una falta d'estratègia política (violació del principi ètic de la responsabilitat). Assenyala l'antitesi estat-societat, dona valor a l'associacionisme i a institucions lliures de la societat civil, al comunisme, al federalisme i, com instruments, a l'anarcosindicalisme i a una organització llibertària amb identitat col·lectiva. Fomenta el gradualisme adequat a les batalles d'opinió i les necessàries aliances contra tot totalitarisme.

Stefano d'Errico (Verona, 1953) participa en el moviment del 1968. És mestre i, des de 1990, secretari nacional de la Confederació Italiana de Base Unico-bas. En els noranta va contribuir al desenvolupament de l'associació cultural “l'Altrascuola”, organitzadora de congressos, cursos i estudis per als professors. Publica (amb altres autors): “La diversitat domata. Cultura della droga, integrazione i controllo nei servizi per tossicodipendenti” (a càrrec de R. De Angelis, Istituto “P. Martini” – Officina Ed., Roma 1987). L'any 2000 presenta un compendi de “supervivència sindical”: “Tutti i contratti. Manuale per l'uso” (O Book – Rubbettini, Catanzaro). El 2007 (Mimesis, Milano), publica aquesta obra, ara traduïda al castellà. Posteriorment ha publicat “Il socialismo libertario ed umanista oggi fra politica ed antipolitica. Attualità della revisione berneriana del pensiero anarchico” (Mimesis, 2011).

Cultura para todos El movimiento libertario y la educación, 1936-1939

Cristina Escrivá, Rafael Maestre

L'Eixam - Fundació Salvador Seguí, 2012, 224 pàg.

La vitalitat del Moviment Llibertari, amb la seva frenètica activitat propagandística, cultural i educativa, va afavorir la creació de centres d'ensenyament, sobretot a Catalunya, Madrid, Aragó i València, a pesar de la situació que es vivia, com a conseqüència del conflicte bèl·lic. La Revolució de 1936 va propiciar no només millores en l'aspecte econòmic i social, sinó també en el terreny de la cultura i l'educació. Cultura per a tots i totes va ser la consigna i el capital humà de la Confederació es va posar mans a la feina.

Van sorgir per onsevilla iniciatives molt interessants, moltes d'elles pioneres. El Consell Local de Cultura, l'Institut Ferrer, l'Escola Politècnica Confederal, les Escoles de Capacitació Professional, les Escoles racionalistes dels Ateneus Llibertaris i de les Col·lectivitats, les Colònies escolars llibertàries, l'Escola Unificada i els Centres educatius, creats per les Joventuts Llibertàries i Dones Lliures, entre altres, van ser bona prova de l'energia i de l'eficàcia del Moviment Llibertari. Lamentablement els projectes es van veure frustrats pel triomf de la reacció, que no només els va avortar sinó que a més va represaliar als seus protagonistes.

La Fundació Salvador Seguí presenta aquest treball recopilador d'experiències educatives àcrates, realitzat per Cristina Escrivá Moscardó i Rafael Maestre Marín. Un projecte elaborat durant anys que culmina amb la present publicació. Els autors, amb àmplia experiència en el món de la investigació, bons coneixedors de

les fonts documentals, a més de tenaces difusores de la memòria social i llibertària d'aquests anys, treuen a la llum importants documents per a la historiografia del Moviment Llibertari Espanyol.

La rosa de fuego El obrerismo barcelonés de 1899 a 1909

Joaquín Romero-Maura
La rosa de fuego
El obrerismo barcelonés de 1899 a 1909

Joaquín Romero Maura

RBA Libros, 2012, 752 pàg.

Entre 1898 i 1909 es van produir a Barcelona, el centre de la vida política, social i econòmica de l'Espanya de l'època, una sèrie d'esdeveniments que van tenir repercussió en tot el país: va sorgir i es va consolidar la Lliga Regionalista, Lerroux va mobilitzar a la classe obrera creant el primer partit modern de classe treballadora a Espanya, el moviment Solidaritat Catalana va irrompre en l'escena política, el terrorisme es va imposar com una realitat quotidiana, els anarquistes es van organitzar, es va convocar una vaga general i, finalment, es va desencadenar la Setmana Tràgica. Joaquín Romero es proposa en aquest llibre aprofundir en el coneixement del sistema, les estructures i els mecanismes de la política, i analitzar el comportament col·lectiu dels treballadors en aquell període.

Revistes

DIRECTA

Setmanari de comunicació, reflexió, crítica i informació en català, pensat, sostingut i dirigit des de i per als moviments socials, <http://www.directa.cat>

L'ESQUERDA

Butlletí de la Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya, tota l'actualitat del sector i les seves lluites, <http://cgten-se.pangea.org/>

HOJA INFORMATIVA

Butlletí del Sindicat de Correus i Telègrafs de la CGT de Barcelona, correos@cg-barcelona.org / www.cgt.es/correos

ARBETAREN

Revista setmanal de la SAC, sindicat llibertari suec, format periòdic i impecable presentació, l'actualitat des de Suècia, <http://www.arbetaren.se>

> DES CARTES MAUDITES

Avortament lliure, sí. Part respectat, també.

Carlus Jové i Buxeda

A finals de setembre hi va haver a Barcelona una altra manifestació per l'avortament lliure i gratuït. La convocaven organitzacions de l'esquerra radical, principalment independentista. Per enèsima vegada, el discurs “feminista” d'aquestes organitzacions es centrava, únicament i exclusivament, en la interrupció voluntària de l'embaràs. Un dret legítim i, per desgràcia, encara no garantit, però un dret, deixem-ho clar, per a una situació excepcional i gens desitjable.

No tinc res en contra de l'avortament, i personalment he passat per la penosa situació d'haver de creuar la frontera per tal que la meua companya pogués interrompre el seu embaràs sense necessitat de fer-se passar per desequilibrada mental. Però em sembla que és prou clar que hi ha més dones que tiren endavant el seu embaràs que no pas que el vulguin interrompre. I, no obstant, el part i la maternitat segueixen sense constituir el nucli central del discurs feminista de l'esquerra radical; com si, d'alguna manera, parir i ser mares fos una xacra per a les dones.

Avui en dia als paritoris d'arreu del nostre territori hi ha dones que són víctimes de la brutalitat mèdica: cesàries injustificades, mutilacions vaginals per “evitar” esguerrades naturals, maniobres com la Kristeller (que consisteix en presionar la panxa per forçar l'eixida del nadó), el no subministrament d'aliment ni beguda al llarg de les hores que dura el part, postures incòmodes que tan sols faciliten la tasca als assistents mèdics, vies als braços “per si de cas”, i un llarg etcètera que han fet dels parts als hospitals una intervenció mèdica més enlloc d'un dels moments de més intensitat emocional que podrien viure una dona i la seva parella. Tot això passa, i més senyora, i més! Però el discurs feminista de la nostra esquerra continua centrat, exclusivament, en l'avortament. El part és un acte de voluntat, i qui l'ha de controlar ha de ser la dona que l'està duent a terme. La resta n'hem de ser mers còmplices i, només si convé, auxiliars. No podem seguir alimentant el menyspreu del feminisme cap a la maternitat. Perquè ser mare no us farà menys dones ni menys lliures, però perdre el poder durant el vostre part us deixarà, molt probablement, una ferida per a tota la vida. I algunes d'elles pot ser que no cicatritzin mai.

JOSEP M. LLAURADÓ, PERIODISTA I COORDINADOR DEL PORTAL POBLEVIU

"Sense un mitjà de comunicació de masses no anem enlloc"

"Necessitem una societat organitzada que a banda de protestar plantegi alternatives"

> LA FRASE...

La subjectivitat és un fet irrenunciable

X Què?

Va néixer a Tarragona un onze de setembre de 1988 i després de diverses experiències militants va entrar a la CUP als 20 anys. Des de llavors he anat implicant-me cada cop més tant en projectes socials i polítics com informatius, a causa de cursar estudis de Publicitat i Relacions Públiques i Periodisme a la URV. Col·labora amb les notícies del Camp al Setmanari Directa i amb el portal Pobleviu.cat, però també ha col·laborat i treballat en altres mitjans locals i comarcals.

- Ets una de les impulsores de Pobleviu, el portal dels moviments socials del Camp de Tarragona. Comenta'ns què és i com us organitzeu perquè funcioni.

Pobleviu.cat és un portal de contrainformació estricta en què els moviments socials hi tenen un altaveu considerable i també una eina de coordinació perquè no es trepitgin actes ni convocatòries. Ha acabat esdevenint, també, un punt d'informació de tot allò que els mitjans oficials obvien o senzillament no hi tenen accés per l'estructura tan complexa que tenen alguns col·lectius o perquè no entren dins l'agenda setting. La norma de funcionament de Pobleviu és l'antinorma, l'espontaneïtat de les persones que ens ho treballem perquè tiri endavant. De vegades ens diem alguna cosa si preveiem que podem fer alguna feina dos cops inútilment, però som pocs i no sol passar. Cadascú té unes tasques assignades (disseny, qüestions tècniques, contactes, redacció...) i així anem tirant endavant.

- Tu sol realitzes moltes vídeo-notícies i després les penges a Internet. Fes-nos-en cinc cèn-

tims de com funciona tot plegat, de quines possibilitats ofereix el format i com és que costa tant d'estendre'l entre els col·lectius socials com un complement a la premsa escrita.

Primer, per fer un vídeo necessites una càmera. Una càmera amb una mica de qualitat ja costa uns diners, i no tothom estableix la militància (per a mi, la comunicació és militància) com una de les prioritats en l'economia personal, ni tampoc tothom pot permetre's el "luxe" de destinar un estiu de feina sencer en estalviar per una càmera. A banda, has de tindre unes mínimes nocions, que qualsevol persona et pot ensenyar, i més endavant veuràs que el problema no s'acaba aquí. A mi particularment sempre m'ha donat molts maldecaps el programari i he acabat amb Kdenlive, un programa d'Ubuntu que no té les mateixes prestacions que la resta però que és molt senzill de fer anar. Hem de pensar que un vídeo pot ser visionat per moltes més persones que les que es puguin llegir el manifest de torn. Ara sembla que hi hagi una saturació de material audiovisual, no com fa quatre o cinc anys, però encara manté la seva funció. Els moviments socials, pel que sigui, solem anar molt endarrerits en l'ús de les noves tecnologies, i això ens resta possibilitats davant del capitalisme que, per descomptat, sempre està a l'última en tot i ho aprofita al màxim. Fer un vídeo no costa tant i ho pot fer tothom. Serà millor o pitjor, de la mateixa manera que n'hi ha que saben més d'una cosa o de l'altra, i tot i així no renunciem a saber escriure, a saber dibuixar o a saber d'economia.

- Com valoren les xarxes socials (Facebook, Twitter, etc.) i l'ús que se'n fa?
Primer de tot m'agradaria dir que crec que hem fet tard a Facebook. Facebook està més que saturat i encara hi ha col·lectius que no tenen el seu ni pensen tindre'l per una qüestió de principis. I joem pregunto, quins principis? Facebook és una empresa que desa les teves dades sense el teu

permís, que elimina perfils d'activistes, que censura imatges, que es nodreix econòmicament de la teva participació... sí, tot això és cert, però també és cert que avui és on hi ha concentrada la major quantitat de gent arreu del món. I, els moviments socials que el tenen, no el fan servir gairebé, tan sols per a comunicació unidireccional, trencant el sentit que pugui tindre una xarxa social 2.0. Pel que fa a Twitter, sembla que ens hi hem posat més, però fora de les grans àrees metropolitanes la incidència és gairebé nul·la. Crec que hem d'assumir que el món ha canviat i que a partir d'ara sempre serà més fàcil arribar a la nostra companya de pis via WhatsApp, Tumblr, Foursquare, Pinterest, Instagram, Gtalk, Grindr, Facebook, Twitter, etc. que no pas directament cara a cara. Aquí el discurs per suposat s'ha de relativitzar i matisar, perquè existeix una cosa anomenada "bretxa digital" que ja sigui per motius econòmics o generacionals al final acaba desplaçant un gruix important de població de l'esfera pública i social que avui és virtual.

- Treballant a Pobleviu hauràs constatat un auge dels col·lectius socials al Camp de Tarragona; podries fer-nos una radiografia de la seva situació actual i com creus que evolucionaran en el futur?

Cada etapa té una punta de fletxa reivindicativa. Anys enrere les plataformes ecologistes i de defensa del territori eren pràcticament el centre de tots els moviments socials. Després ho va ser l'independentisme amb les consultes, i ara el protagonisme el comparteix amb el que en queda del 15M. Mentrestant, els moviments polítics de sempre es mantenen, ja sigui amb les llibertàries o les de l'Esquerra Independentista. Per desgràcia el moviment okupa ha de créixer molt en aquesta zona com per gaudir de cap mena de notorietat pública.

Sense corporativisme, potser és que ho visc més de prop, l'Esquerra Independentista ha fet una consolidació i increment de militància i d'assemblees bastant notori, i l'altre focus d'atenció és el que s'ha generat a partir del 15M. A Reus, l'Assemblea Popular ha mobilitzat allà més gent que mai en l'àmbit sociolaboral, mentre que a Tarragona la Plataforma Ciutadana en Defensa dels Drets Públics, que ja hi era abans però que sense el context s'hagués quedat en res, ha organitzat gent dels barris i ha aconseguit que d'alguna manera les associacions de veïns comencin a posicionar-se més enllà de les carrosses de Carnestoltes.

El futur el veig complicat si no establim referents. És necessari crear assemblees de barri, de facultat, d'institut, i del que calgui, però si no tenim un sindicat que ens representi davant del botiflerisme generalitzat i ho pugui fer amb garanties i amb molts suports, no farem res. El mateix en el cas de les institucions, si no tenim grups municipals que de debò informin del que passa i algun dia construïm pobles lliures i justos, tampoc no farem res. Les dues vessants són necessàries i depenen mútuament: necessitem una societat organitzada que a banda de protestar plantegi alternatives i les dugui a terme. Amb el que sigui, amb masos ocupats com Can Biarlu, a Querol

(Alt Camp), o col·lectivitzant empreses que puguin desaparèixer per ERO, o construint espais alliberats en tots els barris, o qüestionant-nos també la nostra vida personal i lligat amb això la nostra sexualitat i la nostra identitat de gènere, o treballant fort per fer saber qui són els corruptes i que no són pas a Madrid, a París o a Brussel·les, sinó que també en tenim a Reus, a Valls, a Tarragona i a Cambrils, fins a aconseguir algun dia assaltar el nostre particular i intransferible palau d'hivern.

- Col·labores també amb la Directa, convertida en un mitjà de referència a Catalunya; com veus el panorama de la premsa crítica?

La Directa mai no serà un mitjà de referència amb gairebé 1.500 subscriptores, comencem per aquí. També gosaria dir que l'àmbit territorial on pot tindre alguna incidència es redueix a la ciutat de Barcelona, i tot i així estaria tirant molt amunt. No pretenc desmerèixer la tasca del setmanari, ans el contrari, ens hem d'adonar que sense un mitjà de comunicació de masses no anem enlloc, es digui Directa, Solidaridad Obrera, Diagonal, Catalunya o com es vulgui dir. I un mitjà d'aquestes característiques s'ha de pagar. Algú l'ha de pagar. I què millor que fer-ho entre totes, subscript-vint-nos-hi i, fins i tot, col·laborant-hi. El dia en què tinguem un diari als quioscos que puguem considerar "nostre", aquell dia, no dic que hàgim guanyat, però ja tindrem mig camí fet. En general veig molt de conformisme, comoditat i inconsciència, amb lemes com "la premsa apunta, l'Estat dispara". Això serà cert mentre la premsa sigui seva. Vivim en l'era de l'Opinió Pública i sense accés a ella no tindrem mai accés a la totalitat de les ciutadanes.

- Com veus la situació del periodisme professional; què podem fer perquè les nostres periodistes no s'hagin de guanyar la vida treballant als mitjans de la dreta conservadora?

Oferint d'una banda llocs de treball mínimament ben pagats i de l'altra tenint clar que col·laborant amb segons quin mitjà i escrivint segons quins articles, i ja sé que és un criteri molt subjectiu, s'està afavorint a una causa concreta que va en contra de la classe treballadora i del poble català. Malauradament hi ha molts periodistes militants o simpatitzants dels moviments socials que s'han de guanyar la vida en mitjans oficials, per no dir gairebé la totalitat. És per això que ara per ara si no hi ha més remei hem de canviar el xip i pensar que de moment ja ens va bé que siguin allà, perquè els articles se seguirien escrivint, però encara el periodista pot triar temes i el seu enfocament.

El que sí que no ens hem de creure mai és que els seus mitjans són periodístics i, els nostres, no. Propaganda n'hi ha a tot arreu, i la subjectivitat és un fet irrenunciable perquè sinó deixariem de ser subjectes i esdevindriem objectes. Per tant, mentre el periodisme que fan el que ells diuen "periodisme militant", que jo em pregunto si no som tots militants d'alguna idea, segueixi les normes d'un periodisme honest, per mi aquell serà el millor periodisme. O tan periodístic com el millor periodisme del millor diari anglosaxó.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Derrida, desconstruir es pot dir?

Jordi Martí Font

Jacques Derrida (1930-2004) planteja la impossibilitat d'establir o ni tan sols d'interpretar o d'intentar donar un significat concret a les paraules i els contextos lingüístics on aquestes s'utilitzen. El lligam entre les paraules, els contextos en què s'utilitzen i els seus significats esdevenen sovint incerts i elles caminen soles com zombis per camps plens de significats que a voltes són metafòrics però sovint, no.

Fill del 68, la seva crítica radical al significat i als significats sembla sovint més producte del deambular de què parlava Guy Debord que d'una teorització completa i clara en què expressés què volia dir. Molt possiblement, no tenia clar a on volia arribar i cada un dels seus textos esdevé un camí, un carrer per preuar, un pas zebra que espera els cotxes per creuar quan passin i notar com ens atropellen per experimentar l'estranyament del món que les paraules ja no saben explicar ni dir però que alhora continua essent dir i expressat en paraules.

Si les paraules ja no poden dir, és clar que pensar ja no pot ser o si és serà pensar en el dubte. I mentre aquest dubte per pensar el món i saber-lo fins i tot s'apoderava del món sencer, els neocons i companyia feien teories sobre la utilitat, l'utilitarisme que no és, sobre allò que era malgrat no es pogués anomenar (tot i que no deixaven de posar-li nom, mercats entre altres...) i dominaven el món amb les mateixes paraules de sempre i amb conceptes a voltes nous però igualment nocius.

La crítica radical al sistema de dominació del seu moment implícita en moltes de les obres de Derrida pren sentit complet quan entenem que la incapacitat de la filosofia de què parla és, alhora que un anunci, una ordre velada, revelada per les paraules del francès però que alhora nega l'acció, la rebel·lió i cabra que vela per lo mos. Postmodernitat en diuen i ell l'anuncià alhora que s'hi endinsava.

